

Đại Thúc Tứ Thập

Contents

Đại Thúc Tứ Thập	1
1. Chương 1: Ngả Bài	1
2. Chương 2: Hồi Úc Tựa Như Thời Gian	5
3. Chương 3: Thì Quang Tấn Công Định Quốc	8
4. Chương 4: Trăm Chiêu Câu Dẫn	14
5. Chương 5: Bá Vương (kẻ Ngang Ngược)	18
6. Chương 6: Năm Tháng Trời Qua	23
7. Chương 7: Những Điều Kiêng Kỵ Của Diệp Thì Quang	26
8. Chương 8: Hán Tử Thật Sự, Người Đàn Ông 100%	29
9. Chương 9: Đàn Em Từ Trên Trời Rớt Xuống	33
10. Chương 10: Lục Vân Trảo Đỉnh (*)	37
11. Chương 11: Kích Tình Lửa Bôn	39
12. Chương 12: Dáng Người Tốt Cần Bảo Trì	45
13. Chương 13: Sớm Không Nói Chia Tay?! (**)	48
14. Chương 14: Cẩm Dục Tám Mười Tám Ngày	52
15. Chương 15: Người Có Khí Chất	56
16. Chương 16: Đe Dọa	60
17. Chương 17: Làm Thôi Làm Thôi	63
18. Chương 18: Đời Người Nhiều Đau Khổ	67
19. Chương 19: Đứa Trẻ Nhỏ	71
20. Chương 20: Thái Độ Làm Cha Mẹ	75
21. Chương 21: Cuộc Chiến Bảo Vệ Thiên Sứ	78
22. Chương 22: Tứ Thập Nhi Bất Hoặc (1)	81
23. Chương 23: Trên Có Cao Đường (cha Mẹ)	84
24. Chương 24: Bài Kiến Nhạc Phụ Nhạc Mẫu Đại Nhân	88
25. Chương 25: Bất Hiếu Hữu Tội, Vô Hậu Vi Đại	91

Đại Thúc Tứ Thập

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, nhất công nhất thụ, HE, hàiEditor: MAI_KARIBeta: KAORIOKAWANhân vật: Từ Định Quốc x D

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-thuc-tu-thap>

1. Chương 1: Ngả Bài

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Diệp mỗ, năm nay 39 tuổi, chưa kết hôn, cao một thước tám, làm quản lý ngân hàng, thu nhập hằng năm 30 vạn, có nhà riêng, xe riêng. Sở thích: Du ngoạn, xem đấu kiếm. Là một nam trung niên thành thực ưu nhã, hiện đang tìm kiếm một nửa còn lại ... hiền lành ôn nhu, không trọng việc hôn nhân lúc trước, không giới hạn địa phương, nửa đời trước dốc sức làm sự nghiệp, khát vọng đến năm 40 có thể lập gia đình, cùng người chung sống. Có ý định thỉnh liên hệ 138 *****. Hôn nhân kết nối trái tim, mọi người hạnh phúc viên mãn!

“Lão Diệp! Anh xem coi những lời này có như đang nói về anh không?” Từ Định Quốc đem một tờ báo địa phương đặt lên bàn, chỉ Diệp Thì Quang xem mục quảng cáo tìm bạn trăm năm.

Diệp Thì Quang bĩu môi, động tác này của hắn có chút nữ tính, đương nhiên chính hắn không tự biết điều đó, “Bình thường cậu không xem những thứ linh tinh gì đó mà? Tạp chí tài chính không xem cũng không có gì, dù sao cũng là dùng để gạt người, thế nhưng một quyển địa lý quốc gia cậu ngoại trừ ảnh chụp cũng không xem cái gì khác. Ngay cả Kim Bình Mai (1) một chút cũng không vào đầu nổi, cậu bảo tôi nói cậu có cái gì mới tốt đây? ”

Từ Định Quốc mất mặt, cúi đầu dồn nén cục tức mà ăn bánh quẩy uống bát cháo.

Diệp Thì Quang còn chưa có xong, “Tôi không muốn mặc chiếc áo sơ mi mà cậu mang ra tiệm quần áo để giặt, bọn họ đều mang tất cả y phục bỏ vào chung một nơi để giặt, thật là mất vệ sinh. Cậu cũng đừng không có việc gì mà giả bộ bề bộn nhiều việc, đừng quên lúc mới ở chung chúng tôi có ước pháp tam chương, cậu nếu dám đi làm về không tắm mà lên giường tôi, dùng thuốc tẩy nhà vệ sinh giá rẻ, lão tử lập tức dọn đi ra ngoài, không ở đây, để một mình cậu ở.” Hắn lải nhải một đống chuyện vụn vặt linh tinh, cuối cùng còn bổ sung, “Được rồi, chủ nhật tôi có một bữa tiệc gia đình, cậu ăn mặc đẹp một chút theo tôi cùng đi.”

“Hiện tại anh đi dùng bữa cơm gia đình? Tôi đi chẳng phải sẽ không thích hợp?”

Diệp Thì Quang đứng ở cái gương trước mặt, cầm lấy một lọ kem giữ ẩm Neutrogena (2) ở bồn rửa tay trước mặt, đổ một ít ở lòng bàn tay, sau đó xoa đều rồi vỗ vỗ lên mặt. Hắn đã ba mươi chín, còn thêm một tuổi nữa là được bốn mươi, người ta nói người đến bốn mươi tuổi sẽ chẳng chạc, hắn chính là người chẳng chạc, thế nhưng không phải bởi vì người tên gọi “thời gian”(*), thì có thể như thời gian vĩnh viễn, thanh xuân vĩnh hằng. Đối với dòng thời gian trôi qua những năm tháng hào nhoáng, Diệp Thì Quang luôn luôn như vậy từng chút từng chút một mà thương cảm, cho nên mặc dù mấy năm trước còn cười nhạo mấy gã giữ gìn nhan sắc, hiện tại chính hắn ở nhà lại lén lút dùng kem dưỡng da. Một cô gái của văn phòng làm công tác thống kê số liệu về mặt say sưa mà ca ngợi: “Diệp tổng của chúng ta, chính xác là mẫu hình đàn ông độc thân lý tưởng, anh tuấn, nhiều tiền, ôn nhu, nhận công việc trong giai đoạn nguy hiểm, mạnh mẽ vang dội, ở Hành Trường quả là một người có dũng khí.”

Hai bên trái phải đồng nghiệp tặng cho nàng một thau nước lạnh, “Ừ, tốt nhất chính là, không hề gần gũi phụ nữ!”

Diệp Thì Quang mỗi lần như thế đều đắc ý vô cùng, giả bộ không có nghe thấy, cứ xem mấy tiếng đó như gió thoảng từ trong văn phòng thổi ra. Hắn không thêm để ý người khác biết xu hướng *** của hắn, hắn là người đàn ông thích ngủ với đàn ông, là đàn ông trong đàn ông.

Kim đồng hồ chỉ tám giờ, Diệp Thì Quang quay qua cái gương thất xong cravat, sau đó mở miệng muốn nói lại thôi, “Lão Từ, cậu có hay không nghĩ ...”

“Cái gì?”

“Quên đi.”

“Không, anh nói đi, ngay từ đầu anh đã mở miệng nói, có gì lại lè mề ập a ập ứng?”

“Tôi lè mề ập a ập ứng?”

Từ Định Quốc gật đầu, “Không riêng như vậy, anh quả thực so với mẹ tôi còn lải nhải giống đàn bà hơn, anh tính coi từ sáng tới giờ, anh lải nhải với tôi bao nhiêu thứ rồi?”

Diệp Thì Quang quay đầu nhìn cái gương coi trái coi phải, “Vậy cậu có nghĩ tôi rất nữ tính không?”

Từ Định Quốc nghe đến đó, không có hảo ý mà nở nụ cười.

“Tôi hỏi cậu là lúc tôi bình thường kìa.” (**)

Từ Định Quốc tỉ mỉ quan sát hân, tóc cắt ngắn, khuôn mặt dài, con mắt là mắt một mí, khóe mắt hơi cong, trời sinh có một cổ mị thái, quyến rũ khác hẳn với vẻ kiều mị của phụ nữ, đó là một loại ý nhị câu hồn trời sinh, ở giữa mũi cao thẳng, môi nở nang, cằm đoan đoan chính chính, hơn nữa một thân mặc âu phục xa hoa may tay vừa vặn, chân dài eo nhỏ, có thể nói là một mỹ thức thức, nhìn chẳng eo là chút nào.

Bất quá năm rộng thảng dài ở cùng nhau, y cũng biết được bộ mặt thật của Diệp Thì Quang, đó là việc hân hay lải nhải, hảo trang phục, chuộng đồ hiệu, lại cực kỳ soi mói tính toán kỹ lưỡng, cùng phụ nữ thực sự là như nhau. Đương nhiên Từ Định Quốc không dám nói thật, Diệp Thì Quang mỗi ngày xem gương, rất sợ chính mình lộ ra một chút eo lả, uống cà phê tuyệt đối không cong ngón út (***), nói không mang theo từ cảm thán (****), tủ quần áo thì không có những màu ám, thậm chí ngay cả quần lót, thể nhưng hân quên một điểm quan trọng, hành vi ngày ngày xem gương, bản thân cũng đã rất giống phụ nữ.

“Anh trong lòng tôi, đàn ông trong đàn ông.” Từ Định Quốc vẽ mặt thành khăn, “Chúng Tôi đã trải qua biết bao nhiêu năm, đó cũng là điều kiện hạn chế, cuộc sống bất buộc, anh đau lòng tôi thông cảm mà, được chưa?”

Diệp Thì Quang bởi vì một câu “Đàn ông trong đàn ông”, rốt cục cảm thấy mỹ mãn, mặt như hoa đào cảnh xuân sáng lạn mà đi ra cửa. Trước khi đóng cửa lại, hân lại nghĩ tới chuyện hồi này: “Nhớ kỹ chủ nhật ăn mặc đẹp một chút, tôi không phải nói giỡn với cậu đâu.”

Chủ nhật, buổi tối bảy giờ.

Người nhà họ Diệp ngồi vây quanh tại phòng khách, mỗi người sắc mặt ngưng trọng, Từ Định Quốc dường như cảm thấy y như con gấu trúc bị vây quanh, người đàn ông cao to đích thực ấy hận không thể biến thành một trái cầu nhỏ, y nuốt nuốt nước miếng, kiên trì gọi: “Ba ... Mẹ ...”

Thực ra đây không phải là lần đầu tiên tới nhà cha mẹ của Thì Quang, nhưng khác với những lần trước chỉ qua chơi với tư cách là bạn, còn lần này với thân phận như thế, khiến y khẩn trương lo lắng vô cùng.

Dù trước đây y cũng đã từng đi học biết chữ, nhưng giờ trước mặt y không là bác sĩ thì cũng là nghiên cứu sinh của bệnh viện, thậm chí so với Diệp Thì Quang là một người không có hứng thú với việc học tập, chỉ đơn giản xem đó là một chuyện thường tình, thích thì học, không thì thôi, nhưng chỉ vậy mà cũng hơn hẳn Từ Định Quốc về mặt học vấn. Người tốt nghiệp sơ trung như Từ Định Quốc vì vậy không tự chủ được mà tự ti mặc cảm vô cùng.

Gia trưởng họ Diệp — Diệp Thiên Hòa tháo xuống cái kính lão, thay bằng kính cận thị, nhìn một chút hình dạng của Từ Định Quốc. Lúc trước thì cận thị còn nhẹ, giờ già rồi thành mắt lão, thủy tinh thể của nhân cầu chỉ có thể duy trì một tiêu cự, do đó vật từ cự ly 0,5 mét trở lên thì phải dùng kính nhìn.

Ông không nói lời nào, đem quyền ngón luận vút sang nữ chủ nhân của Diệp gia — Lâm Văn Thụy. Lão thái thái đầu đầy hoa râu, nhìn cũng không nhìn Từ Định Quốc, vỗ đùi nói: “Con thấy mẹ giúp con đăng quảng cáo lên báo tìm bạn trăm năm nên giờ con tìm một người đàn ông đến qua loa tắc trách cho có sao?”

Diệp Thì Quang gục đầu, vai rũ xuống, sau đó gạt đầu, ngón trở nhẹ nhàng đưa lên, đó là một tư thế muốn giơ tay lên tiếng trong trường đại học, hân cũng không nhiều lời, nắm Từ Định Quốc hôn điên cuồng.

Anh haichị ba nhà họ Diệp nghiêng đầu nói nhỏ cùng nhau.

“Em xem là diễn kịch phải không?” Anh hai hỏi.

Chị ba lắc đầu, “Em thấy là thật. ”

Anh hai lắc đầu theo, bình luận: “Khẩu vị của hân thật là không coi thường được. ”

Những lời này thanh âm rất nhẹ, thế nhưng phòng khách rất an tĩnh, vì vậy truyền hết tới lỗ Tòii Từ Định Quốc cùng Diệp Thì Quang, Từ Định Quốc vẽ mặt đỏ bừng mà nhẹ nhàng đẩy Diệp Thì Quang ra.

Diệp Thiên Hòa không nhịn được nữa, hắng hắng giọng, nói. “Tiểu Quang, khi con còn bé có phải ba không quan tâm yêu thương con đầy đủ?”

Diệp Thì Quang lắc đầu, “Ba đối con rất tốt, cuối tuần đều mang con đi phòng thí nghiệm chơi.”

Diệp Thiên Hòa thở dài một hơi, “Vậy không phải trách nhiệm của tôi.”

Lâm Văn Thụy nghĩ đến phòng thí nghiệm, một tiếng ai thán, “Tiểu Quang, mẹ với papacon đều đã qua một lần kết hôn con có biết không?”

Diệp Thì Quang ngạc nhiên.

Lâm Văn Thụy buông tay, “Được rồi, hấn thích đàn ông không liên quan gì đến tôi.”

Anh hai rút rờ nói: “Anh cùng bạn học tại đại học hay dùng tay hỗ trợ nhau giải quyết, có nói qua với em chưa?”

Chị ba tiếp tục truy vấn: “Khi còn ở hộ dân cư, lão Vương sát vách có hay không *** loạn em?”

Diệp Thì Quang một mực lắc đầu, sau đó quay đầu lại hướng Từ Định Quốc hỏi: “Tôi khi còn nhỏ rất khủng bố sao?”

Từ Định Quốc không nín được nở nụ cười, “Ba, mẹ, con cùng Thì Quang thân mật cũng đã hơn mười lăm năm, lúc trước chưa nói, là do hai người không có buộc hấn kết hôn. Hiện tại ba mẹ đột nhiên đăng tìm bạn trăm năm cho hấn, hấn cảm thấy vô cùng áp lực. Với lại hấn nghĩ đến gia đình mọi người đều là phần tử trí thức, còn có nhiều năm công tác nước ngoài, hấn là có thể hiểu được chúng con. ”

Diệp Thiên Hòa vẻ mặt không vui, “Con bảo gia đình mở hội nghị triệu tập mọi người chính là muốn nói chuyện này?”

Lâm Văn Thụy nhắc tay xin lỗi, “Được rồi, là mệ nhiều chuyện, trước đây mẹ bị bạn học nói sau lưng rằng con mẹ sinh ra không được bình thường, khiến mẹ tức chết đi được, nhưng so với con của hấn một đứa mê tín một đứa ưa nhảy lầu thì cũng còn tốt hơn.”

Em út nhà họ Diệp này giờ không hé răng giờ rút rờ lên tiếng: “Xin hỏi, con có thể trở về được chưa? Con ngày mai còn có luận văn cần bảo vệ cho mấy đứa học trò.”

Diệp Thiên Hòa giận dữ, “Con câm miệng cho ba, luận văn cần bảo vệ là do đám giáo sư làm khó dễ học sinh, không phải học sinh làm khó dễ lão sư, có phải con muốn khơi chuyện làm khó dễ người khác, khiến cho nhà họ Diệp chúng Tôi thành ra rất cổ quái.”

Em út nhà họ Diệp nhắc tay đầu hàng, “Coi như con không có hỏi, coi như con không có hỏi.”

Diệp Thì Quang cảm thấy lần này khó có thể sắp xếp được tổng kết cuối cùng từ hội nghị gia đình, “Con hiện tại biết mình sống rất tốt, đồng nghiệp của con trên cơ bản cũng biết chuyện này, hiện tại mới nói cho mọi người biết là do con có lỗi, chủ yếu là do thấy mọi người ai cũng bận rộn nhiều việc.”

Diệp Thiên Hòa vẫy vẫy tay, “Được rồi được rồi, con không cần giải thích, sau đó không có việc gì thì đừng có triệu tập gia đình như vậy nữa.”

Đoàn người đều tự tác tán ra, chị ba ngáp một cái, “Thật mất hứng, còn cho rằng có tin giật gân gì.”

Từ Định Quốc ghen lời đã lâu, tới bãi đỗ xe, rốt cục không nín được, ‘phụt’ một cái, cười ha hả.

Diệp Thì Quang khuôn mặt lạnh lùng, “Cậu cười cái gì, có cái gì buồn cười? Cậu nghĩ gia đình của tôi rất cổ quái? Tôi xem gia đình của cậu mới cổ quái!”

Từ Định Quốc ngẩng đầu nhìn trời, cúi đầu suy nghĩ, cuối cùng nói: “Anh nói thử xem, hai chúng ta làm thế nào có thể ở chung được, lại cùng với nhau nhiều năm như vậy?”

“Tôi không rảnh như cậu ngồi suy tư về quá khứ.” Diệp Thì Quang trong lòng nói vậy, tưởng niệm quá khứ chính là bắt đầu của việc lão hóa. Sau đó hấn vô cùng khổ sở mà nhớ tới một chuyện mà hấn đang cố gắng quên đi, chính là sắp tới đại thọ 40! Sau đó, hấn đường đường chính chính trở thành một đại thúc, nhiều năm qua, hấn kiên trì rèn đúc thân thể, chú trọng chất lượng giấc ngủ, ẩm thực hợp lý, uống rượu vừa phải, nhưng tất cả đều không ngăn trở được quy luật tự nhiên — hấn đã già!

Trên mặt càng ngày nếp nhăn càng rõ ràng, da cổ phía trước đã nhão, đánh golf cũng không còn được như xưa, chạy bộ lúc sáng luôn bị tuổi trẻ vượt lên trước.

Từ xưa anh hùng đầu bạc, mỹ nhân tuổi xế chiều, đây là điều khiến cho người ta uể oải nhất.

END 01

(1) Kim Bình Mai (金瓶梅, Jīnpíngméi) là bộ tiểu thuyết của Trung Quốc, tác giả tương truyền là Vương Thế Trinh (王世贞), người đời nhà Minh với bút hiệu Lan Lăng Tiểu Tiểu sinh (兰陵笑笑生). Tác phẩm nói về 3 nhân vật nữ là Phan Kim Liên (潘金莲), Lý Bình Nhi (李瓶儿) và Bàng Xuân Mai (庞春梅) nên có tên là Kim Bình Mai.

Câu chuyện Kim Bình Mai vốn được phát triển từ một số tình tiết trong tác phẩm Thủy Hử của Thi Nại Am. Trong Thủy Hử, tên cường hào Tây Môn Khánh (西门庆) thông奸 với vợ của Võ Đại Lang là Phan Kim Liên nên đã lập mưu giết chết Võ Đại Lang. Sau này, em của Võ Đại Lang là Võ Tòng giết cả hai để báo thù cho anh. Trong Kim Bình Mai, những diễn biến liên quan tới cuộc sống của Tây Môn Khánh và những thê thiếp, trong đó có ba nhân vật nữ kể trên, được miêu tả phong phú. Nhiều cảnh miêu tả cuộc sống hưởng lạc đồi trụy của Tây Môn Khánh sống động đến từng chi tiết khiến cho cuốn tiểu thuyết này bị coi là sách khiêu dâm và bị cấm.

Nguồn : vi.wikipedia.org/wiki/Kim_B%C3%ACnh_Mai

(2) Neutrogena :là một thương hiệu Mỹ sản phẩm chăm sóc da, bao gồm các sản phẩm chăm sóc da mặt, chăm sóc tóc, chăm sóc da và các sản phẩm khác. Neutrogena đã được một công ty độc lập cho đến năm 1994 mua lại của Johnson & Johnson Group, một công ty con của nhóm.

(*)Thì Quang còn có nghĩa là thời gian.

(**)

Diệp Thì Quang quay đầu nhìn cái gương coi trái coi phải, “Vậy người có nghĩ Tôi rất nữ tính không?”

Từ Định Quốc nghe đến đó, không có hảo ý mà nở nụ cười.

”Tôi hỏi người là lúc Tôi bình thường kìa.”

Cái nụ cười không hảo ý của anh Quốc là khi nghĩ tới hình dáng của bé Quang khi ở trên giường, bé hiểu sự ám muội đó nên mới nói rõ thêm.

(***) Khi cầm tách, cầm ly có người thường cong ngón Tay út, làm như vậy tạo dáng cho đẹp ấy mà.

(****) Từ đệm thêm kiểu như trời ơi, nha, nè,...)

2. Chương 2: Hồi Ưc Tựa Như Thời Gian

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lời cảm tạ của tác giả: Cảm tạ trang bìa của tờ báo bán mỹ phẩm, phi thường khả ái vô cùng kêu gọi

Vì bức ảnh ấy, sẽ nỗ lực khiến đại thúc càng ngày càng lẳng hơn, kêu gọi hơn, ha ha

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Người ta nói đàn ông ba mươi một như hoa, xét thấy mọi người trong nhà họ Diệp đều đã bốn mươi năm mươi, cư nhiên còn có thể xem như là thanh niên sung mãn, vì vậy Diệp Thì Quang cho rằng, kỳ thực đàn ông bốn mươi chỉ là nụ hoa, trong khoảng thời gian này hẳn cảm thấy bản thân mình cũng không cần lo lắng thái quá.

Thế nhưng gần đây hẳn ngủ không được ngon, đó là một sự thực.

Mất ngủ dễ khiến cho người ta tâm sinh bức bối, một lần hẳn cho rằng chính mình có đúng hay không bị chứng trầm cảm nên mới bị mất ngủ? Hẳn như thế là kiệt xuất anh tinh có thể rất dễ bị loại bệnh này (*), sau Từ Định Quốc cho rằng bệnh này là do hẳn tự nghĩ ra mà thôi, Diệp Thì Quang mới chấp nhận, hẳn

không chỉ là tinh anh kiệt xuất, hẳn còn là người đàn ông rộng rãi, làm sao mà trầm cảm cho được, quả là chuyện đùa!

Nhưng mà hẳn chính xác là mất ngủ.

Hắn đếm cừu, uống sữa bò nóng, trên giường dưới giường kịch liệt vận động, nhưng vẫn cứ mất ngủ.

Ai oán mà nhìn trên tủ đầu giường nhất quyết không mở ra chai thuốc ngủ, hẳn tự nhủ quyết định tiếp tục kiên trì kiên trì, tự nhủ bản thân phải có nghị lực chiến đấu với cơn mất ngủ, mượn thuốc giúp đỡ chính là người nhu nhược, nếu như ngày nào đó hẳn trở thành một người nghiện thuốc, hẳn sẽ khinh bỉ chính mình.

Tôi là chiến sĩ! (Nhất quyết không đầu hàng!)

Diệp Thì Quang mặc niệm một đoạn câu nói của Phật gia trong đầu, — “Đói thì ăn, mệt thì ngủ, giờ ăn không ăn, trầm loại yêu cầu, giờ ngủ không ngủ, mọi điều tính toán.” (**) đang trong lúc mơ mơ màng màng, đột nhiên bên cạnh Từ Định Quốc trở mình.

Diệp Thì Quang đá một cước. “Đừng có lăn lộn nữa.”

Từ Định Quốc ngủ say như chết, đầu còn nghe thấy được gì, trong lúc ngủ mơ phát ra tiếng ngáy bất mãn.

Diệp Thì Quang nhìn y ngủ ngon lành, trong lòng dâng lên một cỗ tức khí, dựa vào cái gì tôi mất ngủ, y lại có thể ngủ ngon đến vậy? Lẽ nào bởi vì y so với tôi nhỏ hơn sáu tuổi? Lúc tôi ở độ tuổi của y cũng một giấc ngủ thẳng đến sáng. Bất quá khi đó cuộc sống bọn họ rất sung mãn, làm rất nhiều lần, vài năm gần đây Từ Định Quốc dần dần cũng có chút lực bất tòng tâm, tuần lễ trước, hai người trên giường làm được phân nửa, Từ Định Quốc tự nhiên lại ngủ. Đây chính là chuyện đáng sợ, Diệp Thì Quang suy xét, đến tột cùng là chính mình không đủ quyến rũ, hay do Từ Định Quốc cũng dần già đi?

Kỳ thực hơn mười năm sống chung, bọn họ với thân thể đối phương đều đã thân thuộc đến mức không thể nào quen thuộc được hơn, ngoại trừ không thể đếm được trên đối phương có bao nhiêu sợi lông, cái khác đều nắm trong lòng bàn tay. Đàn ông là một loại sinh vật, trời sinh yêu thích tìm kiếm cái lạ, hai người nào mà có thể ở bên nhau trên bảy năm đều có thể được người khác cúi đầu kính phục, bản thân Diệp Thì Quang cũng biết an phận, làm người nên tích phúc, Từ Định Quốc là một người thành thật, đâu đi ra ngoài xằng bậy, nguyên bản dù hẳn có một tâm tư tà niệm, thế nhưng mấy năm nay đi đâu mà tìm người thành thật thứ hai như y?

Diệp Thì Quang nương theo ánh trăng mờ lung lại một lần nữa xem kỹ Từ Định Quốc, khuôn mặt anh tuấn, thân hình to lớn, cằm nhọn, ân, có y là may mắn của tôi! Phải tích phúc! Hẳn không phải người hồ đồ, hẳn là Diệp Thì Quang.

Giữa lúc Diệp Thì Quang đang dào dạt đắc ý thưởng thức tướng ngủ của Từ Định Quốc, thân thể đối phương đột nhiên cứng đờ, sau đó vang lên một thanh âm của trung tiện!

Kêu thì không thối, thế nhưng khiến cho Diệp Thì Quang không thoải mái, biết hẳn có thể quản được người, quản được cơ thể nhưng không thể quản được việc trung tiện của người khác. Từ Định Quốc còn không có ngủ đủ, tư thế bắt đầu chuyển nghiêng ngả, đạp chân, ngáy khò khè, Diệp Thì Quang đối hẳn bao tình cảm bỗng chốc sụp đổ, hẳn đem Từ Định Quốc lay mạnh, “Cậu lại ngủ ngáy, cậu lại ngủ ngáy, cậu cút đến sát vách gian phòng mà ngủ.”

Từ Định Quốc quả thật lăn đi, bất quá lăn một vòng, thuận tiện đè Diệp Thì Quang xuống dưới thân, y sờ sờ thắt lưng hẳn.

“Làm gì làm gì?”

“Anh không phải nói vận động chút thì sẽ mau buồn ngủ sao?”

Từ Định Quốc nhắm mắt lại, phía dưới dán dần vào phía sau Diệp Thì Quang, cọ cọ, phía dưới quả nhiên cứng lên, thẳng tắp dậy.

“Gấp thế, vậy khỏi mang bao?” Từ Định Quốc hàm hồ mà nói đại.

Diệp Thì Quang một thời động tình, vận vẹo thân mình, cánh tay ôm lấy cổ Từ Định Quốc, không ngờ được đến tận lúc này, Từ Định Quốc vẫn còn nhắm mắt.

Diệp Thì Quang nói không rõ có tư vị gì, có điểm cảm tức, lại có điểm thương tiếc, dù sao làm loại chuyện này, nếu làm quá mức không biết điều độ, tiêu trước là Từ Định Quốc, dù sao ngày rộng tháng dài, không nên tham lam. Vì vậy hắn vỗ vỗ mặt Từ Định Quốc, “Quên đi, đừng làm, ngày mai cậu còn phải đi làm mà?”

Từ Định Quốc cũng thẳng thắn, hôn hôn hai gò má hắn lấy lệ, ngã đầu ngủ ngay—— y quả thật đang rất mệt.

Diệp Thì Quang lại trợn tròn mắt như thẳng ngốc, một tiếng thở dài, thẳng thắn xuống giường đến sát vách thư phòng đứng ngắm ngó.

Hắn ngửa đầu nhìn mặt tường đóng kệ chứa đầy sách vở, từ chiến sử chính luận đến tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, không có một quyển nào có tựa đề hấp dẫn hay ho, nhưng thật ra bên trong tủ kính thủy tinh có vài tấm hình khiến hắn cực kỳ chú ý.

Vì vậy trong một đêm mất ngủ, Diệp Thì Quang dưới ánh đèn nhìn bức hình chụp đã cũ, từng chút nhớ lại chính mình lúc nhỏ, niên thiếu, thanh niên cùng với hiện tại. Phía sau ảnh chụp còn để độ tuổi lúc chụp, toàn bộ kí ức như quay lại trong đầu

Khi còn bé Diệp Thì Quang cũng không phải rất xuất sắc, không phải do tướng mạo hắn không hảo, hắn từ nhỏ đến lớn đáng vẻ trang trọng, vấn đề là, chỗ hắn ở, ở đây hơn phân nửa là giáo sư đại học, nghiên cứu viên, còn lại là các bác gái thích huyền huyền, các bà ấy không có việc gì là ở chỗ này chỉ chỉ trỏ trỏ xem con cái nhà ai có thiên phú kế thừa sự nghiệp của cha mẹ.

Nhà trẻ hàng năm đều có thần đồng, anh haichị banhà họ Diệp đều nổi danh, nếu so sánh với họ, Diệp Thì Quang coi như không có gì nổi bật, đến tận cao trung lúc ấy văn lý phân ban, hắn tuyển khoa văn, cái này khiến cho toàn gia triệt để khinh thường. Mà lúc đó em út nhà họ Diệp đặc biệt được chú ý, được cử đi làm dự bị cho ban niên thiếu anh tài khoa vật lý.

Danh ngôn năm đó là: học giỏi toán lý hoá, đi khắp thiên hạ không sợ gì.

Diệp Thì Quang tính tình kiên cường, nhà nước lại mới mở ra thông lưu kinh tế với nước ngoài, hắn có dự cảm tương lai kinh tế học cùng quốc tế mậu dịch nhất định nổi tiếng, khiến cho hắn ra sức nghiên cứu các ngành học này, trong nhà đều toàn là một sách nên cũng không phát hiện ra được. Mang áp lực rất lớn để đi vào được một đại học hàng đầu, hắn quả nhiên đã đi một con đường khác với mọi người trong nhà.

Diệp Thì Quang sau đó bắt đầu vào thời kỳ phát dục, rồi dần dần mà cảm nhận được chính mình không giống người thường, đây là bẩm sinh từ trong bụng mẹ, không có biện pháp. Khi đó trong phòng kí túc xá mọi người hay xem phim khiến người mặt đỏ tim đập, nam sinh trong ký túc xá lá gan rất lớn, tất cả đều đã từng xem qua, sau đó còn bàn luận sôi nổi. Diệp Thì Quang cũng đi xem, bất quá không phải xem màn hình TV, mà là xem tiểu thanh niên ngồi nhấp nhồm chung quanh, đưa Tay vào trong quần, hai con mắt hắn liền lấp lánh hữu thần.

Những người thường xuất hiện trong những huyền tượng YY (1) của hắn là người bạn học cùng phòng, hội trưởng hội học sinh, cầu thủ ngôi sao đội bóng rổ, trợ giáo môn quốc tế mậu dịch, bác sĩ phòng y tế, thậm chí còn có tiểu sư phụ trẻ tuổi ở căn tin, bất quá cũng nghĩ mà thôi. Hắn là một người biết rất rõ đạo lý thỏ không ăn cỏ gần hang, Diệp Thì Quang không cho rằng bản thân mình là thỏ, thế nhưng bản thân rất có tự giác của thỏ.

Hai mươi năm trước suy nghĩ của mọi người, dư luận xã hội vẫn chưa thông, hơn nữa bệnh AIDS tại quốc tế lại lan tràn, người ta càng nghe nhảm đồn bậy, Diệp Thì Quang càng thêm cẩn thận bảo thủ bí mật bản thân, rất sợ truyền ra sẽ phá hủy danh tiếng chính mình.

Lại nói tiếp, hắn ngay cả hành vi cụ thể là cái gì cũng không rõ ràng, nghĩ khoảng chừng chính là cho nhau sờ sờ, hoặc như thế này, hoặc như thế kia? Diệp Thì Quang một mình đọc sách nhằm tự mình tìm hiểu, rồi cảm thấy càng lúc càng mơ hồ về phương diện này, lịch trình học hỏi tìm hiểu quả thật trải qua nhiều gian nan khó khăn, hắn rốt cục từ thư viện tìm ra được một tiểu thuyết được cất kỹ lưỡng viết cũng có thể cho là rõ ràng, sau đó “À ——” một tiếng bừng tỉnh đại ngộ.

Nói đến cũng kỳ quái, nhớ tới hồi lúc trước những người phát hiện xu hướng ***cũng có chút kinh sợ bản

thân mình, không ngờ lúc ấy hắn đối xử hướng *** của chính mình lại thân nhiên đến thế, hắn biết thế giới này nhất định còn có đồng loại. Giả dụ như câu chuyện mọi người về cái WC trong công viên, hắn đã từng nghe nói qua một ít tin đồn, rất nóng lòng muốn thử xem sao, đáng tiếc thứ nhất sợ nhiễm bệnh đường sinh dục, thứ hai sau khi qua khảo sát, bên trong giàn giụa các loại phế phẩm của đại tiểu tiện, hắn chưa kịp đi vào đến tận bên trong đã bưng mũi chạy mất.

Diệp Thì Quang là một người rất ưa sạch sẽ, tại đây cùng người lạ phát sinh hành vi thân mật, hắn tuyệt đối không tiếp thu được.

Hắn luôn xem xét chọn người, người này tuyệt đối không thể xuất hiện trong cuộc sống hắn, tốt nhất đó là nghiên cứu sinh, thạc sĩ, hay nhất là một người thành thực dễ bắt nạt, để cho tương lai mà có nháo lộng gì thì cũng dễ mà vứt bỏ.

Hắn trên đường từ thư viện trường học trở về, thấy sân vận động đang kiến tạo mới lại, trên khán đài được hoàn thành phân nửa, có một thợ hồ trẻ tuổi đang xách thùng xi măng nhỏ xây tường.

Người nọ mang nón bảo hộ màu vàng, dưới vành nón là thần tình mạnh mẽ tựa như nam diễn viên diễn mấy vai mang thâm cừu đại hận, lông mày rậm mắt to, mũi cao môi dày, yết hầu lộ ra, áo mở rộng, hai cánh tay dưới ánh mặt trời lộ nét khỏe mạnh, một thân bắp chân thật to lớn – căng đầy. Trong mắt Diệp Thì Quang, thợ xây dựng này quả thực là điển hình hoàn mỹ, so với pho tượng lỏa thể thời văn hoá phục hưng Italia càng mê người, bởi vì ... người này là người sống.

Thế nhưng không được, y chỉ là một người nông dân làm thuê không có tài sản, đến lúc đó quần lấy mình, người ta dù sao vua cũng thua thằng liều, lỡ như y lộ ra bản mặt thật gian trá, khiến cho bí mật của hắn bại lộ, anh danh một đời của hắn sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Sau này Từ Định Quốc thành người đầu ấp tay gối của hắn, Diệp Thì Quang cũng chưa nói cho y nghe việc này, bất quá hồi tưởng lại, cảm thấy rất tuyệt. Nhắm mắt lại, hắn hầu như có thể nghe thấy được cảm nhận được mùi vị xi măng với vữa hòa trộn trong không khí, da của Từ Định Quốc tản mát ra mùi mồ hôi nhàn nhạt, bài tiết ra hormone, đã tính tràn ngập quả thật thu hút hắn ngay từ lần đầu tiên.

“Ai, trong nhà sao có cái ảnh chụp này thế? Chụp lúc nào vậy?” Từ Định Quốc đột nhiên ở sau người xuất hiện.

Diệp Thì Quang sửng sốt, không kịp khép lại album, hé ra hình chụp một phong cảnh cực kỳ quen thuộc, trong đó lộ ra nửa người của Từ Định Quốc. Ảnh chụp chính là Từ Định Quốc đang mặc trang phục thợ xây dựng, hơi hơi nghiêng người, vai cùng cánh tay chiếm cả nửa tấm ảnh, da y dính một chút vôi xi măng, quả thật rất bần, vẻ mặt ngưng trọng cau mày nhìn về phía bức tường đang xây dở. Sân vận động phía sau y tạo nên một khung cảnh thật đẹp, ánh chiều tà của mặt trời xé vẽ loạn trên bức ảnh, bức ảnh bị mặt trời làm chói lóa một góc ảnh, cũng đủ để tạo nên góc cạnh rõ ràng trên khuôn mặt của Từ Định Quốc.

“Cái này a, nói đến quả thật rất dài.” Diệp Thì Quang từ tay đoạt lại bức ảnh, khép lại tập ảnh, ngấp một cái, “Tôi mệt rồi, ngủ thôi, ngày mai sẽ nói sau đi.”

END 02

(*) Người tinh anh kiệt xuất: ý là làm việc vận động đầu óc nhiều.

(**) Giờ ăn không ăn là khó tính đòi hỏi cao, giờ ngủ không ngủ tức tâm tính chi li tỉ mỉ quá mất ngủ????

(1) YY: ý ***, nghĩ về những chuyện XXX.

3. Chương 3: Thì Quang Tấn Công Định Quốc

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Papa của Từ Định Quốc là Từ Lão Xuyên, Từ Lão Xuyên cả đời không có gì gọi là thành tựu, chỉ duy nhất có một chuyện khiến ông tự hào, chính là vợ ông đã sinh được cho ông đến bảy đứa con trai. Tên của bọn họ được phân biệt ở chữ lót: Định Quốc, An Quốc, Bang Quốc, Trị Quốc, Ái Quốc, Kiến Quốc, Tiên Quốc.

Có người không tin được nói, những năm gần đây nhà nước phát động phong trào kế hoạch hóa gia đình, ông sinh như thế, quốc gia còn không đem ông phạt chết, vợ ông còn không bị bắt đi đến viện phụ sản mà giải phẫu tuyệt dục? Đó là người đó chẳng biết rồi, kế hoạch hoá gia đình có thể khai triển thuận lợi. Điều kiện tiên quyết chính là: Một, nhà ông có tiền giao phạt; hai, ban dân số trong thôn trong làng tới gõ cửa nhà ông; ba, dân chúng nghe lời. Còn ở nơi dân quê chân chất, ai làm loại sự tình đoạn tử tuyệt tôn này, tôi cũng để gã đó đoạn tử tuyệt tôn.

Cả ba điều trên, Từ Lão Xuyên không sợ, Từ Lão Xuyên quan sát mọi nhà trong làng, cho đến khắp Trung Quốc, mọi người đều thấy trong nhà sinh một ba bốn năm sáu bảy tám đứa, chỗ nào cũng có, chính vì vậy không đủ để thuyết phục được ông.

Nói chung khi vợ ông sinh Trị Quốc, ông cũng muốn dừng lại, vấn đề là chuyện sinh con, không phải ông muốn dừng là dừng được, chạy hơn hai trăm dặm đến viện phụ sản ở thị trấn tìm BCS (1), vợ ông tình tế cắt thành vụn nhỏ đun lên nấu thành nước uống, cùng đêm hôm đó, bọn họ lại tạo ra thêm một đứa nữa: Ái Quốc.

Từ Lão Xuyên ngồi xổm hút thuốc trước sân nhà, một bên trong lòng suy nghĩ, quên đi, chúng Tôi còn thiếu đứa con gái, sinh được thì cứ sinh. Phía sau Định Quốc cùng An Quốc đang đánh nhau trong bãi bùn, Bang Quốc ngu ngốc cắn móng tay ngồi xem, Trị Quốc ngồi dưới đất khóc oa oa làm nên một trận náo nhiệt.

Sau khi Kiến Quốc ra đời, Từ Lão Xuyên dù không tin chuyện ma quỷ, nhưng cũng muốn sinh cho ra một đứa con gái mới được, ngay cả tên cũng đã có sẵn rồi, sinh ra sẽ đặt là Tiểu Tiên. Vì dù thế nào thì việc sinh bảy đứa con trai tuyệt không thể nào giống với bảy tiên nữ. Cái tâm lý này bất đồng với Từ Tiểu Cầu đầu thôn sinh tới thất tiên nữ, người khác khiêng cuốc ra đồng làm việc, không ai hé răng nói mình mong muốn có được đứa con gái, không giống Từ Lão Xuyên, suốt ngày ngồi than thở, nào là tiếng khóc của nữ oa nhi thật là hay, nào là cha mẹ đã may sẵn áo bông bằng vải (3), tôi ngày hôm qua ban đêm nằm mơ, thấy từ bầu trời Sao Chức Nữ hạ phàm, Quan Thế Âm nương nương cho chúng Tôi một đứa con gái!

Ông ra vẽ cái gì mà oai chứ Từ Tiểu Xuyên! Coi mấy hài tử dằn độn của nhà người, làm sao có thể có tiền đồ! Người kia ở trong lòng âm thầm nguyện rửa Từ Lão Xuyên không sinh được con gái, sáu đứa trước đã không phải rồi, tốt nhất là đứa này cũng không phải nốt.

Lúc này Từ Định Quốc đã là một thiếu niên mười lăm tuổi đi đến phía cây bắp, từ đó vọng tiếng ra phía xa, “Cha, dùng bữa thôi. Mẹ có làm bánh bột bắp chờ cha ở nhà, mẹ vừa mới hạ sinh em trai út.”

Từ Lão Xuyên lắc đầu, vậy là Từ Vương thôn thành hồ lô sơn (4), Từ phu nhân thành dây hồ lô, trên dây có bảy đóa hoa, hạ sinh được bảy anh em, dừng dừng dừng, dù tốt hay xấu thì đến số nguyên tố dừng là ổn.

Từ Lão Xuyên biết chữ không nhiều lắm, nhưng trong mắt ông, bảy chính là một số nguyên tố, tuy là có chút tiếc nuối, cũng rất tốt!

Nhà họ Từ sinh bảy đứa con, chỉ có thể há mồm chờ ăn, đứa lớn Từ Định Quốc đã mười lăm tuổi, cũng không biết làm thế nào mà chỉ ăn có củ từ, bột bắp lại lớn lên thành vóc dáng cường tráng đến thế. Xã hội chủ nghĩa tốt! Bảy đứa mỗi người có thể ăn cơm no trưởng thành, thế nhưng ngồi câu cá ăn mồi ở xó này, cũng không phải cách hay, nghe nói thế giới bên ngoài đã thay đổi rất nhiều rồi. Từ Lão Xuyên ngồi xếp bằng ở sân trước thương lượng cùng với đứa con lớn, con xem, làm sao bây giờ, các em trai đều phải ăn, còn phải đi học, không học sẽ không có tiền đồ, con là anh cả trong nhà, đành để con hy sinh vậy.

Định Quốc nhìn nhìn từ cao đến thấp các em trai xếp thành một trung đội ngồi trước bàn ăn, lúc đó Trung Quốc bắt đầu mở cửa giao thương lớn, mọi người ra ngoài làm công cũng khá phát đạt, mang về cũng rất nhiều tiền. Y học hành khá tốt, thế nhưng cũng không phải ưu tú, đã nghĩ chính bản thân papa cũng đã mở miệng, mình không ra đi, lẽ nào bắt em trai đi làm công để mình ăn học? Vì vậy Từ Định Quốc tự bản thân gọt ghem chút hành lý, theo người hướng dẫn trong thôn xuất sơn hướng thẳng vào thành thị, biến thân thành người đàn ông thành thị — trở thành người công nhân ngành xây dựng.

Lúc đó Từ Định Quốc là một tên tiểu tử trầm mặc ít nói, y là một người có sức khỏe khá tốt, nguyên do cũng là vì hồi lúc trước, em trai hay đi ra ngoài kiếm chuyện, đều là do y giải quyết, không có thể lực tốt sao được? Dần dần Từ Định Quốc thành một người thích hành động hơn nói, bất quá không phải vì vậy mà có nghĩa y là một người tư tưởng đơn giản ngây ngô, kỳ thực so với người bình thường y rất khôn ngoan,

tỷ như việc ông chủ không trả lương, ngoài mặt thì y biểu hiện ra thành thành thực thực lừa ông chủ, còn ở bên trong thì khuyến khích mọi người tạo phản, uy hiếp muốn chém tay của ông chủ, thậm chí còn đập bể kính cửa sổ của ông chủ, ông chủ đành ngoan ngoãn trả tiền lương thanh toán.

Y nghĩ sớm muộn gì cũng phải tạo thành đội công nhân cho riêng mình mới được, bị người ở trên tầng tầng lớp lớp bóc lột, vĩnh viễn chỉ là một người thợ hồ, thế nhưng y cũng mới làm có năm năm, vừa mới qua tuổi hai mươi, y cũng còn khá non nớt, đành phải chờ đợi cơ hội.

Lúc này y còn không biết, có một người theo dõi y, đó chính là Diệp Thì Quang. Diệp Thì Quang tại công trường cầm một máy ảnh chụp tách tách tách, Từ Định Quốc liếc mắt coi qua, a? Học sinh? Nga? Phóng viên? Bất quá y cũng ngấm lại, hần ăn mặc như vậy chắc chắn là dân thành thị, vì vậy sẽ không cùng người nông dân làm công như y giao tiếp. Mấy nữ sinh ở trong ký túc xá, dù họ có xấu như heo nái không có bạn trai, cũng sợ bị công nhân công trường chọc ghẹo.

Từ Định Quốc ở nơi nào lão lão thật thật mà xây tường, có một công nhân huýt một khúc treu ghẹo nữ sinh đi ngang qua, đổi lấy là ánh mắt khinh bỉ tránh né, khiến mọi người ha ha mà cười, sau đó đàm luận về bộ phim 18+ tối hôm qua coi được.

Từ Định Quốc tuổi trẻ thể lực cường tráng, đương nhiên cũng muốn chuyện kia kia nọ nọ, nhưng nghĩ đến thì lại thấy không được, thấy người Tôi mời gọi cũng muốn làm một lần thế nhưng không có điều kiện. Con gái thành thị tiêu xài hoang phí, y còn phải dành tiền lo cho các em trai đi học, đọc chữ, đó mới là mục tiêu chính của y, không cần như y phải đứng ở dưới mặt trời chói chang mà xây tường. Nói đi nói lại, hai bàn tay mình mới có lợi ích thực tế nhất.

Lúc này người thanh niên chụp ảnh đi đến gần, “Sư phụ, có thể chụp cậu không?”

Từ Định Quốc xấu hổ mà xoay xoay Tay, “Tôi có gì đẹp mà lại chụp?”

“Tôi muốn tham gia buổi triển lãm ảnh nghệ thuật do trường tổ chức, nghĩ những người công nhân xây dựng quả là một đề tài tốt.”

Từ Định Quốc không hiểu là người này có phải là đùa hay thật, nhưng cũng cố gắng nở nụ cười, có điều nụ cười đó so với khóc càng khó coi hơn.

Người nam sinh nọ cười cười, “Ài, mất tự nhiên, quên đi.” Hần buông máy ảnh, đi tới chỗ y mà lấy ra một điều thuốc ra hút, tư thế này nhìn giống một ông chủ hơn là một học sinh.

Từ Định Quốc nhìn điều thuốc, khó có được người đến làm quen cùng với mình, dù gì y cũng không có tiện nghi gì để người ta chiêm, liền nhận một điều thuốc của cậu ta đưa cho gài lên lỗ tai, nam sinh ấy lại lấy một điều khác mời lửa rồi đưa cho y.

“Tôi gọi Diệp Thì Quang, tôi ở đại học N gần đây”

“À.”

“Ai, cậu bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi.”

“Có đúng không vậy? Tôi nhìn cậu quá lắm cũng phải hai mươi, hai sáu rồi đó.”

Từ Định Quốc liếc mắt nhìn người nam sinh kế bên, tự phỏng đoán tuổi của hắn.

Diệp Thì Quang nói, “Tôi hai mươi một, năm nay học năm hai.”

“Vậy mà nhìn anh rất trẻ, tôi cứ nghĩ anh mới là học sinh cao trung thôi.”

Diệp Thì Quang hỉ hả, nói có chút dừng cảm, “Đi chết đi, cậu nói vậy tổn thương tôi đó a. Dám nói lão tử mặt non à?”

Từ Định Quốc lại liếc hắn một cái, phát hiện người này thật sự rất đẹp, môi hồng răng trắng, một đôi mắt trong suốt quỳnh rũ như hoa đào, mang theo bao dịu dàng cùng tiếu ý.

“Các cậu làm việc có cực khổ lắm không?”

“Làm việc gì mà không cực khổ chứ?” Nhìn người nam sinh thêm một chút, Từ Định Quốc không thấy hấn ăn mặc đồ hiệu, thế nhưng từ trên xuống dưới lại cực kỳ sạch sẽ, lộ ra sự ưu việt quý phái bẩm sinh, y ngưỡng ngừng nói: “Không đi học thì chỉ có thể làm những công việc như thế này thôi.”

Người nam sinh cười cười, “Sư phụ, tôi sẽ xem mạng cho cậu, cậu tin không?”

“Nói mò, phần tử trí thức mà cũng tin mê tín?”

“Cái này chỉ là để giải trí, không hoàn toàn xác thực, nhưng cũng không thể không tin a.” Người nam sinh nhìn Từ Định Quốc từ trái qua phải, tỏ vẻ bí hiểm, “Tôi có thể nhìn ra, cậu ẩn đường đều no đủ, nghĩa là có tướng phúc a.” Nói xong lại mở Tay Định Quốc ra, nhìn vào đường chỉ tay, “Cậu xem đường số mệnh và sự nghiệp của cậu vừa đậm vừa dài, tương lai nhất định đại phú đại quý a!”

Từ Định Quốc nhìn hoài mà vẫn không xem được đường chỉ tay của mình, nhưng có điều ... “Xem chỉ tay không phải là nam tả nữ hữu sao, sao anh lại xem Tay phải của tôi a?”

Người nam sinh “Xì” một tiếng, “Cậu đúng là chẳng biết gì cả, thông thường là nam tả nữ hữu, nhưng cậu là người thuận tay trái, dùng Tay trái quen, nên phải xem tay phải mới chuẩn được.”

“Nói mò, tôi không phải thuận tay trái.”

“Cậu dám khẳng định là trước đây không phải, khi còn bé mẹ cậu bắt người tập lại tay phải có đúng hay không?”

Từ Định Quốc suy nghĩ một chút, hình như có, lại hình như không có.

“Tôi nói chuẩn xác không sai, cậu chắc chắn là thuận tay trái.”(5)

Từ Định Quốc không cùng hấn tranh co, nghĩ đối phương như mấy người học sinh khác coi thường công nhân, chuyên môn khi dễ loại như y. Những người nông dân khác cũng có nói, người thành phố đều là rảnh rỗi không có gì làm chuyên đi phá người khác, không nên cùng bọn họ giao tiếp.

Người nam sinh đó có ý định làm quen với Từ Định Quốc, lần đầu tiên không làm quen được, bắt quá không bao lâu, hai người lại lần thứ hai đụng phải, lại nói tiếp, quả thực là oan gia ngõ hẹp.

Lúc đó có một nữ sinh viên thất cổ chết, nguyên nhân tự sát không rõ, vì vậy mọi người đều suy đoán, có thể là do cô gái đó bị đám nông dân quê mùa thô kệch cưỡng bức, sau đó uất ức mà tự sát. Trong lúc nhất thời mọi người trong trường đều hoảng sợ, vùng quanh sân vận động thường không người qua lại, trong trường học tổ chức một đội học sinh duy trì trật tự, bình thường tuần tra đêm trong chỗ đám rừng cây rậm rạp.

Từ Định Quốc không biết chuyện này, có một lần y ở bên ngoài xem phim, đi qua một mảng rừng cây, lười đi kiếm WC, đi đến trong rừng cây chuẩn bị đi tiểu. Mới vừa cởi quần ra, có người từ phía sau tấn công, đè y xuống bụi cỏ.

Từ Định Quốc nhảy dựng lên, tại chỗ đó cùng người lạ mà phản công, thế nhưng phía sau còn thêm bốn người nam học sinh cầm gậy gộc, mỗi người đằng đằng sát khí, một hồi giáo cảnh (6) cũng tới, dẫn đầu là một gã học sinh chỉ vào Từ Định Quốc ——“Chính là tên đó!”

Từ Định Quốc bị dọa đến mức hết cả mắ (tiểu), chìa chìa cái mũi của mình, “Tôi thì làm sao?”

Y bị đưa đến phòng an ninh của trường để truy vấn, hỏi tới hỏi lui, y miệng lười vụng về, chỉ nói chính mình muốn đi tiểu.

“Vậy sau đó không thấy cậu đi tiểu nữa?”

“Bị hù dọa nên không cảm thấy mắ nữa.”

Diệp Thì Quang trấn an người đồng học đang tức giận, giáo cảnh đang muốn liên hệ đồn công an, bắt quá sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, quyết định hỏi trước cho rõ ràng. Hồi cả buổi, dù chết người đó vẫn cắn chặt răng không thừa nhận, khiến cho mọi người ngáp mấy ngày liền, có đồng học bắt đầu buông lỏng, “Có thể chúng ta bắt nhầm người?”

Giáo cảnh nghĩ người không phải do mình bắt, đừng xen vào tốt hơn, nông dân làm công người ta tức giận sẽ nháo sự, rất đáng ghét, bọn học sinh cũng thích gây chuyện phiền phức nữa.

Chỉ có Diệp Thì Quang trong lòng đã có dự tính, hẳn kêu mọi người đi ra trước, sau đó quyết định xem xét cẩn trọng Từ Định Quốc.

“Tên họ.”

Từ Định Quốc cảm thấy ủy khuất, y chỉ đơn giản là muốn đi tiểu, kết quả là không hiểu sao lại bị đưa đến đây ở trong này, y cũng không hiểu biết bao nhiêu về quyền lợi của cá nhân mình, nên chỉ đành kính cẩn mà ăn nói. “Từ Định Quốc.”

“Dem giấy chứng minh thư cùng giấy tạm trú ra.”

“Tôi để ở trong phòng của công trường rồi, tôi đặt ở trong hộp sắt dưới đầu giường.”

“Muốn chạy a? Hôm nay nói rõ ràng mọi chuyện đã, mai để cậu trở lại lấy.”

“Nói cái gì a?”

“Cậu không phải là thấy trong rừng cây bên kia có bóng của nữ sinh, nên định chạy đến mưu đồ gậy rồi?”

Từ Định Quốc quả thực ủy khuất đến muốn khóc không ra nước mắt, “Thật không có, tôi thật là muốn đi tiểu. Ai, tôi hiện tại là đang mắc, tôi muốn đi tiểu a!”

Diệp Thì Quang trên tay cầm cái chìa khóa của vòng số 8, hẳn đùa giỡn xoay qua xoay lại, thấy mặt Từ Định Quốc bỗng đỏ lên, chẳng những không có chút hổ thẹn, trái lại càng khiến hắn xao động trong lòng. Bộ dáng nhỏ bé đáng thương của Từ Định Quốc, thực sự là câu dẫn người mà.

“Tôi hiện tại không thể thả cậu, cậu chạy thì làm sao?”

“Tôi muốn đi tiểu mà.”

“Như vậy đi, tôi dẫn cậu đi, nếu cậu muốn trốn cứ việc đánh tôi rồi bỏ chạy, để rồi ngày mai sẽ phát lệnh truy nã cậu.”

Từ Định Quốc một tay bụm chặt đũng quần, kẹp chặt hai chân, “Tôi cần gì phải vậy, ôi chao, tôi thật muốn đi tiểu mà a!”

Diệp Thì Quang tiến đến mở một bên tay còng của y ra, sau đó đem còng vào tay mình, rồi áp giải người bị tình nghi đi WC.

Đại gia hóa của Từ Định Quốc quả nhiên rất dài, rủ xuống lộ hẳn ra khỏi bụi cỏ tối tăm rậm rạp, mặc dù không có đứng lên, nhưng nhìn cũng khá là khả quan, Diệp Thì Quang cười nhạt, “Cậu lớn lên có thể tự mình thưởng ngoạn chính mình a!”

Từ Định Quốc cúi đầu, bởi vì dài quá như vậy đúng thật là có thể tự thưởng ngoạn của bản thân, nghĩ cũng rất xấu hổ.

Sau Từ Định Quốc nói rằng, “Nếu như tôi quả thật là người xấu, chẳng phải sinh sẽ gặp nguy hiểm sao, tôi không chừng còn có thể đánh anh bất tỉnh rồi lấy chìa khóa mở còng bỏ trốn thì sao?”

Diệp Thì Quang dạt dắc đắc ý, “Sao có thể chứ, tôi chú ý cậu mấy tháng nay rồi.”

Hai người trở lại phòng an ninh, Diệp Thì Quang đột nhiên không đầu không đuôi hỏi: “Cậu xem qua đồng cung tây cung (7) chưa?”

” Là phần 2 của Hỏa thiêu viên minh viên (8) phải không? Cái này tôi có xem qua, nói về Từ Hi thái hậu!”

Diệp Thì Quang liếc ánh mắt khinh thường, quả là ông nói gà bà nói vịt, bất quá chính là khẳng định, cùng với một người công nhân quê mùa mà bàn cái loại chuyện này, làm sao người ta có thể hiểu nổi đây? Hay là y cũng không biết đàn ông cùng đàn ông là như thế nào?

Diệp Thì Quang tại phòng an ninh một bên vừa suy nghĩ tình tiết trong sách, một bên ý *** một bên câu được câu không mà thăm vắn, cuối cùng hẳn rốt cục lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Xin lỗi nha, người anh em, tôi thấy cậu chính là người tốt, chúng tôi đích xác hiểu lầm rồi, xin lỗi xin lỗi!” Sau đó hắn mở công tay của Từ Định Quốc, “Tôi đưa cậu về?”

Từ Định Quốc rất cảm tức, nhưng mà không muốn gây sự.

“Tôi nhất định chịu tội cùng với cậu, ngày nào đó đến nhà của tôi đi, tôi mời cậu ăn, coi như an ủi!”

“Không cần như vậy!”

“Ai, cậu nói cậu đi dạo phố trở về, kỳ thực là đi đến trường học xem mấy bộ phim ... đó phải không?”

Mặt Từ Định Quốc đỏ bừng.

“Không sao không sao, kỳ thực chúng tôi cũng xem.”

Từ Định Quốc ngạc nhiên.

Diệp Thì Quang ghé sát vào y, “Tôi tại bên ngoài trường học có thuê một phòng, rất nhiều người cũng thuê phòng ngoài trường, trong nhà tôi cũng có TV với phim, hiện tại băng hình đã cũ rồi, tôi có VCD, cậu biết không? Là đĩa phim ấy.” Diệp Thì Quang hạ giọng, “Để an ủi, bồi lễ cậu, tôi mới cậu đi tới nhà tôi xem phim, thế nào?”

Từ Định Quốc đứng dậy, như đang bị lẳng nhục, “Anh tưởng dụ dỗ tôi coi cái loại phim ấy, sau đó tôi cảm lòng không được, nói tôi đi hạ nhục nữ sinh phải không?”

Diệp Thì Quang đỡ trán, “Cậu tưởng tượng cái gì vậy? Tôi như vậy mà làm những chuyện đó sao?”

“Tôi làm sao biết?” Từ Định Quốc hừ một tiếng, “Anh là một người đi học lại coi loại phim *** ấy, thư quảng vào bụng chó hết rồi, tôi còn xem anh là người tốt như thế nào.”

END 03

Từ tiếng Hán là sáo sáo, nghĩa là BCS.

Lấy chữ Tiên làm chữ lót, vì tất cả các hài tử đều tên Quốc nên lão Từ gọi các con theo chữ lót.

(3) Đối với người Trung Quốc, áo vải bông dùng cho các bé gái mặc.

(4) Ở Trung Quốc có một bộ phim hoạt hình tên là Hồ lô biến hay Bầy anh em hồ lô. Có lẽ ý muốn nói Từ Lão Xuyên xem con mình ra bầy anh em hồ lô.

(5) Rốt cuộc đoạn nói chuyện này là: Anh Diệp bịa chuyện bói chỉ Tay để sàm sỡ, anh Quốc ngu ngơ phát hiện ra anh Diệp bói lộn Tay nhưng không biết mình bị ăn đậu hủ (tội anh) nên nhắc cho anh Diệp biết, anh Diệp lại chối bay chối biến, phăng rằng anh Quốc thuận Tay trái, mà anh Quốc khờ khờ bị nói tới rồi luôn, không biết mình có thuận Tay trái hay không. Rốt cuộc mới nghĩ anh Diệp rảnh hơi trêu anh.

Trình độ nói dối trắng trợn của anh Diệp thật đáng nể.

(6) Giáo cảnh: bảo vệ trường học.

(7) Đông Cung Tây Cung (): hiểu theo cách nói của bé Quang thì là một bộ phim nói về đề tài đồng tính do Trung Quốc sản xuất (tựa tựa như Lam Vũ)

Đây là một bộ phim sản xuất vào năm 1996 của đạo diễn Zhang Yuan, còn một cái tên khác là Đằng sau Tử Cấm Thành.

Đây là bộ phim mà Trung Quốc lần đầu tiên giới thiệu ra bên ngoài với chủ đề Đồng tính.

Tiêu đề của phim bắt nguồn từ hai công viên gần Tử Cấm Thành, Đông viên và Tây viên, đặc biệt là trong khu dãy nhà vệ sinh trong hai công viên đó, nổi tiếng là nơi tập trung của những người đồng tính về đêm.

Hai diễn viên chính trong phim là Si Han (vai A Lan) và Hu Jun (vai Xiao Shi).

en.wikipedia.org/wiki/East_Palace,_West_Palace

(8) Hỏa thiêu viên minh viên (): là một bộ phim về triều đại nhà Thanh.

Lấy bối cảnh của Hiên Viên Minh và sự kiện liên minh Anh Pháp tập trung lực lượng xông vào cướp phá Hiên Viên Minh vào ngày 5/10/1860, gây nên sự kiện Hỏa thiêu Hiên Viên Minh chấn động cả trong và ngoài nước.

Viên Minh Viên được bắt đầu xây dựng từ triều nhà Minh. Năm 1709, vua Khang Hi đã ban viên lâm này cho người con thứ 4 là Dân Trinh tức vua Ung Chính sau này và đặt tên là Viên Minh Viên. Trải qua hơn 150 năm xây dựng của 5 đời vua Ung Chính, Càn Long, Gia Khánh, Đạo Quang và Hàm Phong, đã tập trung nhiều vật lực và các bậc thợ tài giỏi, cũng như công sức và mồ hôi của hàng trăm triệu nhân dân lao động, mới tạo nên tòa ly cung quy mô hùng vĩ và phong cảnh tươi đẹp này.

Viên Minh Viên không những là nơi quy tụ thắng cảnh nổi tiếng của Giang Nam, mà còn có công viên rừng với nhiều kiểu kiến trúc phương tây, đã tập trung những nét tinh túy của nghệ thuật tạo vườn trong và ngoài nước từ trước đến nay. Có thể nói Viên Minh Viên là kết tinh trí tuệ và mồ hôi xương máu của người Trung Quốc, cũng là mẫu mực nghệ thuật kiến trúc và văn hóa của nhân dân Trung Quốc. Ngoài ra, trong Viên Minh Viên còn tàng trữ rất nhiều báu vật vô giá, những pho sách kinh điển cùng văn vật lịch sử vô cùng quý hiếm, cũng như thư họa của các triều đại, vàng bạc châu báu, đồ sứ của hai triều Tống Nguyên v.v. Được coi là một trong những kho báu văn hóa của nhân loại, cũng là một tòa viện bảo tàng lớn nhất trên thế giới lúc bấy giờ.

vietnamese.cri.cn/561/2010/04/12/1s139143.htm

4. Chương 4: Trăm Chiêu Câu Dẫn

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Nhúu mày suy xét, Diệp Thì Quang bỗng nhận thấy mình quả thật rất nóng vội, lúc đầu hấn cho rằng y chỉ là một người làm công nhân bình thường, óc như quả nho tứ chi phát triển, không ngờ hai người lại còn có thể gặp nhau lần nữa, mà y vẫn còn chưa biết xu hướng *** của mình!

Suy nghĩ hồi lâu, bất chợt hấn phá lên cười ha ha, cuối cùng lắc đầu cười khổ, nói “Tôi thấy cậu thật thích nói đùa! Cậu dựa vào cái gì mà nói loại phim đó công nhân các cậu coi được còn phần tử trí thức bọn tôi xem không được? Cậu nghĩ tôi muốn hại cậu? Tôi sao phải hại cậu? Cậu có thứ gì mà tôi phải làm vậy? Đúng không?”

Từ Định Quốc ngẩng lại thấy cũng phải, tuy rằng Diệp Thì Quang thoát nhìn có vẻ là người trí thức, y nhìn thế nào cũng không nghĩ ra người học sinh nhà nhận trắng nợ này lại xem phim cấm, đó sẽ giống cái dạng gì đây chứ? Nhưng mà dù cho như thế, chẳng lẽ tương lai không muốn kết hôn? Hơn nữa chính mình là một người công nhân nghèo, chỉ kiếm đủ tiền trang trải phí sinh hoạt và gửi về cho các em ăn học, thật không có gì để người khác ám hại.

Diệp Thì Quang thở dài, “Tôi thấy các người bình thường đánh bài uống rượu lại xem phim cấm, hai cái trước tôi không làm được, nên mới rủ cậu xem phim, tôi đây là nhập gia tùy tục, thành ngữ này chắc cậu cũng hiểu?”

Từ Định Quốc mặt chợt đỏ lên, “Tôi hiểu.”

“Tôi nghĩ cậu là một người đang hoang, nên mới muốn cùng cậu làm bằng hữu.” Diệp Thì Quang khoanh tay lại nhìn thẳng y, “Uiuii, trời sắp sáng. Sự việc đêm qua, quả thật là do chúng tôi hiểu lầm, khiến cậu bị oan. Đây cũng coi như là bù đắp cho cậu đi. Thành thật mà nói, tôi đang viết một quyển tiểu thuyết, là một bộ nói về cái nhìn của con người trong thời đại ngày nay, nói chung là tiểu thuyết hiện đại. Tôi cũng đã phỏng vấn rất nhiều người nhằm thu thập tư liệu, cũng muốn hỏi một chút cảm nhận của những người công nhân như cậu, không biết cậu có phiền không?”

“Hà?”

“Hôm nay cũng không có thời gian, vậy để lần khác được không?” Diệp Thì Quang nói xong đứng dậy, “Đi, chúng ta đi ăn điểm tâm trước.”

Diệp Thì Quang mời Từ Định Quốc ăn một bữa sang trọng, tô mì lớn đủ cả thịt trứng ngon lành. Từ Định Quốc chưa bao giờ ăn được bữa nào đắt tiền như vậy, nhất thời cảm động không ngớt, vì vậy thoải mái vừa ăn vừa trả lời mấy câu hỏi phỏng vấn của Diệp Thì Quang.

Đến tận khi nói tạm biệt vào sáng hôm nay, Từ Định Quốc cũng không nhớ rõ là trước đây đã từng gặp Diệp Thì Quang, đã qua mấy tháng kể từ ngày hắn tìm y để chụp ảnh nên y chẳng còn ấn tượng gì về cậu học sinh kia mất rồi. Y không quan tâm lắm đến tướng mạo con người, bất quá sau chuyện hiểu lầm vừa rồi, khiến y thật sâu mà nhớ kỹ Diệp Thì Quang, song song đó cùng với bữa ăn hôm qua, bao uất ức cũng bay mất tiêu theo làn khói của món ăn.

Qua được vài ngày, Từ Định Quốc cũng quên đi sự tình lúc đó, y tưởng Diệp Thì Quang đại khái cũng vì đêm đó bắt lầm y mà cảm thấy xấu hổ, nên mới mời y ăn một bữa, còn về vụ tiểu thuyết gì đó, nói vậy thôi chứ cũng chưa hẳn là có thật, nên không để tâm nữa.

Ai ngờ, Diệp Thì Quang đến tìm y nữa, sau đó không để ý gì mà kéo y đến thẳng một quán cơm, sau đó kêu mấy bình rượu trắng (1), Từ Định Quốc kể chuyện từ lên cây bắt chim, xuống sông câu cá, tất cả những chuyện thú vị ở nông thôn. Diệp Thì Quang vừa nghe chăm chú vừa gõ liên hồi trên laptop, “Thú vị thú vị!”

Từ Định Quốc nói đến mức hăng hái, thậm chí chuyện ân oán của Từ Lão Xuyên và Từ Tiểu Cầu cũng mang ra mà nói hết. Diệp Thì Quang không ngừng xoay người tìm chủ quán kêu thêm rượu, từ rượu đế đến rượu Thiệu Hưng (2). Sau khi uống hết mấy bình rượu Thiệu Hưng, Từ Định Quốc rốt cục bắt đầu là ngà say, ôm Diệp Thì Quang khóc lớn lên, “Ai bảo tôi sinh ra là con lớn trong nhà chứ? Khổ lắm đó a, mười lăm tuổi đã phải đi làm công, thậm chí còn là tuổi ta nữa (3)! Tôi cũng thích học vậy, cho đến giờ công thức toán học tôi còn nhớ, sin bình phương cộng cos bình phương bằng một, tôi còn thuộc lòng Nhạc Dương lâu ký (4), thích nhất là câu ‘Hóa lan bên bờ, xanh ngắt như tờ’, tôi có thể đọc toàn bộ từ trên xuống dưới không sót một chữ, anh nghe không, tôi đọc cho anh nghe!”

Từ Định Quốc đứng lên, hít lấy một hơi dài, kết quả chưa đọc xong câu đầu tiên, thân người đã bắt đầu lảo đảo ngã xuống.

Diệp Thì Quang nhanh tay đỡ lấy y, xem chút nữa là bật cười lớn.

Nhờ chủ quán gọi giùm hắn một chiếc taxi, Diệp Thì Quang đỡ y ra xe, sau đó cho xe chạy đến ngôi nhà mà hắn thuê ở tạm. Hắn quả thật rất biết cách bảo vệ mình, đầu tiên hắn nói với Từ Định Quốc hắn là sinh viên đại học, nói dối đó a, bản thân hắn cũng không là người học đại học N gần công trường, còn thêm một việc nữa là tuổi của hắn cũng là giả luôn, hắn kỳ thực đã 26 tuổi và là thạc sĩ rồi đó nha. Thời gian hắn ở tại trong trường cũng không lâu, hơn nữa khu nghiên cứu sinh ở cũng là khu phía Tây hẻo lánh, bình thường quả thật rất khó thấy người sinh viên học sinh nào trong khu xây dựng.

Rượu hậu loạn tính, quả thật khó có thêm cơ hội thứ hai.

Đưa thêm 5 NDT cho người tài xế nhờ người đó đỡ Từ Định Quốc lên phòng, ném lên giường, người tài xế to lớn mạnh khỏe như thế cũng đổ cả mồ hôi, nhìn hắn cười khổ: “Tiểu ca a, tôi cho tới bây giờ chưa từng đỡ con ma men nào cực nhọc như thế, có thể cho thêm không?”

Diệp Thì Quang vội vã đưa thêm cho người đó rồi đuổi đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, khiến hắn quả thật rất háo hức, chà chà tay đi tới trước giường, hắn thành thực cởi sạch quần áo của y, sau đó lấy khăn mặt chà lau mấy phần chính? (*)

Hắn càng nhìn Từ Định Quốc, càng nghĩ người thanh niên này quả thật rất dương quang khả ái, người thật thà, cơ thể lại cường tráng, vai rộng eo hẹp, nhìn xuống hai cái mông, tròn vo no đủ, lại tiếp tục nhìn đến thứ nóng bỏng đó, hùng tráng uy vũ, nhưng giờ còn mềm nhỏ, tựa như tiểu thú đang say ngủ vậy. Diệp Thì Quang rốt cục cũng nắm bắt được cơ hội, chính vì vậy phải hảo hảo mà chơi đùa thưởng thức một phen, không thể khách khí được, vừa nghĩ vậy tay liền hướng đến tiểu huynh đệ đang ngủ say của Từ Định Quốc.

Từ Định Quốc dù sao cũng đang là trong độ tuổi thanh niên sức lực sung mãn, cho dù đang say rượu đến mơ hồ, nhưng khi được kích thích cũng rất nhanh đứng dậy, thẳng đứng cứng cáp như thiết, lại nóng rực như lửa. Y chuyển động thân mình trở người ngược lại đảo lộn vị trí trên dưới của hai người, hừ hừ hai tiếng, y cảm thấy cảm giác này quả thật rất thật, dù bình thường có nằm mơ cũng không mãnh liệt như vậy, vì vậy cũng hơi hơi mở mắt.

Cảm giác mông lung nhận thấy trước mắt y có một cái bóng trắng, Từ Định Quốc vươn tay muốn chụp lấy, nhưng lại hụt, đưa tay chụp lần thứ hai thì cảm nhận được một thân thể ấm áp lại gần.

Diệp Thì Quang phát hiện y đang say bí tỉ đến không biết trời trăng gì, quả thực trời cũng giúp mình, run rẩy tự mình mở nút áo sơ – mi. Từ Định Quốc say đến hồ đồ, căn bản không phân biệt được nam nữ, chỉ cảm thấy thân người đó vô cùng đẹp, làn da trơn tuột non mềm, cánh tay dài nhỏ êm dịu. Y theo bản năng đưa tay đến trước ngực người đó xoa bóp, lập tức ngăn người, cảm giác thực với tưởng tượng quả thật khác nhau a! Nhưng đây quả nhiên chính là ngực, trước ngực còn có hai điểm nhỏ đã gắng gượng dựng đứng lên.

Diệp Thì Quang ngửa người ra thưởng thức, hân hoan mãi đến muốn khóc luôn a, chính vì vậy mà nhanh chóng cởi bỏ quần, chân nhấc lên trên giường.

Từ Định Quốc hạ người cúi xuống, Diệp Thì Quang ôm y, âm thanh hai môi chạm nhau phát ra làm đỏ mặt người nghe, Từ Định Quốc cố gắng mở hai mắt để mong nhìn thấy thân ảnh của tình nhân trong mộng.

Diệp Thì Quang thấy y mở to hai mắt, cho rằng sắp bị y nhận ra, liền mau chóng lấy tay che hai mắt của y, một tay vươn tiếp tục xoa nắn chàng dũng sĩ anh dũng của Từ Định Quốc. Chỉ hận không thể mọc ra cái tay thứ ba sờ mó chỗ khác. Hắn từ từ suy tính nên làm cái gì trước, nên với tay lấy dầu trơn trên đầu tủ, hay là tắt luôn cái đèn, dù thế nào cũng phải xuất thủ trước, chính là bàn tay vẫn còn lưu luyện không thể rời, suy đi tính lại, bỏ đi, tắt điện giờ thật không thỏa đáng a!

Từ Định Quốc từng ngậm từng ngậm mà thở dốc, “Ân hử” một tiếng, Diệp Thì Quang chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay nóng lên, nhịn không được “Ai nha” một tiếng.

Làm ầm ĩ nửa ngày, thế mà kiếm củi ba năm chỉ thiêu trong một giờ?

Diệp Thì Quang chưa từ bỏ ý định, chạy đi buồng vệ sinh rửa tay sạch, vừa trở về nhìn, Từ Định Quốc đã ung dung nằm ngủ say.

Hắn oán hận mà đem Từ Định Quốc dựng thẳng dậy, thêm một lần nữa xoa nắn tiểu huynh đệ của y, giầy vò y gần nửa ngày, thế mà nhiều nhất cũng chỉ dựng thẳng được bằng phân nửa lần đầu. Từ Định Quốc đột nhiên giật mình, mở hai tay ôm Diệp Thì Quang, sau đó xoay người đưa hắn đặt dưới thân y.

Diệp Thì Quang nhất thời kích động, trong lòng cũng sinh ra một tia nhu tình, vì vậy giơ tay lên xoa mặt Từ Định Quốc, Từ Định Quốc mỉm cười nhìn hắn, quả thật nhìn cảnh trần đầy thâm tình chân thành, bỗng nhiên “Ồ.....ợ.....” một tiếng ợ dài phát ra, Diệp Thì Quang chỉ có thể cảm nhận được nồng nặc mùi rượu bay xuống tới tận khí quản. Hắn khóc không ra nước mắt, nhưng chuyện tiếp theo càng làm hắn muốn khóc thành lũ luôn, Từ Định Quốc nghiêng người, rồi bỗng nhiên ngã xuống đè lên Diệp Thì Quang, thân thể y như núi gặt gạo mà đè chặt hắn khiến hắn không thể nhúc nhích.

Diệp Thì Quang cố gắng thoát thân mãi vẫn không được, rốt cục ngộ ra một đạo lý, “Thiên đạo luân hồi, ác giả ác báo!”

Vì vậy, kế hoạch mượn rượu thừa cơ làm loạn tuyên cáo thất bại.

END 04

Nguyên bản là thiên tử: theo QT nghĩa là rượu trắng.

Mai không rõ rượu trắng và rượu gạo ở bên Trung Quốc giống hay khác nhau nữa, nhưng theo người Việt mình thì nó cùng là một loại, là rượu được lên men từ gạo.

Rượu trắng, rượu đế, rượu ngang, rượu gạo, rượu chưng, rượu cuốc lủi hay rượu quốc lủi đều là cách gọi của loại rượu chưng cất từ ngũ cốc lên men được làm một cách thủ công trong dân gian.

Nguồn:

1.agu.edu /elangviet/cms/SanPhamTuLuaGao/ruougao.htm

vi.wikipedia.org/wiki/R%C6%B0%E1%BB%A3u_tr%E1%BA%AFng

(2) Rượu Thiệu Hưng: Rượu Thiệu Hưng có vị ngọt, nồng và thơm

Thiệu Hưng, một loại rượu nổi tiếng ở Thượng Hải, được mệnh danh là “hoàng tử” nổi tiếng của Trung Quốc. Ấn tượng đầu tiên về loại rượu này là vị ngọt, mùi vị rượu nồng và thơm.

Nguồn: thvl /?p=15231

(3) Tuổi Tôi lớn hơn tuổi tây một tuổi, nghĩa là lúc đó Định Quốc mới 14. Ấy, Định Quốc số khổ a!

(4) Nhạc Dương lâu ký: Phạm Trọng Yêm –

Nhạc Dương lâu ký

Khánh Lịch tứ niên xuân, Đằng Tử Kinh trích thủ Ba Lăng quận. Việt minh niên, chính thông nhân hoà, bách phế cụ hưng, nãi trùng tu Nhạc Dương lâu, tăng kỳ cự chế, khắc Đường hiền kim nhân thi phú ư kỳ thượng; thuộc dư tác văn dĩ ký chi.

Dư quan phù Ba Lăng thắng trạng, tại Động Đình nhất hồ. Hàm viễn sơn, thôn Trường Giang, hạo hạo thang thang, hoành vô tể nhai; triều huy tịch âm, khí tượng vạn thiên; thử tắc Nhạc Dương lâu chi đại quan dã, tiền nhân chi thuật bị hĩ. Nhiên tắc bắc thông Vu Giáp, nam cực Tiêu Tương, thiên khách Tôio nhân, đa hội ư thử, lãm vật chi tình, đắc vô dị hồ?

Nhược phù *** vũ phi phi, liên nguyệt bất khai; âm phong nộ hiệu, trọc lãng bài không; nhật tinh ẩn diệu, sơn nhạc tiềm hình; thương lữ bất hành, tường khuynh tiếp toả; bạc mộ minh minh, hổ khiếu viên đề; đăng tư lâu dã, tắc hữu khứ quốc hoài hương, ưu sầm ứ cơ, mẫn mục tiêu nhiên, cảm cực nhi bi giả hĩ!

Chí nhược xuân hoà cảnh minh, ba lan bất kinh, thượng hạ thiên quang, nhất bích vạn khoảnh; sa âu tường tập, cảm lân du vịnh, ngạn chỉ đình lan, uất uất thanh thanh. Nhi hoặc trường yên nhất không, hạo nguyệt thiên lý, phù quang được kim, tĩnh ảnh trầm bích, ngư ca hồ đáp, thử lạc hà cực! Đăng tư lâu dã, tắc hữu tâm khoáng thần di, sủng nhục giai vong, bả tửu lâm phong, kỳ hỉ dương dương giả hĩ!

Tôi phù! Dư thường cầu cổ nhân nhân chi tâm, hoặc dị nhị giả chi vi, hà Tôii? Bất dĩ vật hỉ, bất dĩ kỷ bi, cư miếu đường chi cao, tắc ưu kỳ dân; xứ giang hồ chi viễn, tắc ưu kỳ quân. Thị tiến diệc ưu, thoái diệc ưu; nhiên tắc hà thì nhi lạc gia? Kỳ tất viết: “tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, hậu thiên hạ chi lạc nhi lạc dư”! Y! Vi tư nhân, ngô thủy dữ quy! Thì lục niên cửu nguyệt thập ngũ nhật.

Ký tại lâu Nhạc Dương (Người dịch: Diệp Luyến hoa)

Mùa xuân năm Khánh Lịch thứ tư, Đằng Tử Kinh bị biếm đi giữ quận Ba Lăng. Qua năm sau, chính sự thông suốt, dân tình hoà hảo, mọi vật hoang phế, bèn trùng tu Nhạc Dương lâu, gia bổ vào công trình cũ, trạm khắc thơ phú hiền nhân đời Đường và đương thời lên đó; vì thế tôi làm bài ký này.

Tôi xem cảnh vật Ba Lăng, có một hồ Động Đình. Ngậm núi xa, nuốt Trường Giang, to lớn hùng vĩ, rộng không bờ bến; sáng trong chiều tối, muôn vàn khí tượng; những thứ đó làm nên quang cảnh Nhạc Dương lâu, tiền nhân đã đặt ra như vậy. Cảnh trí phía bắc liền với Vu Giáp, nam chạm tới Tiêu Tương, Tôio nhân mặc khách, về đây rất nhiều, ngắm tình cảnh vật, còn có gì hơn?

Nếu ngày mưa dầm lã chã, suốt tháng không thôi; gió cuồng gào thét, sóng đục xô trời; sao trời thôi chiếu, núi cao mờ dạng; khách lái không đi, buồm nghiêng chèo gãy; chiều bên âm u, hổ kêu vượn hót; lên trên lầu này, tất thấy hoài hương cảm quốc, lo phật sợ gièm, thê lương đầy mắt, đau buồn u uất làm sao!

Nếu mùa xuân tươi trời rạng, sóng lặng nước yên, đất trời quang đãng, vạn dặm một màu; chim bãi bay liệng, cá gắm bơi đùa, chỉ bờ lan bãi, sắc thấm hương thơm. Hay như một dải khói dài, trăng trải vạn dặm,

sắc trong ánh vàng, ngọc chìm cảnh tĩnh, cá hát đối nhau, vui vẻ khôn cùng! Lên trên lầu này, tất thấy tinh thần nhẹ nhõm, u cảm tiêu Tồn, nâng rượu trước gió, vui vẻ dương dương làm sao!

Than ôi! Tôi từng hỏi những cao nhân đời xưa, nếu không phải hai điều trên, thì do đâu? Không vui vì cảnh, không buồn vì mình, ở miếu đường trên cao, tất lo cho dân; ở sông nước ngoài xa, tất lo cho vua. Dù tiến cũng lo, lui cũng lo; vậy thì vui được khi nào đây? Tất nói là: “Lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ vậy”! Ôi! Con người nhỏ bé sao, Tôi thuở nào về! Đã sáu năm chín tháng mười lăm ngày.

Nguồn: thivien.net/viewpoem.php?ID=14822

(*) Sao mà giống con sói chuẩn bị làm thịt nai con quá đi, chà chà Tay nữa cơ đây. Một hình ảnh quả thật gây bất ngờ với thân phận là Thụ của bé!

5. Chương 5: Bá Vương (kẻ Ngang Ngược)

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Từ Định Quốc đã rời nhà ra ngoài sinh sống cũng gần nửa năm, tuy rằng được làm tại một thành phố lớn, thể nhưng y cũng chỉ là một người nông dân từ quê lên lập nghiệp bằng hai bàn tay trắng, nói thẳng ra cũng không có của cải gì. Đừng nói mọi người xung quanh khinh thường không thèm giao tiếp cùng y, thậm chí ngay cả những người làm vệ sinh trong công viên cũng chẳng coi y ra gì. Bản thân y cũng không để tâm những việc đó, y cũng không muốn giao tiếp cùng bọn họ, y có mục đích của bản thân mình, đó là muốn lập nên một đội kiến trúc sư của chính bản thân, mong muốn tất cả các con đường, nhà cửa công trình ở Trung Quốc đều do đội kiến trúc của y thực hiện, kiếm thật nhiều tiền. Đương nhiên bản thân y cũng rất chịu khó, từ đây cho đến lúc thực hiện được mục đích của bản thân, y rất cố gắng làm việc, bản thân cũng coi như là kiếm được kha khá.

Bất quá lúc này, cư nhiên xuất hiện một người tên Diệp Thị Quang, Diệp Thị Quang quả thật là một sinh viên tao nhã tuấn tú, mỗi ngày đều ăn mặc sạch sẽ, chiếc mũi cao nâng lên cặp mắt kính sáng, càng làm tăng thêm sự nhã nhặn, quả thật phiêu lương. Diệp Thị Quang không hề chê bai gì y, luôn mở miệng mời y đi ăn mà không bao giờ yêu cầu y mời lại, đôi lúc còn cho y mượn sách, dạy y vài ba câu tiếng Anh tiếng Pháp tiếng Đức, Từ Định Quốc tắm rửa sạch sẽ, lột rửa hết bùn đất trên người, mặc vào chiếc áo sơ – mi trắng cùng quần tây đen của Diệp Thị Quang, cùng hắn đi ra ngoài, bản thân y cũng nghĩ mình trông cũng ra dáng công tử thành thị. Nếu như người khác không chú ý, y không chừng nói mình là sinh viên chắc cũng có người tin.

Đương nhiên y biết thật ra nhìn từ góc độ nào cũng khó có thể khiến người khác tin y là sinh viên, thân thể cao to, làn da ngăm đen biểu lộ ra nét thô lỗ, từ trong ra ngoài đều phát ra mùi bùn đất không thể nào che giấu.

Y bất an hỏi Diệp Thị Quang, “Vì sao đối với tôi tốt như vậy?”

Diệp Thị Quang mỉm cười thoải mái vẫy vẫy tay, “Tôi nhận thấy cậu là một người chất phác, bản thân tôi chỉ có vài người bạn học, không nhiều cho lắm. Định Quốc, cậu đừng cảm thấy mình chẳng có gì mà sinh ra tự ti, con người không chỉ xem xét bằng cấp chức vị mà xác định nhân phẩm giá trị, tôi thật sự hi vọng có một hảo bằng hữu, một người anh em tốt. Cậu không phải là một người công nhân bình thường, cậu luôn biết cách vươn lên phía trước, rồi cậu xem, sau này anh em của cậu chắc chắn sẽ nhờ cậu mà thăng quan tiến chức, trở thành nhân trung long phượng.”

Từ Định Quốc thật tình mà tự mình xem xét kỹ lại, nghĩ bản thân mình chưa bao giờ làm được gì tốt cho Diệp Thị Quang, y cũng không có gì để báo đáp lại, chỉ có thể dùng sự chân thật chất phác của bản thân biểu hiện sự quan tâm, nhất định không phụ lòng Diệp Thị Quang. Nếu như Diệp Thị Quang gặp nạn, y nhất định giúp bạn không tiếc cả mạng sống, đừng nói là đâm vào người hai đao, dù là ngàn đao cũng không có vấn đề gì.

Y hỏi Diệp Thị Quang có cái gì phiền não.

Diệp Thì Quang muốn nói lại thôi.

Từ Định Quốc vội muốn chết, “Anh có nói hay không?”

Diệp Thì Quang có chút xấu hổ mà cúi đầu, “Chính là quyển tiểu thuyết của tôi, đã viết gần xong rồi, thế nhưng lại không biết nên cho ai xem trước. Tư liệu của tôi cũng là do cậu cung cấp, cho nên cậu là người đọc đầu tiên.”

Từ Định Quốc cũng xấu hổ mà cúi đầu, “Thế nhưng bản thân tôi, tuy rằng không coi là mù chữ, cũng sợ khó có khả năng thưởng thức bình luận đại tác phẩm của anh.”

Diệp Thì Quang vội nói, “Không đâu, cậu có biết Bạch Cư Dị (1) không, ông ta mỗi khi viết xong một bài thơ đều đem đến đọc cho bà nội bị mù mắt nghe, bà nội nghe xong bình luận rồi ông ta mới đem chỉnh sửa.”

Từ Định Quốc ôn nhu nói: “Thầy dạy ngữ văn của chúng tôi cũng có nói qua, cái này tôi cũng biết.”

“Đúng đó a, vậy chủ nhật này cậu đến chỗ tôi đi, tôi cho người xem.”

Từ Định Quốc không thể chối từ, rốt cục cũng đi, Diệp Thì Quang tại phòng trọ của mình đãi y bữa ăn sáng, mở một chai bia, nói qua nói lại chuyện phiếm cho đến khi trời tối đen, Diệp Thì Quang mới xấu hổ nói muốn đem cuốn tiểu thuyết của hắn ra. Từ Định Quốc một lần nữa hứa chắc là sẽ không chê cười hắn, Diệp Thì Quang lúc này mới yên tâm mời y đến phòng ngủ, từ dưới gối trên giường lấy ra xấp bản thảo đưa cho Từ Định Quốc xem. Định Quốc lần lượt lật từng tờ, bản thân y cũng đã xem qua một ít tác phẩm nổi tiếng, nhiều thể loại khác nhau, Nhà thờ đức bà Paris(2) , Ruồi trâu (3) , còn tiểu thuyết của Diệp Thì Quang, tên gọi Phế đô (Nghĩa là thành phố hoang tàn).

“Tại sao lại gọi là phế đô?”

Diệp Thì Quang giải thích, “Các cậu là những người xây dựng đều xem những tòa nhà cao tầng xanh vàng rực rỡ, thế nhưng thật ra chỉ là dùng để che đậy sự trống rỗng hoang tàn trong chính con người thành thị này, chính vì vậy tôi gọi nó là Phế đô .”

Từ Định Quốc nhìn những tờ giấy, có chút buồn bực, “Nói như vậy chính là viết về cuộc đời của chính tác giả sao?”

Diệp Thì Quang lại nói: “Cái này gọi là mô phỏng theo thôi, phía sau có viết về chuyện của những người xây dựng.” (*)

Từ Định Quốc lật lật vài trang xem chút nửa bật ngửa người, đột nhiên đỏ mặt, nhưng mà Diệp Thì Quang vẽ mặt thản nhiên mà nhìn y, vì vậy y càng lúc càng đỏ mặt mà nhìn xuống sàn nhà. Y trong lòng suy nghĩ, Diệp Thì Quang viết như thế chẳng khác gì là tác phẩm đồi trụy a? Quả thật nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo.

Diệp Thì Quang cũng nhìn ra được y đang đỏ mặt, vì vậy nói: “Đừng xấu hổ, trong văn học phương Tây, viết về những vấn đề tự nhiên của con người là thủ pháp chung của chủ nghĩa mới, rất hiện hành đó. Cậu xem qua Tiếng chim hót trong bụi mận gai (4) chưa? Kỳ thực bên trong đó có rất nhiều đoạn miêu tả chuyện đó, nga, chắc là cậu chỉ xem bản dịch thôi chứ gì, trong đó quả thật đã cất xén rất nhiều. Trong nước vẫn còn quan khá nghiêm về vấn đề đó, bất quá cũng dần có sự cải tiến đổi mới, dù sao chuyện này cũng là chuyện bình thường mà, đâu khác gì ăn uống ngủ nghỉ.”

Từ Định Quốc nghĩ cũng thấy đúng, vì vậy kiên trì tiếp tục xem tiếp, nhìn nhìn, bỗng cảm thấy phía dưới y đang dần đứng dậy.

Diệp Thì Quang lúc này đột nhiên ngồi gằn y nói, “Nhìn có cảm giác không?”

Từ Định Quốc cười ngây dại.

Giọng nói của Diệp Thì Quang rất thấp, lại có chút điểm kiên cầm (5), dường như không uống đủ nước, “Định Quốc, cậu bình thường ở trong phòng một mình, ngay cả bạn gái cũng không có, chắc là khó nghĩ đến chuyện này.”

Từ Định Quốc ngại ngừng đáp: “Thật ra là cũng có nghĩ, bắt quá không có biện pháp, đành tự mình xử lý thôi.”

“Cậu không ra ngoài tìm một cô gái? Hiện tại trong mấy tiệm uốn tóc gì gì đó, cũng có người chịu giúp cậu mà.”

“Quản đốc của chúng tôi nói đó không sạch sẽ, tôi sợ.”

Diệp Thì Quang vỗ mạnh đùi y, “Cậu xem, vậy chẳng phải đây là một sáng tác có lợi sao, người công nhân thì cũng là người, cũng có nhu cầu sinh lý! Đừng nói người trẻ tuổi như cậu, ngay cả những người có vợ, cũng là thường phải ngủ riêng, muốn vợ chồng cùng nhau có cảm giác cũng không dễ, quả thật là giết người đó a! Ai, sinh hoạt hiện nay của các cậu, dù đã kết hôn hay không, bình thường cũng chính mình tự xử lý?”

Từ Định Quốc đột nhiên hạ giọng, “Ai, tôi nói, nữ sinh thất cổ tự vẫn kia không phải là do chúng tôi làm hại, chúng tôi không khi dễ nữ sinh như vậy đâu a! Chính là có người lợi dụng thời điểm, lá gan lớn dám đột nhập qua trạm canh gác, rồi gây ra chuyện xấu.”

Diệp Thì Quang dở khóc dở cười, “Cậu đang nghĩ tôi moi tin cậu? Tôi và cậu giao tình như thế, cậu lại cho rằng tôi đang moi tin cậu?”

Từ Định Quốc cũng hiểu được mình đang lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, xấu hổ mà lắc đầu.

Diệp Thì Quang lần thứ hai truy vấn, “Đến, nói cho tôi biết, cậu có hay không cùng người khác làm chuyện đó?”

“Tôi ngay cả đánh bài cũng không tham dự, huống chi loại sự tình này, người cần giữ mình trong sạch.”

Diệp Thì Quang vẻ mặt nghiêm túc, giơ ngón tay cái lên, “Lão Từ, cậu quả là mẫu hình tượng tốt! Tôi sớm nói cậu cùng với người bình thường không giống nhau mà.” Xong lại vỗ vai Từ Định Quốc, “Cậu xem tiếp đi, có ý kiến gì thì nói.”

Từ Định Quốc vì vậy tiếp tục xem tiếp, nhưng bản thảo này từng đoạn từng đoạn điều miêu tả kỹ lưỡng làm y thấy khô nóng khó nhìn, trong lúc nhất thời đứng ngồi không yên, bất giác mà xoay xoay cái móng, phía trước y cũng vô thức mà kẹp chặt ở giữa lại, phía sau ngay giữa quần lót cũng tự cảm thấy ngứa.

Diệp Thì Quang hỏi nhỏ: “Cậu bao lâu làm một lần?”

“Không có đếm, hình như mỗi tuần một lần.” Từ Định Quốc nói lầm bầm như tiếng muỗi kêu.

“Cậu có bao giờ để cho người khác giúp cậu làm?”

Từ Định Quốc giả bộ xem tiểu thuyết, “Tôi chưa từng có bạn gái, ai làm cho tôi?”

Diệp Thì Quang cười: “Cậu thật khờ, dù nam nữ quả thật có khác nhau, bắt quá cũng chỉ có hai tay, có thể phân biệt được sao? Cậu xem tay của tôi, bình thường cũng không làm việc tổn sức, cùng tay của con gái có khác biệt không?”

Diệp Thì Quang đưa tay đến trước mặt Từ Định Quốc, Từ Định Quốc giương mắt thoáng nhìn, tay của Diệp Thì Quang quả thật non mịn, mười ngón tay thon dài hữu lực, móng tay được cắt sạch sẽ, quả thật so với tay con gái xinh đẹp không kém. Đương nhiên, chỉ cần nhìn lên phía trên bàn tay với từng đường gân cùng thân thể, rốt cục cũng là tay của một đàn ông.

Diệp Thì Quang lấy bản thảo trong tay y ra, “Nếu không, tôi thử làm cho cậu?”

“A ... A?”

“Cậu có thể để tôi làm giúp mà.” Diệp Thì Quang thở dài nói, “Tôi với cậu giống nhau đều không có bạn gái, bạn học nữ của tôi, đều có tiêu chuẩn khá cao, các cô ấy chướng mắt tôi, tôi cũng chướng mắt các cô ấy. Thế nhưng tôi lại không muốn xằng bậy, sợ tương lai thật tình gặp đúng người con gái yêu thương, tôi muốn cả hai đều sạch sẽ, tôi cũng không muốn động tới danh tiết cô gái ấy, vì sợ tương lai không thể kết hôn, làm người ta như vậy quả thật không tốt, có đúng hay không?”

“Đàn ông mà có thể nghĩ được như anh, mới đích thật là đàn ông.” Từ Định Quốc tự đáy lòng nói.

Diệp Thì Quang ngẩng đầu lên nhăn mũi lại, “Bất quá bị nghẹn thế cũng thật khó chịu, cậu nói có đúng hay không?”

Từ Định Quốc tuổi trẻ khí thịnh, thân thể khỏe mạnh, về phương diện này quả thật là nhu cầu tự nhiên tràn đầy, cho nên cũng thâm chấp nhận.

“VẬY CÒN CHỜ CÁI GÌ, TÔI LÀM GIÚP CẬU, BẢO CHỨNG SẼ KHIẾN CẬU THẤY THOẢI MÁI HƠN.” Diệp Thì Quang vừa nói vừa có ý thoát quần của Từ Định Quốc, Từ Định Quốc lập tức chụp lại, quả thật tại nơi đó đã sớm trưởng to lên, thế nhưng y thực sự thẹn thùng.

“Ai, đừng có ngại ngùng nữa, ở đây chỉ có hai người chúng tôi, nếu cậu mất hứng, vậy cậu làm giúp cho tôi, được chưa?”

Từ Định Quốc lúc trước quả thật ăn của hắn rất nhiều món ngon, quả thật không thể cự tuyệt, Diệp Thì Quang đứng dậy, cởi dây lưng quần của chính mình rồi kéo quần xuống dưới. Trong quần sooc trắng cũng hiện rõ lên vật đang trưởng to kia, dịch người vào bên trong giường, lấy gối đặt phía sau lưng, xong kéo tay Từ Định Quốc đặt lên trên thứ đang trưởng kia.

Từ Định Quốc cách quần xoa nhẹ hai lần, chỉ vậy thôi mà đã khiến nó cứng cáp hơn, Diệp Thì Quang say sưa nhắm hai mắt lại, trong miệng khẽ hừ nhẹ một tiếng, rồi nhận thấy bản thân khó dần nổi mà tự cởi bỏ quần trong, để bản thân mình hoàn toàn bại lộ.

Từ Định Quốc không vì vậy mà cảm thấy xấu hổ, dù sao tất cả mọi người đều là đàn ông, Diệp Thì Quang có thì chính mình cũng có, khi còn bé mấy anh em y cũng hay không mặc quần mà ngủ, cùng nhau bơi, cho nhau sờ nắn thôi. Y nhìn xuống, nghĩ bộ gia hỏa của Diệp Thì Quang không lớn bằng của y, thế nhưng hình dạng mỹ hảo, ngang dọc đều không hiện nhiều tĩnh mạch.

“A, NGHĨ KHÔNG RA PHẦN TỬ TRÍ THỨC PHÍA DƯỚI LỚN LÊN CŨNG SẼ RẤT NHÃ NHẬN?” Từ Định Quốc chọc ghẹo.

Diệp Thì Quang cũng vui vẻ đáp lại, “Thế nào, cậu nói của tôi chưa đủ lớn?”

“LỚN, CỦA ANH VỪA ĐÚNG TỐT.”

“CÁI NÀY CỦA ĐÀN ÔNG KHÔNG PHẢI CÀNG LỚN CÀNG TỐT SAO?”

“Cũng như nhau thôi, có gì mà tốt hay không?”

Diệp Thì Quang dẫn dắt tay y chuyển động trước sau của hắn, “Đến, làm giúp tôi.”

Từ Định Quốc dựa theo ý tứ của hắn, cần cù thật thà mà làm giúp hắn, Diệp Thì Quang khép hờ con mắt rồi ngả người xuống chiếc gối, đưa tay lên cởi bỏ áo sơ-mi của bản thân, vẻ mặt của hắn hiện rõ sự thoải mái cùng say sưa.

“Tiếp tục, đừng dừng lại, dùng lực vào, phải, cứ như vậy, ừ ... Ừ ...”

Làm một hồi, hắn trong Tay Từ Định Quốc bắn ra một đợt, hầu như là dính tới cả trên cánh tay.

Diệp Thì Quang thở hổn hển mấy hơi thở, cười nói: “Thoải mái, thật là thoải mái.” Nói xong, hắn đột nhiên ngồi ngay ngắn, “Đến, cậu nằm xuống, đến lượt tôi giúp cậu lộn.”

Từ Định Quốc thực sự trưởng lên quả thật khó chịu, bản thân y cho rằng chuyện này cũng không có gì nghiêm trọng, vì vậy liền cùng Diệp Thì Quang trao đổi vị trí. Y hiện tại dựa người lên chiếc gối đầu, Diệp Thì Quang ngồi ngay mép giường giúp y làm, mới chỉ di chuyển nhẹ, Từ Định Quốc liền run rẩy thẳng đứng lên, trong miệng vô ý thức mà nói, “A..y...u ...”

Diệp Thì Quang liền cảm thấy dưng cảm hơn, đem gối đầu qua một bên, để y nằm thẳng người, sau đó nhấc chân trên giường ngồi ngay trên vật đang trưởng lên của Từ Định Quốc, theo tiết tấu cấp tốc hữu lực mà xoa nắn, Từ Định Quốc thoải mái đắc ý mà thở hừ hừ, y quả thật lúc trước chưa từng nghĩ tới, nguyên lai được người khác làm giúp, so với chính mình làm, hoàn toàn là hai trải nghiệm khác nhau, tư vị quả thật tuyệt không thể tả.

Diệp Thì Quang một tay vừa làm, rồi hạ thấp người xuống với tay còn lại xuống phía dưới nệm lấy ra một bình nhỏ màu cam.

Từ Định Quốc chợt cảm thấy một trận ả ướt nhiệt hỏa, cúi đầu nhìn, Diệp Thì Quang đang dùng miệng mình mà liếm cắn, “Ai nha, bắn! Bắn!”

Diệp Thì Quang hàm hàm hồ hồ mà cười nói: “Tôi dùng nước bọt tẩy tẩy cho cậu sẽ không bắn.”

Cái loại cảm giác này trước đó chưa từng có, Từ Định Quốc dù đã từng xem phim, cũng biết qua được một số kỹ thuật, chỉ là so với việc bản thân mình thực nghiệm thì lại là hai việc hoàn toàn khác nhau, y chỉ cảm thấy một trận tê dại đánh thẳng vào đỉnh đầu, trong miệng giờ chỉ còn tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Diệp Thì Quang ngoài miệng bận việc, trong tay cũng không dừng, hần run rẩy đổ chất dịch trong bình cam du vào lòng bàn tay, đầu tiên nhỏ ra, lau miệng cùng cái kia đang dựng thẳng đứng, sau đó tự chính mình qua loa vẽ loạn phía dưới phía sau.

Từ Định Quốc chỉ cảm thấy trời đất hỗn loạn, bỗng cảm thấy trên người nặng hơn, phía dưới bỗng nhiên được ôm chặt lại, Diệp Thì Quang dĩ nhiên đang ngồi xuống.

“A? Anh ... anh ... anh định làm gì?”

Diệp Thì Quang đã ngồi trên người y, cho một nửa vật kia đi vào cơ thể mình, hần bỗng cảm nhận một trận đau nhức kéo tới, bất quá cũng không có gì, hần chính là mong muốn được đâm xuyên vào cơ thể mình cường nhiệt như vậy. (**)

“Anh đi ra liền a! A ... Nga ... Giá ... Giá... Ân...” Từ Định Quốc tâm hoảng ý loạn, thế nhưng cảm giác này thật sự quá mỹ diệu, y dĩ nhiên tay chân luống cuống, không nghĩ ra việc có thể đánh đuổi Diệp Thì Quang ra chỗ khác, Diệp Thì Quang trên người y rong ruổi, như đang cưỡi ngựa cầm quân, theo tiết tấu cùng nhau cố gắng chuyển động, mở rộng áo sơ mi khoác hờ hai bên, để ngực mình hiện rõ ra, trong cổ họng dường như có chút ngâm nga.

Từ Định Quốc như lạc giữa biển hồ mông lung, cuối cùng phóng túng bản thân trút hết vào trong Diệp Thì Quang.

END 05

Bạch Cư Dị: (chữ Hán: 白居易) (772-846) tự là Lạc Thiên (乐天), hiệu là Hương Sơn cư sĩ là nhà thơ Trung Quốc nổi tiếng thời nhà Đường.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/B%E1%BA%A1ch_C%C6%B0_D%E1%BB%8B

Các tác phẩm của Bạch Cư Dị: motsach.info/poem.php?list=poem&author=bach_cu_di

(2) Nhà thờ Đức Bà Paris (Notre-Dame de Paris, 1831) là một tiểu thuyết của văn hào Pháp Victor Hugo. Xuất bản vào ngày 14 tháng 1 năm 1831.

Nguồn: [vi.wikipedia.org/wiki/Nh%C3%A0_th%E1%BB%9D_%C4%90%E1%BB%A9c_B%C3%A0_Paris_\(ti%E1%BB%8](http://vi.wikipedia.org/wiki/Nh%C3%A0_th%E1%BB%9D_%C4%90%E1%BB%A9c_B%C3%A0_Paris_(ti%E1%BB%8)

(3) Ruồi trâu là tên một cuốn tiểu thuyết của Ethel Lilian Voynich, đã được xuất bản năm 1897 tại Hoa Kỳ (tháng 6) và Anh (tháng 9).

Nguồn: [vi.wikipedia.org/wiki/Ru%E1%BB%93i_tr%C3%A2u_\(ti%E1%BB%83u_thuy%E1%BA%BFt\)](http://vi.wikipedia.org/wiki/Ru%E1%BB%93i_tr%C3%A2u_(ti%E1%BB%83u_thuy%E1%BA%BFt))

(*) Mà cuộc đời của những người đàn ông xây dựng xoay đi xoay lại chỉ có một vấn đề thôi a: “...” ^_^

(4) Tiếng chim hót trong bụi mận gai (The Thorn Birds) có thể được xem là tiểu thuyết nổi tiếng nhất của nữ văn sĩ người Úc Colleen McCulough, được xuất bản năm 1977.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Ti%E1%BA%BFng_chim_h%C3%B3t_trong_b%E1%BB%A5i_m%E1%BA%ADn_gai

(5) Điểm kiểm cam: giọng khàn khàn, khô.

(**) Lần đầu tiên gặp bé thụ như vậy. Tự mình dâng hiến!!!

6. Chương 6: Năm Tháng Trôi Qua

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Từ Định Quốc nhìn Diệp Thi Quang nằm úp sấp trên người y, trong lúc nhất thời không thể hoàn toàn hiểu rõ được tình huống.

Muốn nói thoải mái lắm a, thực sự thỏa niềm khao khát, thực sự là dục tiên dục tử – mùi vị này quả thật từ trước tới nay chưa từng nếm trải qua, nhưng quả cũng có điểm kỳ lạ, y nghe nói qua chuyện con gái bị người khác cưỡng bức, còn chuyện hôm nay xảy ra rốt cục là sao? Chính mình hình như là bị tổn hại, nào có thể bị người đàn ông khác cười trên người, thật đúng là bị tổn hại, nhưng nghĩ lại thì cũng không phải vậy, thứ nhất y không phải thiếu nữ ngây thơ, thứ hai là bản thân y lại được hưởng ngoại, vì vậy, nói đi nói lại, y xui xẻo gặp ngay một con hồ ly tinh phóng đảng.

Mà hồ ly tinh này lại là một người đàn ông!

Nếu là con gái, y coi như cũng có thể chấp nhận được, một người ở bên ngoài chịu nhiều cực khổ như y, có người thích mình, đó tất là chuyện tốt. Vấn đề là, Diệp Thi Quang tuy rằng bên ngoài quả thật rất nhã nhặn, nhưng cũng chỉ là bề ngoài, khác hoàn toàn so với con gái, nếu không phải do phát sinh chuyện khi này, Từ Định Quốc thậm chí nghĩ Diệp Thi Quang chính xác là một người đàn ông đích thực, thái độ làm người không câu nệ tiểu tiết, nói năng dũng khí sáng khoái.

“Diệp Thi Quang ... Diệp Thi Quang ... Anh tỉnh tỉnh!” Từ Định Quốc đẩy nhẹ hấn.

Diệp Thi Quang yếu ớt tỉnh dậy, hôn cuối cùng cũng trở về, hấn trên người Từ Định Quốc từ từ đứng lên, chỗ địa phương tiếp xúc lúc này giữa hai người bỗng phát ra một thanh âm như nút chai bị rút khỏi vỏ, Diệp Thi Quang hừ hừ một tiếng, thở dài ra một hơi thở, sau đó đưa lưng về phía Từ Định Quốc nằm xuống.

“Anh mới vừa làm gì vậy?” Từ Định Quốc xấu hổ hỏi.

Diệp Thi Quang quay đầu nhìn y một chút, lấy gối đầu làm điểm tựa, sau đó nức nở mà khóc.

Hấn vừa khóc, Từ Định Quốc đã luống cuống, hình như nghĩ chính mình vừa ức hiếp Diệp Thi Quang.

Diệp Thi Quang nói: “Cậu rất coi thường tôi đúng không?”

“Không phải, tôi không có ý tứ này, tôi chỉ muốn hỏi một chút, anh vừa này là làm gì?”

“Làm gì? Đừng nói cậu không biết là làm gì?” Diệp Thi Quang xấu hổ và giận dữ đến mức không thể chịu nổi, “Tôi cho cậu xâm phạm tôi đó!”

Từ Định Quốc suy ngẫm, quả thật là có chuyện như vậy. Cái này giống như là đi ngoài đường bất chợt thấy một túi bạc, mọi người nói là của y, không nhận thì không được. Thế nhưng tùy tiện chiếm tiện nghi của người khác, y lấy cái gì để đáp đền đây?

“Định Quốc, tôi là thật tình thích cậu, muốn cùng một chỗ với cậu. Nếu như cậu không thích, cứ vậy cũng được, chuyện ngày hôm nay, tôi cũng cảm thấy mỹ mãn rồi.” Diệp Thi Quang cụt hứng thở dài, với tay lấy hộp khăn giấy trên đầu giường, khó khăn vừa xoay người vừa lau chùi bản thân, “Tôi từ khi còn nhỏ, đã nhận biết được tính hướng của mình, tôi không hề thích con gái. Với loại bệnh này của tôi, nếu là hồi xưa có thể phải vào tù, hiện giờ quốc gia mở cửa giao thương, bất quá hai người nam cùng một chỗ, cũng được xem như đồng tội lưu manh. Tôi không nên đem cậu chìm xuống nước, lòng tôi quả thật rất hối hận. Tôi chuẩn bị xuất ngoại, nghe nói tại nước ngoài với người như tôi, sẽ không làm cho người ta khinh thường. Cậu đi đi, quên sự tình hôm nay đi.”

Diệp Thi Quang nói một cách điềm đạm nhỏ nhẹ, nói xong vừa than thở, vừa cúi đầu xuống như đang hối lỗi, khiến cho khuôn mặt trắng nõn trở nên đỏ hồng, đôi lông mi ướt sũng nước càng khiến đôi mắt đen óng. Hấn quay đầu qua một bên lau chùi bên dưới thân, một tay cố gắng giữ vững thân thể cho khỏi ngã, ở giữa hai chân dính đầy dịch thể nồng đặc dần theo từng cử chỉ của hấn mà chảy ra theo hai bên chân, hướng thẳng vào tầm nhìn của Từ Định Quốc, khiến cho hạ thân bỗng trở nên căng thẳng, dục vọng thẳng tắp mà dựng thẳng lên.

Diệp Thì Quang sau khi xong quay người lại, nhìn thấy sự tình, ngây ngẩn cả người, Từ Định Quốc cũng cúi đầu xem bản thân mình, hai người cùng nhau xấu hổ.

“Lúc đó cậu cảm thấy thế nào?” Diệp Thì Quang hỏi.

Từ Định Quốc hồi tưởng lại sự tình hồi nãy, thành thật mà trả lời: “Thoải mái.”

“Vậy cậu có muốn thử lại một lần nữa không?”

Từ Định Quốc do dự.

Diệp Thì Quang thở dài, “Kỳ thực loại sự tình này, chỉ cần cậu tình tôi nguyện, người bên ngoài không biết, thì có liên hệ gì? Bất quá nếu như cậu ghét, quên đi, nói chung tôi không nên tới dụ dỗ cậu, là tôi sai.”

Hắn còn chưa nói xong, Từ Định Quốc đã nhanh chóng chặn ngang khi đem mắt cá chân trái của hắn kéo lại, Diệp Thì Quang kinh hô một tiếng, nhìn lại đã thấy mình đang nằm trên giường. Hắn chỉ kịp nhận thấy trời đất quay cuồng, Từ Định Quốc trong lúc đó đã đem hắn lên trên giường, vừa nãy mới được hậu huyệt mới được khai mở, lúc này đây đi vào lại cực kỳ thuận lợi.

Diệp Thì Quang có cảm giác như ngàn núi đang đè ép hắn, nhưng mà khoái cảm như nước thủy triều, từng chút từng chút lại trùng kích đến thẳng đỉnh đầu, khiến hắn cao thấp tận tình rên rỉ. Hai người họ tại căn phòng thuê nhỏ hẹp cùng nhau tấu một khúc hòa âm, có thể nói là đặc sắc tuyệt luân, nhân gian có một không hai.

Diệp Thì Quang chính là như vậy mà quyến rũ thành công Từ Định Quốc.

Hắn vốn nghĩ sẽ tìm một người vóc dáng tinh tráng, là một người đàn ông anh tuấn sinh khí dồi dào, người này nếu ngu ngốc một chút cũng không có vấn đề gì, chỉ cần trên giường dùng tốt là được. Hắn tin tưởng trên đời này có một người tâm linh phù hợp với hắn, chỉ là tâm linh là thứ nhìn không thấy sờ không được, hắn đi đâu tìm người kia? Nếu như mà tìm được một người cả thể xác lẫn tâm hồn đều phù hợp, dù cho có thật sự tìm được thì bản thân hắn chắc cũng đã tám mươi, vậy chẳng phải là lỡ mất tuổi thanh xuân. Hơn nữa chuyện cả đời không đụng tới đàn ông là không có khả năng, thế nên cứ tận hưởng lạc thú trước mắt, có hoa thì phải hái, gặp được người tuyệt vời như Từ Định Quốc, thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

Hai người họ trên giường quả thật hợp ý, liền sau đó lại thêm lần hai, lần ba, cuối cùng cũng không biết đã thêm bao nhiêu lần nữa.

Diệp Thì Quang ôm tâm tình cười lừa tìm ngựa mà ở cùng với Từ Định Quốc rất nhiều năm, nhưng lại không dám dễ dàng ra ngoài kết giao, thứ nhất là dư luận xã hội tại nơi này vẫn còn chưa chấp nhận, bản thân hắn tại Ngân hàng cũng đang trên đường thăng quan tiến chức, là một nhân tài được trọng dụng, còn đang đương nhiệm là một quản lý có thể diện, nếu bị người khác nắm được yếu điểm này của bản thân, chần chẫn sẽ thê thảm. Thứ hai mấy năm nay dù đã gặp gỡ không ít người khiến hắn động tâm, nhưng lại không thể cùng ai hòa hợp được cả thể xác lẫn tinh thần, về điểm này hắn cực kỳ chấp nhất.

Từ Định Quốc cùng hắn sống chung, cũng dần dần nhận ra sự thật về con người Diệp Thì Quang. Diệp Thì Quang nói y hắn học khoa Tiếng Trung tại N, đó chỉ là lời nói dối, hắn đối với tiểu thuyết hoàn toàn chẳng có chút hứng thú, thiên phú về thơ văn cũng thuộc con số không, hắn vốn dĩ là một nhà kinh tế học tại trường D, suốt ngày quanh quẩn với con số, không hề đụng tới thơ văn, chán nản không gì sánh được.

Lại thêm việc Diệp Thì Quang nói hắn lớn hơn Từ Định Quốc một tuổi, sau đó Từ Định Quốc phát hiện ra giấy chứng minh của hắn, mới biết được kỳ thực Diệp Thì Quang lớn hơn y tròn sáu tuổi. Diệp Thì Quang giải thích, hắn là sợ chính mình quá lớn tuổi, sẽ khiến Từ Định Quốc ghét bỏ. Còn về quyển Phế đô, căn bản không phải tác phẩm của Diệp Thì Quang, Diệp Thì Quang chỉ là đem sửa chữa những câu nói của mọi người xung quanh, thật sự bản thân viết văn một chút năng lực cũng không có.

Từ Định Quốc sau khi vạch trần những lời nói dối của hắn, cũng có lúc tức giận, chỉ là dù có giận cũng duy trì không được ba giờ đồng hồ. Diệp Thì Quang nói, việc hắn nói dối, là vì mục đích bảo hộ bản thân. Vạn nhất có chuyện gì đó Từ Định Quốc đến trường thật của hắn gây sự, thì hắn còn mặt đầu mà nhìn người, dù sao quê quán của Từ Định Quốc cũng không ở chỗ này, dù có lộ ra chuyện, có bị mất mặt, bất quá cũng chỉ cần vỗ vỗ mông phỉu sạch cát bụi mà ra đi, còn hắn bản thân đang công tác tại đây, không thể cứ muốn

đi là đi được. Thứ hai, Từ Định Quốc cũng là một người lớn, thế nào lại tính toán như bàn bà trong chuyện này làm chi?

Cuối cùng, Diệp Thì Quang yêu y đến sống đi chết lại, không để ý bằng cấp, gia cảnh cùng điều kiện kinh tế, thật tình muốn cùng một chỗ với y, lại chấp nhận bị áp dưới thân, như vậy còn cầu gì hơn? Nếu như Từ Định Quốc còn muốn tức giận, quả thật không phải là người a.

Từ Định Quốc trong lòng có quan niệm sẽ cùng phụ nữ cưới vợ sinh con, có một năm lúc Diệp Thì Quang ba mươi hai mươi tư, đã từng vì một chuyện con con mà cãi nhau, để rồi y dửng dưng trở về nhà mình vào dịp năm mới, được Cô Ba sắp xếp đi gặp gỡ một cô nương làng dưới, nhưng đến cuối cùng lại thất bại. Bởi vì Từ Định Quốc thấy cô gái mặc chiếc áo hồng, trên mặt tô son trát phấn, miệng thì son môi, tóc búi nhìn rất một, rất xinh xắn, nhưng mà y cùng Diệp Thì Quang ở chung cũng đã một thời gian, đọc toàn là tạp chí Âu Mỹ, dù không hiểu gì thì cũng có câu mưa dầm thấm đất, trong lòng cũng có chút không thích những cô gái địa phương (quê mùa). Thân người đó gầy gầy, cũng giống như vóc người của Diệp Thì Quang, cô nương ấy chớp chớp mắt, phóng ra tia linh quang tựa như đang tỏ ý tứ, nhưng trong mắt y lại như cái bánh mỳ nhân sầu, Từ Định Quốc ảo não phát hiện, thẩm mỹ của y đã hoàn toàn bị méo mó, ngoại trừ Diệp Thì Quang, y đối người khác không dậy nổi dục vọng.

Cũng đã một năm Từ Định Quốc mới trở về, bản thân y cũng có một đội thi công của riêng mình, có tiền, các em trai cũng có tiền đồ, tam đệ Bang Quốc của Từ gia sinh ra con trai đầu lòng, nga, phải nói là vợ của Bang Quốc sinh được con trai đầu lòng, trước đó nhị đệ An Quốc cũng sinh ra được một đứa con gái. Từ gia có hậu, ngay cả Tiên Quốc cũng sắp vào Đại học, chỉ có chính y vô trứ vô lạc (1).

Đến tháng ba tiết trời mang gió xuân ấm áp, Diệp Thì Quang đến công trường tìm y, hai người đầu tiên là dùng ánh mắt hung ác độc địa trừng trừng nhìn nhau, sau đó không nói gì, cùng nhau mỉm cười, rồi lập tức cùng nhau đi mượn phòng. Sau khi qua mây mưa, Diệp Thì Quang ghé đầu lên đầu giường, hỏi: “Chúng ta vì sao lại cãi nhau?”

Từ Định Quốc sờ sờ cái ót, “Quên rồi.”

Diệp Thì Quang đập điều thuốc lá, bổ nhào vào lòng y nói: “Ba tháng không có làm, tôi mong đến chết được.”

Từ Định Quốc đã quen với hành vi này của hần, cũng thích hành vi này của hần, ở bên ngoài là một phần tử trí thức quần áo chỉnh tề, lên trên giường thì lại mở rộng hai chân nhượng y áp, ngấm lại đúng là khiến huyết mạch sôi sục.

Cứ như vậy, chớp mắt một cái, đã qua chục năm.

Từ Định Quốc sáng sớm mở mắt, thấy Diệp Thì Quang xốc chăn lên, mặc quần soóc, ngáp dài, đi tới buồng vệ sinh.

Người này đã sắp bốn mươi, quả thật đối với một người đàn ông bốn mươi tuổi, Diệp Thì Quang rất anh tuấn, thế nhưng dù vậy cũng không thể kéo dài tuổi trẻ. Từ Định Quốc cũng không dự định cùng hần chơi đùa, y là một người an phận thủ thường, đối lại cũng như một người phụ nữ đã có chồng vậy, còn không biết biến thành thứ gì, y cùng Diệp Thì Quang quả thật không thể chia lìa.

Không biết Diệp Thì Quang có nghĩ như vậy hay không?

Bốn mươi tuổi, cho đến bây giờ vẫn do y áp hần, sờ dĩ vẫn như lang như sói mà cường liệt, cho nên hần chẳng khác gì nữ nhân, bốn mươi chính là thời điểm như lang tựa hổ (*). Mà Từ Định Quốc đã gần ba mươi lăm, cũng dần vào thể lực bất tòng tâm. Y lo sợ đến một ngày nào đó không thể thỏa mãn được hần, người đàn ông tuần lãng này có khi nào hồng hạnh xuất tường? Hai người lại không có hôn nhân, cũng không có con, là một mối quan hệ lỏng lẻo dễ đứt.

Vì vậy dù muốn hay không, cả hai đều đang phải đối mặt với nguy cơ tuổi trung niên.

END 06

Vô trứ vô lạc: Không cố định, không nơi dừng chân. Ở đây ám chỉ việc học hành và thành gia lập thất của anh Quốc đều chưa ổn thỏa, đến nơi đến chốn.

(*) 40 hình như phụ nữ hồi xuân.

7. Chương 7: Những Điều Kiêng Kỵ Của Diệp Thì Quang

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Cuộc đời Diệp Thì Quang hận nhất người khác nói hấn: một là ngốc, hai là lão, ba là giống con gái.

Vì sao hấn ghét người khác nói hấn ngốc, như đã nói qua, gia đình bọn họ đều là nhân tài trong giới vật lý học, từ nhỏ, hấn là đứa trẻ có tư chất thường thường, ngay cả điện sinh từ, từ sinh điện là hai luật cơ bản nhất hấn cũng đều nắm không vững, hơn nữa hấn bẩm sinh có tính háo thắng thích tranh giành, hấn hiểu được trong ngành vật lý hấn không bằng được anh em, vì vậy hấn cần tìm một lối đi tắt cho mình bằng cách tấn công ngành kinh tế học. Theo lý những năm đầu thập kỷ chín mươi có thể lấy được bằng thạc sĩ kinh tế học của một trường đại học danh tiếng, song song đó còn phải có giấy chứng nhận kế toán viên cao cấp, muốn nói ngốc quả thật không có khả năng.

Bất quá hấn biết tự lượng sức mình, hấn là loại người vào trường học thì nghịch ngợm gây sự, ra trường học thì khắp chốn gây loạn, trong một trận bóng rổ hấn bằng một cú ném ghi ba điểm, khiến cho các cô gái đứng bên sân xem cực kỳ say mê, càng khiến hấn dương dương tự đắc. Chủ nhiệm lớp hấn than vãn với Diệp Thiên Hòa: “Đứa trẻ này quả thật rất bướng bỉnh, nếu không, sau này hấn còn có thể đạt được thành tựu lớn hơn nữa.”

Diệp Thì Quang ở bên cạnh nghe xong, vênh mũi chẳng hề để ý.

Hấn chọn khoa văn, Diệp Thiên Hòa hỏi hấn vì sao, hấn nói trong khoa văn có cô gái hấn thích.

Kỳ thực hấn thích đàn ông, bất quá thích đàn ông cũng không có nghĩa hấn không muốn người khác chú ý, hấn càng khiến cho bản thân mang vẻ nghịch ngợm gây sự, chính là muốn cùng bạn học nam nữ đùa đùa thật mà nói giỡn, kẻ vai đụng chạm, để thỏa phần nào mong muốn.

Diệp Thì Quang khi đóng cửa lại trong phòng riêng thì lại là một người khác, hấn một lòng học tập, điên cuồng đọc thuộc lòng bài khoá tiếng Anh, thường thường đọc sách đến đêm khuya, dù rằng đến lớp vào sáng thứ hai đều là nằm ngủ.

Vì sao? Vì hấn cực kỳ coi trọng thể diện a!

Mấy lời bàn tán nói hấn bướng bỉnh không chịu cố gắng là gì? Ý ám chỉ là hấn có thiên chất thông minh chỉ là không chịu hảo hảo học tập!

Mọi người có thể nói hấn làm việc không hăng hái tích cực, chơi đùa cũng không đứng đắn đàng hoàng, ngàn vạn lần không thể nói hấn ngốc!

Một ngày Diệp Thì Quang trong văn phòng cực kỳ bận rộn, đến mức uống cà phê nghỉ ngơi cũng cực cấp tốc, hấn nhìn ra ngoài cửa sổ xoay xoay cổ hoạt động gân cốt, đột nhiên thấy tổng giám hộ khách Dương Dân Sinh ở tầng 12 khu chung cư đối diện đang lái chiếc Volvo (1) đến trước cao ốc.

Dương Dân Sinh vẫn là đối tượng mà hấn thường để ý, thân người mặc một thân âu phục được cắt may khéo léo, hiện ra vóc người cao lớn, mang dáng vẻ đường đường, muốn nói đẹp trai, cũng không hấn là đẹp trai, vì còn thua kém người đang nằm trên giường nhà hấn. Thế nhưng một người đàn ông đã qua bốn mươi, khí chất bên trong lại càng vượt xa hình dáng bên ngoài, Dương Dân Sinh có một gương mặt mang phong thái của một đàn ông, vừa có chút dũng mãnh của một người chiến binh trong các phim cổ trang. Quả thật là một cực phẩm đàn ông, đáng tiếc — là một straight, con cái đã học cao trung (cấp 3), cho nên hấn cũng chỉ có thể để ý mà thôi.

Thường thức ngắm nhìn một chút, cũng như một người con trai ngắm nhìn những cô gái xinh đẹp trên đường, không ảnh hưởng toàn cục.

Diệp Thì Quang không quản được bước chân của mình, cứ thẳng bước đến tầng mười hai của tòa nhà kia, ai biết lúc đi đến hành lang, cách một cửa kính nghe Dương Dân Sinh đang cao giọng đàm luận, hòa cùng tiếng cười sang sảng đầy bí mật khi nói chuyện, “Cái bọn người làm nghề phong khổng (2), tôi xem bọn họ vừa ngốc vừa dần, thật đúng là chỉ được cái vẻ ngoài — một phiếu liên bác bỏ! Tự cho là so sánh với người ngoài còn trâu bò ác liệt hơn. Tùy tiện đóng băng tài khoản không tha, khiến cho hộ khách chúng ta khó làm ăn, rồi bắt chúng ta đi dỗ dành người khác, nếu người ta không đến chỗ chúng ta vay tiền nữa thì sao, đi mấy ngàn hành công nghiệp, nông nghiệp (3), kiến trúc hỏi vay thì sao, chúng ta làm cái gì, ăn không khí sống à?”

Diệp Thì Quang nhất thời cảm thấy một bùm máu từ ngực trào lên, cố gắng nén không phun ra, hần ngẫm lại mấy năm trước có một khoản nợ khó đòi lên đến gần cả mấy trăm tỷ, rồi lúc đó bên kia còn cố ý phá sản, rút tiền khỏi tài khoản trốn đi, tiền bạc chảy hết ra hải ngoại, lúc đó hần thiếu chút nữa khiến Từ Định Quốc chuyển nghề đi đòi nợ mướn. Năm 97 – 98 lúc khủng hoảng tài chính (4), hần cùng người lãnh đạo của công ty ngồi trong một văn phòng lớn, cùng bộ trưởng bộ tài chính hội họp, lúc này hần mới đưa ra “Phong hiểm khổng chế”(5) một nghề từ nước ngoài mới truyền vào. Hần là ai chứ? Là người tiên phong phong hiểm khổng chế trong giới tài chính, là người phát triển, là người dẫn đường! Dương Dân Sinh lại dám nói hần vừa ngốc vừa dần!

Diệp Thì Quang mở cửa bước vào phòng, trong lòng tràn ngập những yêu thương vừa nảy đối với Dương Dân Sinh bỗng chốc hóa thành hư ảo.

Buổi tối Từ Định Quốc khiến hần tuyệt khoái, đỉnh óc choáng váng, hần dùng tay ôm chặt cánh tay đầy lực của y, không khỏi cảm thán — đàn ông, đến lúc cần thiết mới thể hiện khí khái. (*)

Lúc trước có nói qua, Diệp Thì Quang tại nhà hay lên dùng Neutrogena, bắt quá chuyện này chỉ có Từ Định Quốc biết. Mà Từ Định Quốc đối với những thứ chai lọ chất đồng trước gương hầu như chẳng biết gì — y chỉ biết có KY (6)

Vào thời điểm công ty họp hằng năm, Diệp Thì Quang lên phát biểu, ở dưới các cô gái mở to đôi mắt long lanh nhìn hần chăm chăm, “Có phải mấy đàn ông xuất sắc đứng đầu như Diệp tổng, chỉ có thể yêu đàn ông hay không?”

Khi hần đi xuống, có người tới gần quan sát thật kỹ, sau đó chạy về cùng bàn luận, “Da của hần so với tôi càng hoàn hảo hơn, thực sự là quá đáng! Năm đầu tiên khi tôi vào làm cũng là hình dạng này, bây giờ cũng là hình dạng này, không, so với khi ấy nhìn còn trẻ hơn.”

“Hần ngay cả mỹ phẩm cũng không dùng, đàn ông thường là qua loa cả.”

Diệp Thì Quang vẻ mặt nở nụ cười mỉm, kỳ thật trong lòng mừng như mở hội.

Lại nghe đến trong góc phòng có người bàn luận về da của hần, “Có thể nào là hần đang trang điểm không? Khẳng định là có đánh phấn. Chứ ít thì cũng có vẽ mắt, không thể nào lại có đôi lông mi dày như vậy.”

“Tôi thấy hần đánh phấn dày đến nổi bong từng mảng xuống sàn a. Nghe nói GAY đều rất lưu ý bề ngoài, rất thích trang điểm.”

“Làm gì mà có chuyện không già, anh nhìn kỹ hần đi, khóe mắt cũng đã rũ xuống, cười lên là lộ nét nếp nhăn ngay, nếp nhăn bình thường, dù không cười cũng lộ ra. Còn nữa, tôi nghi hần cấy tóc đó, nhìn đường chẻ tóc đi, dài hơn so với trước đây mới phải chứ, sao lại có sợi dài sợi ngắn chứ?”

“Mấy xảo thuật này coi cũng tạm, nhưng da ở cổ nhão thì lừa được ai.”

Một người có lương tâm đi ngang qua tốt bụng nói vài câu, “Làm gì có người nào mà không già, Diệp tổng không phải dựa vào khuôn mặt kiếm ăn, các người sao lại nói như vậy?” (**)

Diệp Thì Quang xem chút nữa là lật đổ cái bàn, tôi làm gì có chuyện vẽ lông mi mí mắt?

Lễ mừng năm mới có khách làm ăn tặng lễ, không ngờ trong đó là nào bạch kim cùng thanh xuân bảo (7) hần giận tái mặt, thiếu chút nữa đem người khách đó ném ra ngoài cửa.

Buổi tối sau khi kết thúc một ngày ồn ào, Diệp Thi Quang đứng trước cái gương trong phòng tắm, ai oán mà thở dài, “Lão Từ, tôi có phải hay không nhìn già rồi?”

Từ Định Quốc chìa chìa mặt mình, “Đây là cái gì?”

“Nếp nhăn.”

“Tất nhiên! Là đàn ông tất nhiên sẽ có những phong thái của đàn ông, chính xác thì gọi là năm tháng phong sương đó, anh hiểu không? ”

Khuôn mặt vừa có nét đẹp vừa có nét phong sương đều có đủ, Từ Định Quốc chính là mẫu hình lý tưởng, Diệp Thi Quang nghĩ rằng con người nếu muốn già đi mà vẫn còn đẹp, thì phải tu luyện, giới tảo giới sân. (8)

Thế nhưng nếu thật sự có thể, hẳn hi vọng mình vĩnh viễn không già. Không chỉ là bề ngoài, mất ngủ, trí nhớ kém, giảm khả năng ham muốn, suy kiệt, phần thịt ở thắt lưng cơ bụng nhão, thể lực giảm khiến lực chú ý phân tán, đây là chuyện mà nhân sinh một người luôn phải trả giá rất đắt.

Diệp Thi Quang ăn cơm thì chỉ ăn chừng 6 phần (ăn không no để tránh phình bụng), không uống rượu hút thuốc, mỗi sáng đều ra ngoài chạy bộ 1 giờ, sau trên báo có nói nếu trước bảy giờ rưỡi mà rời giường dễ dẫn phát bệnh tim, hơn nữa sẽ khiến người càng mau già, thời gian tốt nhất để luyện tập thể lực là khoảng 4 giờ rưỡi chiều. Sau đó, hẳn vì bốn năm chạy bộ buổi sáng mà ảo não không ngớt, quả thực phiền muộn như một ngày nọ phát hiện hồi còn nhỏ mình đã ăn phải melamine. (9)

Từ Định Quốc cười nhạo hẳn: “Ông ngoại của tôi khi còn trẻ hút thuốc lá rất nhiều, thế mà ông ấy sống đến bao nhiêu năm anh biết không? — Chín mươi!” Vốn muốn làm một cái thủ thế để biểu thị nhưng chẳng tưởng nổi chín mươi tuổi thì làm thủ thế như thế nào, nên cuối cùng y đành phát phát Tay.

Diệp Thi Quang lãnh đạm nói: “Tôi không phải sợ chết, tôi là sợ già.”

Già và chết là hai việc hoàn toàn khác nhau, thời niên thiếu hẳn đã từng nghĩ mình trời sinh nên tráng niên tảo thế, bởi thiên đồ anh tài.

Hiện giờ hẳn không có dũng khí tự chấm dứt sinh mạng như từng nghĩ, chỉ có thể đấu tranh với tuổi già mà thôi.

END 07

(1) Volvo: Một tập đoàn xe tại Thụy Điển.

(2) Phong khổng: Một ngành thuộc về hệ thống Kinh doanh hỗ trợ, ngân hàng cho các doanh nghiệp vay vốn làm ăn. Ngân hàng phát triển công nghiệp, nông nghiệp cũng thuộc về hệ thống này.

wiki.mbalib.com/wiki/Special:Search?search=%E9%A3%8E%E6%8E%A7&go=%E8%BF%9B%E5%85%A5

(3) Ngân hàng phát triển công nghiệp, nông nghiệp cho dân vay vốn làm ăn đó mà.

(4) Khủng hoảng tài chính Châu Á (1997 – 1998): là cuộc khủng hoảng tài chính bắt đầu từ tháng 7 năm 1997 ở Thái Lan rồi ảnh hưởng đến các thị trường chứng khoán, trung tâm tiền tệ lớn, và giá cả của những tài sản khác ở vài nước châu Á, nhiều quốc gia trong đó được coi như là “những con hổ Đông Á”. Cuộc khủng hoảng này còn thường được gọi là Khủng hoảng tiền tệ châu Á.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Kh%E1%BB%A7ng_ho%E1%BA%A3ng_t%C3%A0i_ch%C3%ADnh_ch%C3%A2u_%C3%

(5) Phong hiểm khổng chế: khổng chế rủi ro.

Khổng chế rủi ro là chỉ người quản lý rủi ro áp dụng các loại phương pháp, tiêu diệt hoặc giảm thiểu các loại khả năng phát sinh sự kiện rủi ro, hoặc giảm thiểu tổn thất khi phát sinh sự kiện rủi ra

wiki.mbalib.com/wiki/%E9%A3%8E%E9%99%A9%E6%8E%A7%E5%88%B6

(*) Thế đối với bé những lúc nào mới là lúc cần thiết thể hiện khí khái đàn ông???

(6) KY:thuốc bôi trơn

(**) Ý nói MB, nam kỹ dựa vào khuôn mặt kiếm ăn, Thì Quang không phải MB cần gì khuôn mặt đẹp cần gì xét nét vẻ ngoài Thì Quang tới vậy.

(7) Nào bạch kim, thanh xuân bảo: Thuốc bổ cho người già và mặt nạ bằng đá dưỡng da tiêu trừ mệt mỏi.

tuvanhuongnghiep/doanh-nhan-the-gioi/bi-mat-phat-trien-thuong-hieu-cua-doanh-nhan-su-ngoc-tru_n2527.html

Trong bài viết trên có đoạn ông Sử Ngọc Trụ, một doanh nhân đưa thuốc bổ Nào bạch kim cho các viện dưỡng lão để quảng cáo sản phẩm đó. Thế mà lại có người tặng cho Diệp Thì Quang thuốc đó, không tức ói máu mới lạ.

(8) Giới tào giới sân: không được nóng nảy, không được sân si. Có lẽ giống triết lý Phật giáo!

(9) Melamine: là một mảnh khoé ảo tạo ra hàm lượng protein. Khi hoạt chất này được dùng đầy dẫy trong ngành chăn nuôi, đem đến lợi nhuận cao, đến lượt trẻ em cũng được “chăn nuôi” bằng melamine trong sữa formula dành cho trẻ từ 6 tháng tuổi trở xuống. Ăn melamine có thể dẫn đến tác hại về sinh sản, sỏi bàng quang hoặc thận, có thể gây ung thư bàng quang.

8. Chương 8: Hán Tử Thật Sự, Người Đàn Ông 100%

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Diệp Thì Quang dù thế nào cũng không hiểu được, vì sao lại có người nói hần giống phụ nữ.

Hần làm việc công tư rạch ròi, dù chuyện gì cũng cân nhắc kỹ càng, tại thị trường tài chính trải qua chìm nổi, chính vì tài trí mưu lược xuất chúng, quan điểm sắc bén, luôn luôn đứng vững vững sừng sừng như núi.

Tuần trước có người cầu cạnh tìm tỷ tỷ hần tặng lễ, muốn hần thủ hạ lưu tình, phóng một bút cho người đó mượn 8 tỷ, hần chỉ hơi hột một câu: ” Nếu như năm 2012 ông có thể mua cho tôi một vé tàu (1), tôi sẽ cân nhắc việc cho ông mượn tiền.”

Diệp Thì Quang tự nhận là cách đuổi người khác đi như vậy thật sự rất hài hước, nhìn lại, cái loại người xem tiền bạc như rác mới là kiểu hình khí phách chân chính của một nhà kinh tế học đứng ở trên cao. Không bị tiền bạc cám dỗ, uy vũ không khuất phục, ai, đương nhiên chính là hần – Diệp Thì Quang!

Uống rượu, nếu không uống thì thôi, đã uống thì phải uống trắng ra, một hai lít lút bụng cũng không biến sắc, say rồi thường không làm càn, làm càn thì nhiều lắm cũng là cá cược với người ta, có chơi có chịu, toàn bộ ngân hàng trên dưới không ai không tán thưởng dạng say của hần (*)

Nếu như nhìn từ bên ngoài, gương mặt nghiêm túc đường hoàng, mũi cao anh tuấn, cằm kiên nghị, hần nghĩ rằng, có thể để râu mép thì chắc chắn sẽ khiêu gợi hơn, tuyệt đối không phải là một vài cọng thưa thớt, tuy rằng so với Định Quốc vậy không bằng, thế nhưng để một chút râu mép như Sát thủ Leon (2) thì chẳng thành vấn đề gì. Bản thân hần cũng không phải là vai u thịt bắp, thế nhưng rắn chắc! Từ phía sau ầm Từ Định Quốc lên giường cũng được, hần chính là một người đàn ông có tâm tình luôn chín chắn. Tại thời đại mà bình gas cũng bị đào thải (**), đàn ông là cần có đầu óc, không phải đáng người!

Hơn nữa trong việc ăn, mặc, ở, đi lại hần cũng cực kỳ cẩn trọng: mặc – âu phục gồm trắng đen xám ba màu; Ăn – có thể ăn bánh ngô dưa muối, cũng có thể ưu nhã thưởng thức món ăn Pháp; ở – cùng Từ Định Quốc ở một chỗ, nhà của hai người rất đàn ông, mang phong cách mạnh mẽ, ngay cả grap giường đều là màu trắng đen rõ ràng; đi – có người nói chỉ có phụ nữ mới đi BMW, hần lập tức chuyển sang Audi. Từ Định Quốc vừa nhìn, cười đến lặn lộn, “Bốn cái vòng Audi, người sợ mọi người không biết người là người trong vòng à” (3). Diệp Thì Quang cực kỳ tức giận, trong cùng ngày đó đổi lại, từ Audi thành Mercedes (***)

Diệp Thị Quang suy xét cẩn thận, dùng ngón cái để trên cằm xoa xoa những mụn râu mép, cẩn thận không đưa ngón út ra, tôi còn có điểm nào để các người nghĩ tôi giống phụ nữ nữa không?

Những lọ Neutrogena trong nhà ngay cả lão Từ cũng không biết rõ ràng, nên không tính.

Về phần trên giường, càng không có người nào nắm được nhược điểm này, bởi vì cho tới nay chỉ có mình lão Từ.

Diệp Thị Quang yên lòng, hài lòng mà tự tin mình chính là người đàn ông chân chính đích thực.

Đương nhiên, con người không ai là thập toàn vẹn mỹ, dù thế nào Diệp Thị Quang vẫn nghĩ hẳn chính là có một thiếu sót, chính là không có được một người bạn tâm đầu ý hợp.

Hắn đối với địa vị Từ Định Quốc luôn xác định rõ ràng, là bạn tình, là bạn hữu, là túi chườm nóng (****). Lúc trước có nói qua, lúc đầu hắn nghĩ cùng Từ Định Quốc bất quá chỉ là một cuộc dạo chơi thoáng qua, không tưởng là sẽ gắn kết, về sau lại cùng nhau lần thứ hai, lần thứ ba, một hồi lại một hồi, cuối cùng lại là vô số lần cùng nhau. Tuy rằng mối quan hệ này kéo dài đã 18 năm, hắn luôn nghĩ lão Từ là dạng người dung lượng não có hạn, hiểu không nổi mấy thứ phức tạp, vẫn khó lòng xem như người tri kỷ. Từ Định Quốc nếu thật sự muốn kết hôn, hắn tuyệt đối không ngăn cản, chỉ cần trong một ngày dọn dẹp sạch sẽ lại rồi đem y đuổi ra ngoài, bất quá Từ Định Quốc đối chính mình lại cuồng nhiệt một lòng không đổi, để báo đáp, hắn cũng tận lực mà duy trì trạng thái giường cao cờ đỏ. (5*)

Thế nhưng cờ màu (4) của hắn rốt cục đang bay tới phương nào? (6*) Tâm tư của hắn tất nhiên không thể để cho Từ Định Quốc biết, không phải là sợ người đó yếu đuối, đến lúc đó một khóc hai nháo ba thất cổ, mà là ngựa lớn cả bóng cũng không thấy, trước tiên cứ chấp nhận cười lừa vậy. (5)

Từ Định Quốc ngoài miệng chưa nói, trong lòng lại rất không vừa ý, mới vừa nhìn ra tâm tư của Diệp Thị Quang thì có điểm sầu lo, đây quả là một loại người không chịu an phận. Năm rộng tháng dài, y dần dần phát giác Diệp Thị Quang muốn thay người mới, kỳ thực sét đánh giữa trời nắng, có tiếng mà không có mưa (6). Vì vậy y cũng buông lỏng cảnh giác, không có việc gì còn có thể đùa vui vài ba câu, xem thường.

Một ngày Diệp Thị Quang tan tầm trở về, rất là kích động, nhanh tay mở cả tủ quần áo, đứng trước thử từ bộ này tới bộ khác.

“Gấp gấp cái gì vậy?” Từ Định Quốc hỏi.

“Bạn học hồi cấp ba tổ chức họp lớp, tôi đã bao nhiêu năm chưa gặp lại bạn cũ.”

Từ Định Quốc “Ồ” một tiếng, “Mối tình đầu a?”

Diệp Thị Quang đang thử cravat, sau lại thử tiếp cái khác, “Muốn quần tôi sao, không cho phép tôi đi?”

“Nếu như sát bắt xuất hỏa hoa (7), vậy không cho phép đi!”

Diệp Thị Quang sưng sốt, Từ Định Quốc thỉnh thoảng cũng có thể nói ra vài ba câu khiến người khác kinh ngạc không thôi, câu nói tràn đầy ý nghĩa, hắn chỉnh lại tay áo, vuốt lại cổ áo cho phẳng, lấy tay chỉ nhẹ Từ Định Quốc, “Tôi hôm nay đi tới tối, sợ về trễ, cậu không cần chờ tôi.”

Diệp Thị Quang mở cửa xe Mercedes chạy đến một nhà hàng xa hoa, bước thẳng chân vào trong đại sảnh, hắn nhìn một vòng, ngoại trừ người thì mập người thì gầy, không có ai có dáng người như hắn.

Có người nói: “Ý, Tiểu Diệp tới.”

Một bạn học nữ cũ ngồi bên cạnh giọng the thé bén nhọn mà giả vờ e thẹn: “Diệp Thị Quang, nhìn bạn quả thật tiêu hồn a!”

Diệp Thị Quang quay đầu tìm một vòng, “Phan Gia Nguyên đâu?”

Có một người ngồi trong góc đứng lên, nhìn cứ như mới đi “Địa Trung Hải ” về, cái trán bóng sáng láng, cùng với cái món mà lão ăn không khác là mấy, hắn cười ha hả nói: “Nhận không ra à?”

Diệp Thị Quang nhìn “Mối tình đầu “, lệ rơi đầy mặt, đương nhiên không phải do cảm động.

Kế hoạch đi tìm tình nhân cũ nổi duyên xưa vỡ mộng — một tiếng nứt crack như quả cầu thủy tinh bị vỡ nát.

Mấy người bạn học cũ đi ca suốt đêm, ngồi ôn lại rồi lại ca thán quãng thời gian thanh xuân, đến sáng ngày thứ hai, đều khăn trương chạy đông chạy tây, quay trở lại làm việc.

Năm 2000 là năm bùng nổ công nghệ thông tin, Diệp Thì Quang cũng ôm máy vi tính bắt đầu một yêu ảo trên mạng, từ lúc đầu hắn còn thông báo tìm kiếm trên BBS, vào các trang web GAY chuyện phiếm, sau lại đến MSN rồi đến QQ, Diệp Thì Quang tại khắp nơi mà tìm kiếm tình yêu ảo, sau đó lại trải qua biết bao sự tình, trải qua vô số lần gặp mặt đối tượng rồi lâm trận bỏ chạy, hắn mới biết được một đạo lý, internet chỉ là ảo, hiện thực vốn tàn khốc. Đầu năm hắn tìm được một mỹ nam tử tuấn tú bầu bạn, đến cuối mới biết người đó đã có chủ, còn nếu không thì cũng là một hỗn đản lạm giao (8).

Diệp Thì Quang lẳng lơ thì có lẳng lơ, nhưng không có lạm.

Có một hồi đúng thật là hắn có ra ngoài đi gặp gỡ một người thật tâm, hắn dù thế nào cũng muốn ném thử mới lạ, nảy sinh tâm tính cùng người này đi thuê phòng, hai người tắm táp sạch sẽ hoàn tất rồi lên tới trên giường khanh khanh ta ta cả buổi, cuối cùng đối phương từ phía sau cười khanh khách xuất ra một tuýp KY rồi bôi bôi lên tiểu đệ đệ hắn, tâm hắn lạnh xuống luôn.

Để hạnh phúc, hắn là phải ra sức không phải sao?

Thế nhưng Diệp Thì Quang nhìn cái mông cao cao trắng bóng gợi tình, cuối cùng phía dưới lại mềm thế trở lại.

Hắn nghĩ một hán tử chân chính như thế, một người đàn ông 100% như thế, dĩ nhiên lại là một tiểu 0 không tiền đồ, hăm hại đời nhau a.

Nói qua nói lại, hắn lại khiêm tốn kiểm điểm, mình cũng có trách nhiệm!

Tại sao hắn lại không thể? Vì có gì lại không thể?

Hắn vội vàng lấy quần áo mặc lại, bi thương mà tuyên bố, “Người ở nhà đang chờ tôi, tôi không muốn phản bội y, bỏ mặc y.”

Sau đó hắn nhanh chóng lái xe như bay ra khỏi quán trọ, khi về đến nhà, hắn giữ tay lái, khóc không ra nước mắt.

Mở cửa phòng, trong nhà đèn đuốc sáng trưng, Từ Định Quốc trong phòng bếp đang cắt cá chiên thật làm đồ ăn, cầm chiếc đĩa vẩy vẩy trước mặt hắn, “Tết năm nay tôi định tới chỗ mấy người em, thuận tiện làm một ít thịt viên mang về. Nha, cho anh ném thử trước, là vị chính tông nguyên gốc đó.”

Diệp Thì Quang tâm hổ thẹn, há mồm cắn viên thịt thành hai, bên ngoài giòn bên trong lại ngọt cực kỳ thơm ngon, lúc đó hắn thực muốn ngay tại nơi này, để cho Từ Định Quốc hảo hảo thao luyện chính mình, lại lo lắng đang gần chảo nóng, hình ảnh đó chắc chắn chẳng lãng mạn như trong phim đâu.

“Lão Từ, hôm nay tôi cùng người khác đi thuê phòng.” Hắn đột nhiên nói.

Từ Định Quốc ngẩn người, sau đó quay đầu tiếp tục vo viên thịt, thoải mái mà nói, “Có mang bao không?”

Diệp Thì Quang từ phía sau ôm chặt lấy y, “Cậu không tức giận?”

Từ Định Quốc sắc mặt ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn trời, “Tôi tháng trước có cùng một cô gái làm việc trong quán Karaoke ngủ, có phải anh biết được? Anh nếu như muốn trả thù tôi thì nói, tôi hoàn toàn chấp nhận. Bất quá dù là trả thù làm gì thì làm, cũng phải giữ gìn thân thể đó a!”

Lúc này đến phiên Diệp Thì Quang ngẩn người, “Cậu dám! Có tin tôi thiến cậu hay không?”

Lập tức hắn thấy Từ Định Quốc đang nén cười, phát ra âm thanh hi ha như muốn như không phát ra tiếng cười.

“Hay cho cậu tên họ Từ kia, cậu đùa tôi phải không?”

“Vậy còn anh là nói thật?”

“Nếu đúng là thật?”

Từ Định Quốc cởi bỏ tạp dề, xách cây dao lên đập một tiếng ‘Bộp’, nổi trận lôi đình, “Người đâu, ở nơi nào? Lão tử hiện tại phải đi giết tên đó!”

Diệp Thì Quang mặt mày rạng rỡ, đẩy cây dao qua một bên, “Lão Từ, cậu thật khiến tôi cảm động a! Quả là đàn ông!”

Từ Định Quốc lập tức ôm lấy hân một hồi dây dưa, hai người tránh cái chảo nóng, triền miên tại trước tủ lạnh mà hảo hảo hưởng thụ, Từ Định Quốc trong lòng suy nghĩ, “Anh thật sự không chịu nhìn nhận, anh rất giống phụ nữ” bất quá y không dám nói ra.

END 08

(1) 2012: có một bộ phim giả tưởng nói rằng năm 2012 sẽ là năm tận thế. Loài người làm ra những chiếc tàu để duy trì sự sống, giống tàu Noah vậy đó. Nhưng ngoài súc vật được chở ra, người có vé vào những con tàu này ngoài thủ tướng, tổng thống các nước thì là các tỷ phú góp tiền để mua vé nếu muốn sống. Phim kể về một người đàn ông không quyền không thế, cố gắng để gia đình anh Tôi được đi lên con tàu đó trước khi tận thế xảy ra.

Phim hình như đã ra đĩa và chiếu trên TV, HBO hay sTôirmovie gì đó.

(*) Ý chỉ dù say cũng không ầm ĩ.

(2) Sát thủ Leon:

Bộ râu đó đó.

León là bộ phim mà NaTôilie Portman đóng cùng diễn viên kì cựu Jean Reno. Cô vào vai cô bé Mathilda có hoàn cảnh đặc biệt. Cả nhà buôn ma túy, cha và chị gái không hề quan tâm gì đến mình, chỉ có cậu em trai là người mà Mathilda yêu thương nhất. Cuộc sống cứ tiếp diễn trôi và trong một bầu không khí đầy khùng hoảng của người chị mất nết cùng người cha buôn ma túy, tưởng như Mathilda cũng trở thành một cô bé hư đến nơi. Mãi cho đến một ngày, khi một cảnh sát tha hoá vì cạnh tranh làm ăn mà giết cả nhà Mathilda, cuộc sống của cô bé mới bắt đầu thay đổi. Cô chạy trốn và được Leon (Jean Reno), một tên giết thuê bảo bọc. Cô học bắn súng để trả thù, và đã được Leon giúp đỡ. Cô có nảy sinh tình cảm với Leon, nhưng đó không hẳn là một tình yêu. Cuối cùng, để giúp Mathilda trở lại cuộc sống bình thường, Leon đã hi sinh trong lúc chiến đấu với đám cảnh sát tha hoá. Mathilda đau khổ, khóc lóc, ôm con gấu bông (vật luôn luôn đồng hành cùng cô bé) quay về mái trường cũ và được chấp nhận. Từ đó, cô bé sống với một món tài sản mà Leon để lại cho mình. Mathilda mãi mãi không quên được Leon, người đầu tiên mà cô nói lời yêu, và là người đã giúp cuộc đời cô trở lại với đúng ý nghĩa ...

.hdvietnam.com/diendan/33-fshare -mega-1280-com/103202-Tôim-li-hinh-su-jean-reno-leon-19...

(**) Ý chỉ cạnh tranh khốc liệt

(3) Bốn vòng Audi: Nhân hiệu xe Audi có hình bốn cái vòng. Mà theo mình biết qua các truyện thì người đồng tính được gọi là người ở trong vòng. Từ Định Quốc chơi chữ, cười Thì Quang sợ người Tôi không biết mình đồng tính hay sao mà trưng tới bốn cái vòng ra.

(***) Em biết là bé giàu nhưng có cần tới mức đó không!!! @_@

(****) What??? Là người để bé ấy giải tỏa stress.

(5*) Bên mình là cờ xanh là đồng ý, nhưng bên TQ thì ng Tôi ưa chuộng màu đỏ nên lấy màu đỏ là màu tượng trưng cho sự đồng ý

(4) Cái hình tượng này đã gặp rồi. Cờ đỏ hình như chỉ vợ, người ở bên cạnh chính thức. Cờ màu chỉ bồ nhí. Cờ đỏ phát phối mà cờ màu cũng tung bay là vừa có vợ vừa có bồ. Thì Quang muốn bắt cá hai tay. Một Định Quốc sung mãn trên giường và một tri kỷ tâm đầu ý hợp về tinh thần (tham quá !!!!!!!)

(6*) Ái nhân thực sự của bé >_< anh=“” tử=“” thật=“” tội=“” nghiệp=“” a!=“” (5)=“” với=“” thì=“” quang,=“” định=“” quốc=“” chỉ=“” là=“” con=“” lừa=“” chờ=“” đến=“” khi=“” kiếm=“” được=“” ngựa=“” mà=“” thôi,=“” buồn=“” ba=“” giây=“” giùm=“” định=“” quốc=“” đi.=“” (6)=“” sét=“”

đánh=“” giữa=“” trời=“” nắng,=“” có=“” tiếng=“” mà=“” không=“” có=“” mưa:=“” đại=“” loại=“” như=“” một=“” câu=“” thành=“” ngữ=“” của=“” mình,=“” có=“” tiếng=“” mà=“” không=“” có=“” miêng.=“” (7)=“” bắt=“” xuất=“” hỏa=“” hoa:=“” đã=“” đi=“” quyển=“” rữ=“” người=“” khác=“” thì=“” nhất=“” định=“” phải=“” được,=“” không=“” được=“” thì=“” đừng=“” đi.=“” định=“” quốc=“” khuyến=“” khích=“” sao???=“” (8)=“” hỗn=“” đăn=“” lạm=“” giao:=“” giống=“” chơi=“” bởi=“” phóng=“” dâng,=“” ngủ=“” với=“” bắt=“” cứ=“”>

9. Chương 9: Đàn Em Từ Trên Trời Rớt Xuống

Editor: mai_kari

Beta: kaori0kawa

Em trai út của Từ Định Quốc: Tiên Quốc đã tốt nghiệp đại học, cậu gọi điện lại, nói là chuẩn bị đến thành phố của Từ Định Quốc tìm việc làm, anh hai hy sinh chuyện học để giúp sáu đứa em trai hoàn thành việc học, hôm nay việc lớn đã thành, làm em trai tất phải chiều cổ ca ca, báo đáp ân tình của y. (*)

Từ Định Quốc hiện giờ đã tự mình tổ chức được một đội nhân công xây dựng, ở tại nhà trọ của Diệp Thì Quang, kỳ thực áo cơm không lo, nên y nhẹ nhàng từ chối ý tốt của em trai, Tiên Quốc nhất quyết không tin, nói rằng nhất định phải đến nhà y.

Từ Định Quốc kỳ thực không ngại ở cùng các em trai, vấn đề là y hiện tại đang ở cùng với Diệp Thì Quang, Diệp Thì Quang cũng không phải là vợ y, dù là vợ ở cùng một thời gian rồi cũng sẽ có lúc mất hứng thú, hưởng chi cả hai người đều tự do tự tại. Từ Định Quốc nghĩ tới nghĩ lui cũng thấy không thích hợp, vì vậy sớm một bước, suốt đêm y cố gắng ngồi viên một nỗi thịt viên, cẩn thận hoàn thành, xong rồi chuẩn bị đến chỗ các em trai vui chơi một phen. Cũng coi như nhiều năm bận rộn như vậy, tự thưởng cho mình một chút thời gian vui vẻ cũng không coi là quá đáng đi, với lại thử xem các đệ đệ của mình như thế nào.

Diệp Thì Quang vừa mới nghe xong ý định này của y liền nhướn mày, “Cậu muốn đi bao lâu?”

Từ Định Quốc trong lòng rung động, Diệp Thì Quang hôm nay thực sự cảm nhận được rằng có khi nào hắn đã không thể rời khỏi được y rồi không, cảm giác như bản thân y đã trở nên cần thiết, thật ngọt ngào, vì vậy mà cởi bỏ quần áo của Diệp Thì Quang cùng hắn hảo hảo mà làm lụng vất vả một phen, sau đó thở hồng hộc nói: “Yên tâm, sẽ nhanh trở lại, không làm lỡ việc đâu. Cũng không định thăm từng người từng người một, chủ yếu là đứa em út của tôi muốn đến đây ở, cậu ấy chỉ là sinh viên mới tốt nghiệp khẳng định chưa có chỗ trọ, đến lúc đó tôi không cho cậu ấy ở đây thì lòng bản khoăn, mà để cậu ấy ở đây thì không tiện.”

Diệp Thì Quang không cho là đúng, “Cậu ấy đã là người lớn rồi, cậu có ý định dưỡng cậu ấy cả đời luôn sao? Tôi vừa mới tốt nghiệp đại học đã phải theo gia giáo của gia đình mà tự lo sinh hoạt cho bản thân mình, ngay từ đầu lão cha già của tôi đã đá tôi ra khỏi cửa rồi. Cậu cho cậu ấy mượn tiền rồi muốn cho cậu ấy một phòng tốt tốt một chút là được rồi.”

Từ Định Quốc than thở: “Tôi biết ngay anh sẽ có cách đó. Anh không có sai, tôi biết anh mọi việc đều phân biệt phải trái rõ ràng, thế nhưng dù sao cũng là người trong nhà, những quy củ này không cần để ý quá, quan niệm này tôi với anh khác nhau.”

Diệp Thì Quang gật đầu: “Cố tìm cái chung, gác lại cái bất đồng đi.” Hắn rốt cục cảm nhận được, quả là đàn ông càng lớn càng phiền não, bất quá Từ Định Quốc quả thật rất đúng mực, mười mấy năm qua hai người cho tới bây giờ cũng chưa từng vì những việc này mà xảy ra tranh chấp, thứ nhất Từ Định Quốc tự giác, thứ hai Diệp Thì Quang phóng khoáng không để tâm. Chỉ cần không dính tới việc nhờ cậy gia thế gia đình của hắn thì đều không có gì quan trọng.

“Các em của cậu trông như thế nào?” Diệp Thì Quang đột nhiên không đầu không đuôi hỏi.

Từ Định Quốc cười: “Anh hỏi ai?”

“Ai cũng được.”

“Mỗi người mỗi vẻ, bắt quá nói chung trên khuôn mặt cũng có điểm như nhau, Nhị đệ tôi là cao nhất, Tam đệ thông minh nhất, hiện đang làm bác sĩ, Tứ đệ Ngũ đệ tương đối thân nhau, cùng tốt nghiệp chung một trường Đại học, hiện tại đang công tác cùng nhau, Lục đệ là người hiền lành nhất, em út được coi là đẹp nhất.”

“Người đang muốn báo đáp cho cậu, là út?”

“Ừ.”

“Đẹp như thế nào?” Diệp Thì Quang dường như có chút hăng hái.

Từ Định Quốc mặt trầm xuống, “Anh biết để làm gì?”

“Không có gì, tùy tiện hỏi thôi.”

Từ Định Quốc ngắt một cái vào miệng hẳn, “Coi vẻ mặt *** đang của anh kìa. Tôi nói cho anh biết, dù cậu ấy đẹp như thế nào, cũng không có liên quan gì tới anh, đừng có suy nghĩ giống như Phan Kim Liên có ý định với em chồng của mình đi.”

“Cậu đi chết đi!” Diệp Thì Quang cũng không tức giận, hung hăng đánh vào ngực Từ Định Quốc một cái, nửa thật nửa giả nói, “Tôi hỏi thật, lão Từ, hai chúng ta cùng nhau nhiều năm như vậy, cậu không cảm thấy chán sao? Không nghĩ tới việc ra ngoài phát triển mối quan hệ khác? Cậu chưa từng thử qua phụ nữ. Trước khi tôi gặp cậu, cậu cũng có cảm giác với phụ nữ mà.”

“Muốn nói đến phụ nữ, anh cũng chưa từng thử qua mà? Trên đời này có nhiều chuyện tốt nhất không nên thử, như giết người phóng hỏa, hít thuốc phiện, cướp ngân hàng, đâu phải chuyện gì cũng phải thử qua!”

Diệp Thì Quang hai tay ôm lấy mặt Từ Định Quốc xoa xoa nắm nắn một phen, “Lão Từ, cậu là triết học gia chân quê!”

Từ Định Quốc cuối cùng cũng chuẩn bị xong quần áo, đặc ý dào dạt, “Tôi xuất phát đây, anh ngoan ngoãn ở nhà coi nhà, nhớ đừng có ra ngoài lừa gạt người ta, nếu không đến cuối cùng người khóc bù loa lên lại là anh.”

“Không cần tôi lái xe đưa cậu ra trạm xe lửa?”

“Anh còn có việc của anh, tôi đi xe điện ngầm.”

Diệp Thì Quang tưởng tượng đến hình ảnh lúc y kéo cái sọt thịt viên qua lại trong đám người chen chúc đông đúc, quả là không hề khó khăn gì, Từ Định Quốc chính là dạng người cứng cáp mạnh mẽ, sợ gì chen chúc ở nơi đông người. Diệp Thì Quang vừa nghĩ tới mùi trong toa xe lửa liền nhú mày, chẳng phải đi máy bay sẽ tốt hơn sao, có gì phải chen chen lấn lấn trên cái toa xe đầy người – mùi lẫn lộn như thế. Bắt quá chuyện này thật sự không có khả năng, người nào cũng có quan điểm và cách sống của riêng họ, Từ Định Quốc ngay từ sáng sớm đã bị lôi đi thẩm vấn làm hộ chiếu, những khi Diệp Thì Quang uống say trong các buổi ngoại giao công tác thì y nhận nhiệm vụ làm tài xế lái Mercedes tới đón hẳn. Thế nhưng bình thường khi làm việc, y luôn mặc bộ quần áo lao động màu lam cũ nát cùng cái nón bảo hộ màu vỏ quýt, chiếc dép nhựa trơn nhẵn phía trước lộ ra ngón chân cái, chạy chiếc xe đạp ngoại trừ cái chuông không kêu, còn lại chỗ khác đều kêu leng keng. Theo như Từ Định Quốc nói, làm người không nên lộ ra việc mình giàu có, đó là nguyên tắc sơ đẳng nhất, nếu không y làm thế nào có thể nuôi các em trai học thành tài.

Diệp Thì Quang ngay cả giấy vệ sinh cũng phải mua loại tốt nhất, hẳn cũng vô phương hiểu được việc tiêu xài của Từ Định Quốc. Mà cho dù không hiểu, hẳn cũng tôn trọng Từ Định Quốc, cũng như Từ Định Quốc tôn trọng hẳn. Hơn nữa Từ Định Quốc trong trang phục công nhân xây dựng làm nổi bật lên thân thể trắng kiện, dù thế nào cũng là một khí chất đầy gợi cảm, rất đúng khẩu vị của hẳn.

Từ Định Quốc đi ba ngày, Diệp Thì Quang cũng đúng ba ngày đó ra tiệm ăn cơm, tuy rằng trong việc ăn uống hẳn không tự bạc đãi bản thân, nhưng ban đêm nằm ở trên giường, ôm cái gối không ngủ được, cứ trằn trọc, so với bánh nướng áp chảo còn khó chịu hơn. Tự sở soạn vài lần, thấy thế nào cũng không thoải mái, xem phim để hạ nhiệt, nhiệt không hạ được, ngược lại càng cháy càng mạnh, hẳn là dạng người không thể thiếu đàn ông a, trước đây đã có lần xa Từ Định Quốc hơn ba tháng, hiện tại nhớ tới như cơn ác mộng.

Hắn sợ không phải là tịch mịch (cô đơn), chuyện cười, nghĩ hắn không sống nổi khi thiếu y, thử xem ai rời ai thì sống không nổi, hắn kỳ thực – sợ quý!

Chuột, gián, nhện ..., Diệp Thị Quang không sợ, một đại lão gia như hắn thấy gián mà lại kêu thét lên, chuyện cười mà cười không nổi.

Thế nhưng hắn sợ quý!

Hắn là người theo thuyết vô thần (không thờ thần thành nào hết), hắn cũng biết trên thế giới không có quý, nhưng mà hắn vẫn sợ. Tủ lạnh dưới bếp, dường như luôn luôn có hình đầu người, làm hại hắn mỗi lần mở tủ lạnh đều phải do dự một chút, máy vi tính trong thư phòng, khi máy không khởi động, vẫn cứ cảm giác có một cái bóng loàn ra như hơi khí lúc ẩn lúc hiện, cái bồn cầu hiện đại (loại xả nước) trong buồng vệ sinh hình như có cánh tay châu chực muốn thò ra, cái gương trên tường khi hắn rửa mặt nhìn vào, cứ như đầu được chẻ làm hai, hay cảm thấy vừa mới thấy thứ gì không sạch sẽ trong đó, đáng sợ nhất chính là phòng ngủ, không có Từ Định Quốc ở bên cạnh, nghĩ rằng dưới giường có quý đang nằm đâu đó, ngoài cửa sổ có con mắt đang nhìn mình bên trong.

Diệp Thị Quang đã thật lâu không có xem phim kinh dị, thế nhưng theo như trí tưởng tượng của hắn hiện giờ, nhìn đâu đâu cũng cảm giác thấy được quý, hắn liền nhanh chóng gọi cho Từ Định Quốc, tức giận chất vấn, “Cậu chừng nào thì trở về?”

“Tôi đang ở cùng Tam đệ, thịt viên mà tôi làm một nhà ăn không xong, tôi định ghé qua thăm mấy đứa khác nữa, chừng hai ngày nữa sẽ trở về.”

“Cậu nếu không về nhà, tôi sẽ kêu đàn ông khác đến qua đêm cùng tôi.”

“Vậy thì phải nhớ mang bao, với lại đừng quá mười hai giờ, sẽ kinh động đến người khác, nếu không tên Thẩm Duy Quân trên lầu sẽ gọi điện báo cảnh sát an ninh khu vực đây.”

Diệp Thị Quang hung hăng dập điện thoại.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, khiến hắn càng hoảng sợ, màn hình hiện lên cũng không phải là số của Từ Định Quốc, tìm hắn cứ “Thùng thùng” loạn nhịp, vô số hình ảnh quý dị lập tức được hắn tưởng tượng ra, hắn liền quăng điện thoại vào tường vỡ nát.

Điện thoại di động mới vừa tuột khỏi tay, hắn liền ảo não mà kêu to, trong đó toàn bộ đều là ghi chú số điện thoại liên lạc quan trọng, ngày mai hắn còn có ý định họp qua điện thoại, vậy là hôm nay phải ngủ sớm để mai còn lết thân đến công ty họp sớm.

Từ Định Quốc nếu không trở về, hắn thề là hắn sẽ đi tìm đàn ông khác, hắn là người nói được là làm được, thế nhưng từ trước tới nay chưa từng thử qua callboy, nói ra chắc người khác không tin, bản thân hắn cũng còn không tin được nữa mà.

Đồng hồ điểm 9 giờ, Diệp Thị Quang mới mở mắt, tinh thần sa sút mơ mơ hồ hồ mặc quần áo đi làm.

Bởi vì ngủ quên, tất nhiên đến chỗ làm không tìm được chỗ đậu xe, viên chức ngân hàng đều sợ phiền phức, thời này ai cũng muốn đi xe, bộ hành năm phút đồng hồ không bằng tiêu tốn mười phút tìm chỗ đậu xe. Cao ốc này quả thật xây dựng chẳng được chút nào, ngay cả bãi đỗ xe ngầm cũng không có, nhưng cũng có cái được đi, phía trước có một cây đại thụ cây lá sùm suề, hắn đậu tại đó, cũng đỡ hơn là đậu xe ngoài đường, chỉ là nửa tiếng sau đi ra, trên xe hắn bỗng dính một giấy phạt.

Hắn hầm hừ rút ra, trong đầu liền suy tính.

Công nhân ngân hàng từ trên xuống dưới nhiều như vậy, cũng chỉ có mình hắn là giám đốc phong khổng, bởi hắn cũng thường được cử đi qua các công ty bạn để ngoại giao, hay đi khảo sát thị trường ở các ngân hàng khác, nên về mặt thời gian cũng không qui định chặt chẽ. Tốt là Diệp Thị Quang không sợ vi phạm qui định đi trễ do ngủ quên, nhưng xấu là hắn thường ít khi tìm được chỗ để đậu xe.

Tính ra nếu mỗi ngày đều có hóa đơn phạt, không phải là hắn không có khả năng chi trả, chỉ là vẫn có chút khó chịu, nhất là trong hai ngày qua, cực kỳ cực kỳ khó chịu. Hắn ngồi vào trong xe, suy nghĩ một chút, lấy tay chấm miếng nước bọt ở trên hóa đơn phạt vẽ loạn vài hình, đem ngày chà tróc đi, sau đó dự tính trong đầu mỗi ngày đậu xe xong chủ động đem hóa đơn phạt gắn vào cây gạt nước phía trước. Cảnh sát

vừa nhìn sơ qua tờ hóa đơn thì đã biết, sẽ không vì vậy mà viết thêm một tờ phạt khác nữa, cứ như vậy mà từng chút từng chút một, phí đỗ xe cũng chẳng kém tiền phạt đỗ xe là bao nhiêu.

Hắn cảm thấy bản thân mình nhanh trí như vậy cũng tự cảm thán bản thân, đâu ai biết được ngày thứ hai cây gạt nước lại gặp thêm một tờ hóa đơn phạt tiền, hóa đơn lần này là cảnh sát giao thông bắt chước tờ hóa đơn phạt hôm qua, trên đó còn thêm vài nét rồng bay phượng múa một vài chữ: “Mua được Mercedes mà không trả nổi hóa đơn phạt đậu xe trái quy định sao, anh có phải đàn ông không vậy? Nếu như là phú bà, thỉnh liên hệ 138*****, Lục mỗ.”

Diệp Thì Quang tức giận đến mức đem tờ hóa đơn vo thành một cục tròn, thiếu chút nữa học tập những Đảng viên thời xưa đem nuốt vào bụng, hắn định gọi điện lại trách cứ, suy đi nghĩ lại, người ta phê bình mình rất đúng, đại lão gia còn còn quýt mấy đồng phạt tiền?

Vẫn còn đang chìm trong trạng thái không rõ là đang tức giận hay thoải mái, thì có người gõ lên cửa xe, Diệp Thì Quang hạ cửa xe xuống, tức giận rống lên, “Làm gì vậy?”

“Là anh thật à, Diệp Thì Quang!”

Diệp Thì Quang ngẩng đầu nhìn đối phương, chỉ thấy trước mặt mình là người đàn ông đẹp trai cao to đang nhìn mình cười hi hi, “Cậu là ...”

“Là tôi a, Thẩm Duệ.”

Diệp Thì Quang suy nghĩ một chút, hoàn toàn không có ấn tượng, bất quá quả thật là người đẹp trai, mặt vuông vức, lông mày rậm, mắt to, mũi cao thẳng, dù cho mặt có hơi xanh một chút, nhưng dù thế nào cũng đúng mẫu người ưa thích của hắn.

Thẩm Duệ thấy hắn hình như không nhớ được y là ai, trong lòng có chút thất vọng, bất quá cũng phải theo lễ nghĩa mà gọi nhắc, “Vài năm trước anh có đến trường chúng tôi huấn luyện phong khổng, tôi đã từng ở dưới nghe anh thuyết giảng, Tần giáo sư là thầy của anh, cũng là thầy của tôi, vậy anh chính là đàn anh của tôi. Huấn luyện xong thì mọi người rủ nhau đi ăn, tôi còn kính rượu anh, anh uống rượu rất tốt, uống ào ào mà không hề gục, tửu lượng thật mạnh. Lúc đó tôi chuẩn bị xuất ngoại, có hỏi qua ý kiến của anh, anh đề cử Tôi đi Anh quốc, anh quên rồi sao?”

Diệp Thì Quang nhất thời cười đến phong lưu phóng khoáng, “Ah, cũng có chút ấn tượng rồi.” Kỳ thực hắn đối mỹ nam tử từ trước đến nay đều lưu tâm, chính là vì lưu tâm quá nhiều nên đối với từng người cũng không sâu sắc, như tình huống trước mắt này, Diệp Thì Quang trong kí ức vẫn còn đang mơ hồ, bất quá chuyện này cũng không có gì là trọng yếu, quan trọng hiện giờ là ... lúc trước chỉ là một con gà tơ non nớt, giờ đã biến thành một con gà trống mỹ lệ, sao mà tâm không động được chứ! “Tìm tôi có việc?”

“Tôi tháng trước đi phỏng vấn, cũng đã trúng tuyển, sau này nhờ đàn anh giúp đỡ nhiều hơn.” Thẩm Duệ bắt chước phong thái người Nhật Bản, cúi cung cúi chào.

Nếu là trước đây Diệp Thì Quang cảm thấy những lễ nghi này quả thật rất phiền phức, bất quá động tác do người đẹp làm, cũng cảm thấy nho nhã, thuận mắt, tâm trạng thấy thoải mái hơn!

“Định đi chỗ nào, dù sao tôi cũng không có việc, coi như là người làm anh này đưa cậu một đoạn.”

“Sao có thể phiền anh như vậy?” Thẩm Duệ tuy miệng nói như vậy, tay đã mở cửa xe, một chân bước vào, nhanh chóng ngồi vào ghế kế bên hắn.

Diệp Thì Quang liếc nhìn y một chút, trong lòng có chút kì lạ, cũng vì vậy mà bất chợt nghĩ ra một điều.

END 09

(*) Ý Tiên Quốc là tới nhà anh trai ở. Người nhà đều biết Định Quốc chưa kết hôn nên cứ nghĩ Định Quốc ở một mình.

10. Chương 10: Lục Vân Tráo Đỉnh (*)

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Từ Định Quốc đứng trên bờ ruộng, vác cái cuốc trên vai, mồ hôi trên trán chảy xuống lông mi, rồi tới mí mắt, khiến y cảm thấy hơi ngứa, liền vô thức mà quắc đầu, làm mồ hôi cũng văng ra khỏi mắt.

“Cha, cha thật sự không muốn cùng con chuyển vào thành phố ở để hưởng phúc à?”

Từ Lão Xuyên nhổ một ngụm nước bọt vào lòng bàn tay, chà chà, sau đó xoay cái cuốc giơ cao lên đập xuống đất ruộng, “Hưởng phúc? Cha còn chưa tới sáu mươi, hưởng phúc cái gì? Đây là đất ông nội con để lại, cha sao mà bỏ để đi được a! Hơn nữa, trong nhà ngoài ruộng vườn, còn có trâu bò dê, rồi một con chó cùng một con mèo, làm sao dẫn hết chúng vào thành phố đây? “

Từ Định Quốc tiếp tục khuyên, “Gia đình Từ Cầu Tử đều đã chuyển vào thành phố hưởng phúc của con gái, cha có đến bảy đứa con trai, chẳng lẽ lại không thể để bọn con làm tròn chữ hiếu.”

Từ Lão Xuyên cười nhạt, “Tên Cầu Tử đó sinh 7 đứa con gái, gả con theo chồng rồi thì như nước đổ ra sông, lại không biết xấu hổ mà qua nhà con gái sống, con rể của ông ta không ghét ông ta làm kỳ đà là còn may. Còn cha, lão cha của con không muốn gây hiềm khích với con dâu, nhà của An Quốc và Bang Quốc cha và mẹ con đều đã ghé thăm qua. Ở không quen, ra khỏi cửa không thấy chỗ đất nào trồng rau được, chỉ dùng trồng hoa, cũng không cho nuôi gà nữa. Khắp chốn đều là nhà cao tầng, đi xa một chút đã lạc đường. Cha thấy con dâu cũng rất ủy khuất, nhất định là một bụng tức khí rồi, sàn nhà trong thành phố đều làm bằng gỗ không thể khạc nhổ, mỗi ngày còn phải lau chùi, thật quá phiền phức.”

Từ Định Quốc buông cái cuốc xuống, lấy thân cuốc làm trụ đỡ thắt lưng dựa người vào, “Con ở đó sống cũng khá thoải mái, Tiên Quốc không nên một mình đi tìm việc làm, nói nào là con đã đến tuổi này mà vẫn chưa kết hôn, chính là do bọn nó làm lỡ duyên sự. Con chỉ mới ba mươi, lẽ nào chỉ biết ngồi chờ cậu ấy nó đi làm kiếm tiền nuôi dưỡng già. Cho nên con nêu ra yêu cầu này, cũng như phạt con trai đối với cha mẹ, muốn cho cha mẹ một căn hộ nhỏ trong thành phố, cha cùng mẹ và nó ở cùng một nơi, chaxem thế nào?”

Từ Lão Xuyên nhìn y một hồi, một lần nữa cúi đầu cuốc đất, “Cha biết hiện tại trong thành phố phòng ốc đất đai khó khăn hiếm, con khổ cực nhiều năm như vậy giúp đỡ các em ăn học đến nơi đến chốn, chuyện dưỡng lão hay không để từ từ bàn tính, huống gì cha vẫn chưa có già. Con yên tâm, cha không phải là người không biết tốt xấu, Tiên Quốc muốn đi làm, con cũng không cần để tâm làm gì, con đã nhiều đây tuổi rồi, bỗng dưng cha mẹ chuyển đến ở cùng cũng không dễ dàng ăn nói với vợ con. Cha hiểu rõ mà, con với con dâu cứ hảo hảo sống tốt, đừng chú ý đến cha, cũng đừng quản nó.”

Từ Định Quốc lấy hai tay giật rễ cỏ ra khỏi đám ruộng, gãi gãi cái ót, tỏ vẻ như đang bị làm khó, “Con thật sự không như mọi người nói, thê thảm đến như vậy, con còn có một đội công nhân riêng của bản thân, tiền gửi ngân hàng cũng không ít. Hơn nữa vợ ... vợ con cũng là một người có tiền, chúng con hiện tại đang ở trong nhà của vợ con. Tiên Quốc muốn đến thành phố chỗ chúng con, cha cũng biết tính nó mà, một khi đã muốn thì nhất định sẽ làm cho bằng được, con cũng sợ vợ con mất hứng, nên cũng không có ý để nó ở cùng chúng con. Con cũng đã chuẩn bị sẵn phòng cho nó rồi, nhưng lại không muốn nó ở một mình, nghĩ rằng cha cùng mẹ có thể chuyển đến ở cùng nó.”

Từ Lão Xuyên nghe đến đó, tay bỗng dừng lại, ông khó khăn nhăn mặt chống cây cuốc xuống mặt đất, ngồi xổm trên mặt đất nhìn mằm đậu mới vừa ló ngọn một chút.

“Nói như vậy con thật sự đã có vợ?”

“Hả ...”

“Vậy mà con cũng không thèm đem người về cho cha mẹ xem mặt.” Từ Lão Xuyên nói đến đây, hầu như nước mắt đã tràn đầy, “Định Quốc a, là cha vô dụng, cha là cha, có nhiều con như vậy, không nuôi được các con thì thôi, lại để các con tới dưỡng. Không nghĩ tới việc con có vợ cha cũng không hay biết tí gì.”

Từ Định Quốc ngẩng đầu nhìn trời, “Vậy rốt cục cha chuyển vào thành phố cùng con hay là không?”

“Vậy thì con khuyên Tiên Quốc đừng đi, cha không quyết định được chuyện của nó, còn cha, cha luyến tiếc ruộng đồng cùng gia súc gia cầm nơi đây, còn có chó và mèo nữa.”

“Con có khuyên, nhưng khuyên không được.”

“Vậy con về trước đi, để cha chuẩn bị, an bài mọi việc trong nhà ổn một chút rồi mới đi được.”

Từ Định Quốc thở phào, nâng cái cuốc lên cười vui vẻ trở về nhà.

Lúc đi Từ Định Quốc chỉ mang theo một sọt thịt viên đến thăm các em trai, lúc trở về thành phố mang theo càng nhiều đồ, nào là cá hun khói, vịt ướp muối, rau cải trắng cùng khoai tây, bí đỏ.

Đến ga tàu hỏa là cũng vừa đúng giờ, Từ Định Quốc lôi kéo Từ Tiên Quốc, nắm chặt Tay nhau mới không bị đoàn người đông đúc trong trạm tàu lửa tách ra.

“Đi đường số 3 đến Cao ốc quốc tế, sau đó quẹo sang đường số 10 đến gần công viên Nhân Dân.”

Từ Tiên Quốc kinh hãi, “Anh hai, anh ở gần công viên Nhân Dân sao, nơi đó phòng không có rẽ đâu.”

“Một trăm hai mươi bình (1), nhà còn có hồ nước phong thủy nữa.”

“Anh hai, dù anh có đến mười đội công nhân riêng, cũng không thể nào có khả năng ở nơi như thế.”

Từ Định Quốc mắt tròn trắng, “Nếu anh mà có mười đội công nhân riêng, anh tất nhiên không ở nơi như thế mà chuyển sang ở biệt thự rồi, em có biết giá cả thị trường không vậy?”

“Cha nói anh đang nhờ cậy một người phụ nữ giàu có, phải không? Anh hai, anh hi sinh vì anh em chúng em quá nhiều rồi, anh mới ba mươi lăm tuổi, cũng nên nhanh chóng rời khỏi bà ta, kiếm hạnh phúc cho riêng mình.”

Từ Định Quốc lần thứ hai mắt tròn trắng, “Anh hiện tại lười nói với em.”

“Mỗi lần em nói muốn tới thăm anh, anh đều không cho em tới, lần này dù thế nào em nhất định cũng phải ở bên cạnh chăm sóc anh.” Từ Tiên Quốc đem cái sọt sau lưng đến trước người, gian nan chen lấn trong đoàn người đông đúc đi đến cửa toa xe, “Dù sao em vẫn nghĩ không được đi học, cũng không có gì quan trọng.” Nói đến đây, cậu sờ sờ mặt, “Anh lúc đó tát em một tát, em đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ.”

Từ Định Quốc suy nghĩ một chút, “Anh rất trông cậy vào việc học của em, học là mấu chốt để thành công.”

“Em học cũng không phải giỏi? Máy người các anh đều nói em khờ mà.”

Từ Định Quốc đi phía sau cậu, dự định vươn tay sờ sờ mái tóc ngắn lù xù của cậu, nhưng trong nháy mắt, y lại có loại xung động muốn đập cho thẳng em mình một trận, “Em chỉ có thể nhờ học hành để tiến thân, mưu sinh, thế nên em nhất định phải đi học دانشگاه.”

“Em sẽ đi làm thợ hồ, làm công nhân. Anh xem anh hiện tại không phải rất thành công sao, a, còn ở nhà có phong cảnh tốt thế nữa.”

“À, đúng vậy, dù không đi học cũng có thể làm ông chủ lớn, nhưng em xem thử đi, người không đi học, có bao nhiêu người làm thợ hồ xây dựng, nhưng ai đủ sức chịu khổ chịu cực như vậy, nói đến cùng cũng làm được thợ hồ mà thôi. Hiện tại lương của thợ hồ cũng không còn ổn định, em chạy đi đâu để kiếm việc làm tốt bây giờ?”

“Đội kiến trúc công của anh cũng có người không muốn làm tiếp nữa sao?”

Từ Định Quốc đưa tay ra đón xe, “Xe tới, nhanh lên giành chỗ, còn cả cái sọt lớn như vậy nữa.”

“Chị dâu có thích không? Em nghĩ mấy thứ vật vãnh này, đối với người thành phố đều thấy chướng mắt. Cha cũng thật là, không nên đem cho mấy thứ như vậy.”

Từ Định Quốc không hé răng, trong chỗ đông người y cũng không muốn nói.

Mấy tiếng sau, hai người cũng cuốc bộ đến được khu phố xa hoa gần công viên Nhân Dân, Từ Tiên Quốc ngửa đầu nhìn những tòa nhà xung quanh, thì thào tự nói, “Anh hai, quả là có nữ nhân giàu có bên cạnh thì khác hẳn, giới thiệu cho em một người có được không, em cũng muốn nương tựa người cỡ như vậy.”

Từ Định Quốc định tặng cậu một cú đập, “Anh không mang em về nhà, giúp em thuê một phòng trọ gần đây, rồi đón cha mẹ qua ở chung.”

“Tiền thuê nhà mắc lắm không?”

“Mắc, nhưng so với mua nhà thì lời hơn. Anh cũng nghĩ qua, hộ khẩu của chúng ta vẫn còn để trong thôn, chờ đến sáu mươi tuổi, anh hồi hương, cùng cha mẹ chung sống, ăn rau cỏ đạm bạc, nuôi gà dưỡng vịt sống qua ngày. Anh nghĩ đó là lý do mà cha mẹ không muốn đến thành phố sống, anh có thể hiểu được.”

“Đúng thế, nhà nước bán phòng ở, chỉ cho ở bảy mươi năm, truyền cho con cái thì cũng ở được bao nhiêu năm đã phải ra đi, sinh ra không có, chết cũng chẳng thể mang theo, thế nhưng ai ai cũng vội vàng mua phòng ở. Em cũng nghĩ rồi, em không mua phòng, chờ anh kết hôn, em mới cân nhắc chuyện kết hôn, không có vợ em cũng vẫn sống được như thường.”

Từ Định Quốc sờ sờ đầu tiểu đệ, “Không cần cả nghĩ như vậy, hai chúng ta nếu không phải anh em, em nếu là con gái, anh sẽ cho em làm vợ của anh.”

Từ Tiên Quốc nhăn tình sáng lên, “Sao anh biết? Em quả thật cũng có lúc nghĩ như vậy.”

Từ Định Quốc hừ một tiếng, “Nhưng anh đã có vợ rồi!”

“Anh hai, tại sao anh không cho chúng em gặp mặt chị dâu? Người phụ nữ đó rất giàu có, cho nên anh sợ chị ấy? Có phải không chị ấy quản anh rất chặt?”

“Chờ lúc nào vợ anh muốn gặp em, anh sẽ cho các em gặp mặt.”

“Quả nhiên là do chị ấy không muốn gặp chúng em.”

Từ Định Quốc đang muốn giải thích lại cho hần hiểu, đột nhiên thấy chiếc Mercedes của Diệp Thì Quang từ phía trên đường chạy ngang qua, y đang do dự không biết có nên kêu lên hay không thì bất chợt bắt gặp một chuyện, xe tự dừng dừng lại, cửa xe mở, một người thanh niên vóc dáng cao lớn mặc bộ hùu nhàn trang xuống xe, đi băng qua đường đến trước tiệm tạp hóa mua hai chai nước suối. Một phút đồng hồ sau, cửa xe lại mở, chiếc Mercedes xinh đẹp nổi bật cùng người thanh niên xa lạ anh tuần đó biến mất trên đường.

Từ Định Quốc sững sốt nửa ngày, cuối cùng lấy mu bàn tay quẹt ngang mũi, “Chết tiệt, hay cho anh Diệp Thì Quang, dám cho tôi nguyên một cái sừng trên đầu!”

END 10

(*) Mai không hiểu a! Có ai giải thích giùm Mai đi!

(1) Bình : đơn vị đo diện tích. Nhưng nếu hỏi Mai 1 bình bằng bao nhiêu thì Mai ... pó Tay!

11. Chương 11: Kích Tình Lửa Bôn

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Diệp Thì Quang bỏ một cái rương lớn đằng sau cốp xe, nào là ghé đầu nhỏ, cần câu mỗi câu, một hòm giữ đồ, trong rương còn có một miếng lót lớn, đem trải ra bãi cỏ xanh biếc ngồi xuống như đang dã ngoại ngoài trời dùng cơm. Hần không phải là một đầu bếp tài giỏi, nhưng nhớ sáng nay có gọi điện cho nhà hàng năm sao đặt món trước, quả thật là hương vị hấp dẫn. Vốn đang dự định cắm trại dã ngoại trong lều, bất quá sau đó đổi lại, kì thực là Mercedes của hần, ngồi trong xe cũng có thể mở bạt ra ngắm cảnh ngoài trời, bất quá không thể nào được như ngoài trời. Giờ là đầu hè, muỗi nhiều, cắm trại ngoài trời chắc chắn là phiền chết được đi thôi.

Trên xe đang mở bài Xuân quang sạ tiết (1) , Thẩm Duệ lắc đầu nhip theo điệu nhạc, phát hiện ra đây là ca khúc hiện đang nổi tiếng, nhân tiện nói, “Hiện tại loa trong xe đời mới đều có chỗ cắm USB, USB của tôi

có trên ba ngàn bài hay, bảo đảm với người từ Hắc Long Giang chạy đến Hải Nam, dọc đường đi mở nghe cũng không hết, lúc nào đó cho anh mượn thử.”

Diệp Thì Quang rất khoái trá, cười nhẹ trả lời, “Tốt!”

Hai người rút cục đi tới một nơi sơn minh thủy tú (2), bắt chước như hai diễn viên chính trong bộ phim Brokeback Mountain (3), đứng ở bãi sông đầu tiên là câu cá, sau đó đi ăn cơm, rồi Diệp Thì Quang đề nghị, với nhiệt độ thời tiết như thế này, trong những khe đá dễ có những tôm cá mắc kẹt, có thể tìm bắt chúng, giống như một trò vui khác.

Thẩm Duệ cởi giày bước xuống nước thử độ ấm, nói: “Quả thật rất tuyệt, nhưng nếu vậy quần sẽ bị ướt, khó chịu lắm.”

Diệp Thì Quang cười giễu cợt, “Tôi lại thích cảm giác không mặc gì ở dưới, rất thoải mái.”

Thẩm Duệ cười ha ha, “Ở đây cũng có thể coi như là cảnh nông thôn, nhưng có người lại đây thì sao?”

Diệp Thì Quang lườm hắt một cái, “Cũng là đàn ông hết, cậu xấu hổ cái gì, yên tâm, tôi sớm đã có chuẩn bị rồi, có mang theo hai cái quần bơi, đều là hàng mới mua chưa dùng qua.”

Nói xong hắn đi đến phía sau xe, từ cái rương giữ đồ lấy ra hai cái quần bơi.

Thẩm Duệ lắc đầu cảm thán, “Đàn anh, rương đồ của anh có phải hay giống túi bảo bối của Doreamon, nếu như tôi muốn một cái nồi cơm, anh cũng có thể lấy ra?”

“Cậu có thể làm cơm?”

“Bỏ gạo vào nồi nấu là xong.”

Diệp Thì Quang nhúm mũi, “Quả là người khôn ngoan! Biết vậy tôi không chuẩn bị cơm trước, hiện tại đã có thể nấu cơm ngoài trời, cũng là một điều thú vị.”

Hai người trốn phía sau bụi cỏ thay quần bơi, Diệp Thì Quang dù cách một lớp vải, cũng phát hiện được phía dưới của Thẩm Duệ là một bộ đại gia hỏa, nghĩ đến một lát sau sẽ biến lớn đến như thế nào, khiến hắn tâm hoa nộ phóng. (*)

Thẩm Duệ chạy đến bộ tảng đá lớn nhô ra, đem hai chân phiêu lợng nhúng một cái, nhảy vào trong nước, lặn một hơi sâu xuống, sau đó nhô đầu ra khỏi mặt nước kêu lên một tiếng, “Woa — quá đã!”

Diệp Thì Quang cũng nhảy xuống nước, đầu mùa hè những ngọn núi xung quanh vẫn còn truyền tới những hơi khí ẩm lạnh, áp suất trong nước đè ép làm hắn dường như không thở nổi, vì vậy không thể không hít một ngụm khí lạnh, giống y như Thẩm Duệ nói — quá đã! Hắn múa tay quơ loạn, muốn bơi đến chỗ Thẩm Duệ, đâu biết được trước lúc nhảy xuống hắn chưa làm động tác khởi động, chân nhát thời như bị chuột rút, giống như ở trong nước có thứ gì đang kéo lấy chân của hắn.

Hắn uống một ngụm nước, ra sức lấy hơi, nhô đầu ra khỏi nước, hô to: “Cứu —”

Chữ “mạng” chưa ra khỏi miệng, lại uống thêm một ngụm nước lớn, Thẩm Duệ thấy vậy, liền bơi đến gần vội vàng đưa hắn lên chỗ nước cạn

“Không xong, trời như thế này trước khi xuống nước cũng phải khởi động một chút chứ.”

Diệp Thì Quang cũng biết như vậy, bắt quá trong lòng ảo não thì ảo não, trong hoàn cảnh như vậy, bầu không khí như vậy, lại có người đẹp kề bên, cũng là uống mấy ngụm nước mà thôi, hắn hiện tại chính là đang giả vờ bất tỉnh nhân sự. Thẩm Duệ vỗ vỗ mặt hắn, dò xét hơi thở của hắn, nhất thời luống cuống.

“Đàn anh, anh tỉnh đi, đừng dọa tôi a!”

Thẩm Duệ thấy Diệp Thì Quang không có biểu hiện sẽ tỉnh lại, nhanh chóng lấy hai tay để lên ***g ngực hắn, cố gắng dùng lực đè mạnh xuống, rồi không nói năng gì, một tay để ngay cầm hắn nâng ngửa mặt lên, cúi đầu xuống bắt đầu hô hấp nhân tạo.

Đâu ngờ khi môi vừa chạm vào, Diệp Thì Quang bỗng phát ra tiếng cười khúc khích, hai tay lập tức đưa lên ôm chầm lấy Thẩm Duệ, xoay một vòng, hai người vị trí trên dưới đảo ngược lại, Diệp Thì Quang dồn dập đổ những nụ hôn nóng bỏng xuống Thẩm Duệ.

Thân thể Thẩm Duệ nhất thời cứng lại, trong đầu bắt đầu suy nghĩ đến tình huống hiện tại.

Diệp Thì Quang hôn nửa ngày, cảm thấy không có sự phản ứng, vì vậy thả Thẩm Duệ ra, “Cậu ngẩn ra làm cái gì vậy?”

“Đàn anh, anh ... anh ... anh đây là có ý gì?” Thẩm Duệ quá sợ hãi.

Diệp Thì Quang sửng sốt, thầm nghĩ bản thân mình đâu có lỗi gì, “Có ý gì? Là ý như thế này, ôi thích cậu, muốn cùng cậu chung một chỗ.”

Thẩm Duệ vẻ mặt cầu xin, “Nhưng mà tôi thích con gái a.”

“Chết tiệt!” Diệp Thì Quang lập tức ngồi ngay ngắn, hắt lau miệng, trong lòng vô cùng phiền muộn, “Cậu không muốn cùng một chỗ với tôi, vậy cậu quyến rũ tôi làm gì?”

“Tôi không có quyến rũ anh a!”

Diệp Thì Quang tức giận đến con mắt trừng lớn, “Không quyến rũ tôi? Vậy cậu mỗi ngày chạy mười bảy tầng lầu đến tìm tôi làm gì? Chạy lằng xằng lo cho tôi từ miếng khăn giấy đến cái bật lửa? Tôi nói tôi thích ăn hải sản, vào lúc ban đêm đưa tôi đến nhà hàng bãi biển ăn.”

“Là tôi định vỗ mông ngựa của anh a (nịnh nọt)! Anh vừa là đàn anh của tôi, vừa là sếp của tôi, tôi hiểu kính với anh thì có gì sai?”

Diệp Thì Quang xanh mặt, “Còn nói không phải là quyến rũ tôi? Cậu đi theo xum xuê tôi như vậy để làm gì? Toàn bộ ngân hàng đều biết tôi thích đàn ông, chẳng lẽ cậu không biết?”

“Tôi thật không biết!” Thẩm Duệ gấp đến độ muốn khóc, “Đàn anh, anh tha tôi đi, tôi đã có bạn gái rồi!”

Diệp Thì Quang chẳng hề để ý, nghĩ hắn là ai chứ, là Diệp Thì Quang phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, chẳng lẽ thế giới này không còn người cho hắn hay sao, huống chi chỉ là một Thẩm Duệ nhỏ nhoi, “Sợ cái gì, tôi cũng sẽ không ăn cậu, đến lúc cuối rồi sẽ biết theo tôi mới là tốt, phụ nữ tất cả đều như mây trôi gió thoảng mà thôi.”

Thẩm Duệ trở mình lui về sau hai bước, kinh hoàng bưng chặt mông của mình nói, “Anh dừng lại đây!”

Diệp Thì Quang nhìn bộ dáng lúng túng kinh hãi của Thẩm Duệ, trong lòng cảm thấy rất vui, ra tiểu tử này sợ không bảo toàn được đóa hoa cúc phía sau! Nói như vậy Thẩm Duệ nghĩ hắn là 1 sao? (**) Ra bên ngoài hắn cũng rất đàn ông, hèn gì mà người ta lại hiểu lầm là hắn đường đường chính chính thẳng. Mà nếu nói vậy, Thẩm Duệ cũng đáng tha thứ, dù sao người không biết không có tội.

Diệp Thì Quang ngồi xếp bằng ở tầng đá lớn, sự tức giận cũng biến mất, “Tôi đối với cái mông của cậu không có hứng thú. Quên đi quên đi, làm tôi một chút hứng thú cũng không có. Không phải lúc mới tới làm, cậu cũng rất hay đi nhiều chuyện hay sao? Thế mà lại không biết chuyện của tôi?”

Thẩm Duệ thấy Diệp Thì Quang không có ý định tấn công, rốt cục cũng thả lỏng, y không phải là sợ hắn dùng sức mạnh, dù sao luận thể lực, Diệp Thì Quang cũng không phải là đối thủ của y. Chỉ là sợ y đang là cấp dưới của hắn, y không thể nào đấu lại người đa mưu túc trí như hắn, đến lúc đó khó tránh khỏi những cái gọi là quy tắc cấp trên là nhất, lúc đó y sẽ phải hi sinh bản thân để yên ổn công tác? Thực sự là đau đầu chết a! Y khổ não sâu mi, “Tôi khắp chốn đều nói anh là đàn anh của Tôi, làm như tôi và anh rất thân thiết, cho nên mọi người không nói về vấn đề này với tôi, tôi cũng không để ý cho lắm, bọn họ chỉ nói anh chưa kết hôn, còn sinh hoạt cá nhân tôi không hỏi.”

Diệp Thì Quang từ trên tầng đá đứng dậy, khiến Thẩm Duệ càng thêm hoảng sợ. Hắn vốn cứ nghĩ người tức giận phải là y, sau đó đem hắn ra đánh một trận chứ. Thấy biểu thị của y, Diệp Thì Quang cũng xem y là một đàn ông chân chính, vì vậy, hắn đối Thẩm Duệ đã không còn chút hứng thú. “Mất hứng! Thật mất hứng!” Hắn lắc đầu, vừa lắc đầu vừa đi lại chỗ bờ, “Đi! Trở về, làm mất thời gian quá!”

Thẩm Duệ ở phía sau, rụt rè nói: “Đàn anh, tôi không đắc tội với anh chứ?”

Diệp Thị Quang quay đầu nhìn y, “Cậu nghĩ tôi là kẻ tiểu nhân hay quân tử?”

“Đương nhiên là quân tử!”

“Vậy cậu sợ cái gì? Loại việc nhỏ như thế này, tôi làm sao để trong lòng. Cậu đó a ...” Diệp Thị Quang lắc đầu, thật sự là không hề nổi giận, thậm chí còn thấy buồn cười, hắn là một lão đại, hơn nữa vùng hoang vu dã ngoại chỉ có hai người bọn họ, cầu hoan bị cự tuyệt, cũng không mất mặt. Nếu như hắn mà vội vàng cầu Thẩm Duệ thương hắn, mà đối phương chẳng thèm hoặc khinh bỉ, chắc hắn sẽ thẹn quá hóa giận. Hiện tại Thẩm Duệ bưng cái mông lo lắng sợ thất thân, còn sợ đắc tội với hắn, Diệp Thị Quang nhất thời cảm thấy bản thân mình bậc lên được một sự ưu việt hơn người, nên chuyện này cũng không muốn tính toán làm gì.

Hai người đi về được một đoạn, kết quả thấy chỗ đỗ xe hồi nãy, giờ lại trống không, ngay cả cái miếng lót hồi nãy dùng để trải ra ăn cơm cũng không còn.

Diệp Thị Quang trong lòng hồi hộp một chút, làm thế nào mà một nơi như thế này cũng có kẻ trộm? Bản thân tự trách mình vội vàng thay quần bơi mà nhảy xuống nước, trên xe có khóa lại hay không cũng không nhớ nữa.

“Xe đâu?” Hắn sờ sờ cái đầu ướt sũng.

Thẩm Duệ mặt màu đất chạy đến bụi cỏ, cuối cùng vẽ mặt thống khổ, “Y phục của chúng ta cũng đâu mất rồi?”

Diệp Thị Quang đưa tay đỡ trán, ngoại trừ hai cái quần bơi mặc trên người, bọn họ hiện tại đều là hai bàn tay trắng. Xe hơi từ thành phố chạy đến đây cũng mất gần một tiếng. Hắn để bảo trì vóc người, thường hay rèn luyện thể lực, chạy Ma-ra-tông một tiếng cũng không phải khó khăn, vấn đề là hắn đang mặc quần bơi, nếu như thế này mà chạy về đến nhà, hắn có còn mặt mũi hay không, chuyện này tuyệt đối không làm.

Hắn quay đầu lại trừng mắt nhìn Thẩm Duệ, tuy biết rằng chuyện này không có liên can đến y, nhưng khó tránh khỏi việc giận cá chém thớt.

“Hiện tại làm sao bây giờ? Chúng ta đến những nhà dân gần đây, mượn y phục của họ mặc tạm vậy được không?”

Diệp Thị Quang lúc này rít gào, “Nơi này là chỗ du lịch, những người dân nơi đây đều biết tôi, muốn mượn thì cậu tự đi mượn!”

“Chúng ta báo cảnh sát, 110, nói là bị đánh cướp.”

Diệp Thị Quang rít gào như sư tử rống, “Cậu muốn cho đài truyền hình đến phỏng vấn sao? Nói chúng ta hai người, chạy Mercedes đến đây câu cá, để bọn cướp lấy xe đi mất chỉ còn lại hai cái quần bơi? Đi đi, để bạn gái cậu xem TV thấy rõ hơn, ồ, có lẽ nàng cũng từng xem qua Brokeback Mountain .”

Thẩm Duệ lúc này cầm miếng.

Diệp Thị Quang nhìn sắc trời, đi lại trong bụi cỏ ngồi xuống, chuẩn bị tâm trạng chào đón trời bước vào tối.

Mấy tiếng đồng hồ sau đó, trên đường khuya tối, Diệp Thị Quang cùng Thẩm Duệ lấy trộm được một cái xe đạp điện cũ nát của một người nông dân ở gần đó, mặc quần bơi, trên đầu trăng sao sáng soi, chạy tốc độ 80km/h quay về thành phố.

Muốn về thành phố cũng mất gần 100km, thế nhưng ở giữa đường, xe bỗng dừng hết điện.

“Tôi đã nói lấy trộm xe đạp bảo đảm hơn, dù có hơi mất sức một chút, chí ít cũng có thể nhanh trở về.” Thẩm Duệ oán giận.

“Trên một trăm km, cậu đạp xe đạp, về đến nơi mông cậu cũng nở hoa mất rồi!” Diệp Thị Quang tức giận mà rống trở lại, hắn hết nhìn đông tới nhìn tây, muốn vào những nhà gần đó lấy trộm y phục, bắt quá vì xấu hổ nên không nói ra, vì ý kiến lấy trộm y phục là do hắn bác bỏ ngay từ đầu.

Hai người đứng trên đường, không dám đứng trên quốc lộ, sợ cảnh sát ngang qua trên đường trông thấy sẽ cười vỡ bụng mất. Sắc trời dần dần sáng lên, đi tới đi lui, rốt cục hai người phát hiện phía trước ngay bên

cạnh một căn nhà, có một chiếc xe máy. Trong đầu Thẩm Duệ liền suy nghĩ cách lấy trộm, Diệp Thì Quang cũng nhanh tay lẹ mắt, lấy mũ bảo hiểm treo trên tường gần đó xuống.

Bọn họ đều là quản lý ngân hàng, đều có bằng kế toán viên cao cấp, tính toán thì không ai bằng nhưng ăn cắp xe thì sao bằng đạo tặc. Mặc dù hồi nãy quả thật có lấy được một chiếc xe ô tô điện, nhưng đó là do người ta đậu trước cửa nhà, nhất thời sơ sẩy không khóa xe, bọn họ mới lấy được.

Mà chiếc xe máy này, chìa khóa xe không có, làm sao mà nổ máy được, bọn họ quả thật vô phương.

Diệp Thì Quang ôm mũ bảo trước ngực, sau đó quay sang Thẩm Duệ nói, “Như vậy đi, hai người chúng ta đều là đàn ông, cũng không sợ người khác nhìn thấy thân thể mình, cậu đến đường cái xin giúp đỡ, tôi lần đi theo đường này mà trở về.”

“Anh cứ vậy mà về?”

Diệp Thì Quang chỉ vào cái mũ bảo hiểm, “Bộ tôi đùa sao, không ai biết tôi cả, sợ cái gì? Còn nữa, cậu nếu tìm được người thì xin giúp đỡ, còn không thì gọi điện được báo cảnh sát, ngàn vạn lần không được nói tôi đi cùng với cậu, không được nhắc đến tên của tôi!”

Hắn trên đầu đội mũ bảo hiểm, chân đất từ từ tiến bước, tại chân trời phía đông ánh mặt trời cũng vừa nhô lên che mất đi khoảng không gian tối mịt.

Diệp Thì Quang thấy cảnh quang quả thật rất đẹp, lúc đó hắn cũng mới bước chân vào nội thành, liền bị một xe mô-tô cảnh sát tuần tra theo dõi.

“Anh bạn, chơi trò lừa thế à?” Tên cảnh sát gia thông chạy chậm rì rì theo sát Diệp Thì Quang

Diệp Thì Quang vốn không muốn để ý đến y, đi một quãng đường dài với cái mũ bảo hiểm trên đầu khiến thở cũng không còn hơi nữa, hắn không còn tâm trạng để cùng người khác đùa giỡn.

“Có biết gì là văn hóa hay không?” Người cảnh sát chạy vòng vòng quanh hắn.

“Sáng sớm không có ai, không ảnh hưởng đến ai, anh quản chuyện có văn hóa hay không làm gì?”

“Anh còn như vậy chỉ dễ khiến cho tôi mau bắt anh thôi.”

Diệp Thì Quang ngừng lại, từng ngậm từng ngậm mà thở dốc, “Tôi bị người ta đánh cướp.”

Cảnh sát dừng xe lại, không xuống xe, chỉ lấy chân đá chống xe xuống đất, đưa đầu nhìn về phía hắn, “Anh mặc quần bơi để người ta đánh cướp, là anh cố ý muốn người ta đến cướp sắc của anh phải không?”

“Anh muốn giúp thì giúp, không giúp thì thôi, anh có thật là cảnh sát không vậy?”

Người cảnh sát lắc đầu thở dài, “Anh như thế nào lại để cho người khác cướp đồ hay vậy chứ, có gì tôi sẽ báo cáo tìm giùm anh, sẵn nói luôn, tôi mới đổi đồng phục tuần tra mùa hè, chỉ có một bộ, không cởi ra cho anh mượn được, nhưng mũ bảo hiểm thoáng khí hơn của anh, có thể cho anh mượn. Lên xe đi, tôi chờ anh về.”

Diệp Thì Quang không muốn để người cảnh sát đó thấy mặt mình, vì vậy không chịu đổi mũ, hắn mau chóng ngồi lên xe cảnh sát, thấp giọng nói, “Cám ơn.”

END 11

Xuân quang xạ tiết hay Xuân quang xạ tiết (chữ Hán: 春光射节, bín âm: chūn guāng zhà xié, tiếng Anh: Happy Together) là một bộ phim của Hồng Kông phát hành năm 1997. Đạo diễn phim là Vương Gia Vệ, với hai diễn viên chính Trương Quốc Vinh và Lương Triều Vĩ. Không chỉ được xem như một trong những bộ phim về tình yêu đồng giới nổi tiếng nhất, Xuân quang xạ tiết đồng thời cũng có mặt trong danh sách phim kinh điển của điện ảnh Hồng Kông.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Xu%C3%A2n_quang_x%E1%BA%A1_ti%E1%BA%BFt

Nguồn các bài cảm nhận về bộ phim:

[.dienanh.net/forums/showthread.php/236693-HK-1997-Happy-Together-Xuan-Quang-Xa-Tiet-Luong-Trieu-Vy-Truong-Quoc-Vinh-Truong-Chan](http://dienanh.net/forums/showthread.php/236693-HK-1997-Happy-Together-Xuan-Quang-Xa-Tiet-Luong-Trieu-Vy-Truong-Quoc-Vinh-Truong-Chan)

Cũng trong bộ phim này, Trương Quốc Vinh đã thể hiện một ca khúc cùng tên, và trở nên nổi tiếng trong thời điểm đó.

Nghe nhạc: nhaccuatui.com/nghe?M=3VG4TjZa3u

Đây là lời bài hát mà Mai kiếm được.

Nguồn: dienanh.net/forums/showthread.php/2245-Leslie-Cheung-Truong-Quoc-Vinh/page97

You can feel the romance and peacefulness of the universe with your eyes,

but it is nothing compared to gently exploring my body with your hands

After the sun has risen, and your desire melted away

will your expression still be as tender?

** This infatuating affection is fleeting,

and how unbearable it is to waste the good (spring) time tonight

What is to be shared and enjoyed, while you remain covered?

The more the anticipation, the more the beauty.

let the shortlived spring time TÔIkeover.

Are we waiting for one thousand and one reincarnations,

before we comfort one another?

Are we waiting for dawn, or are we quietly preparing?

Let our lips reveal the unspeakable fascination!

Perhaps we are looking for a perfect mate day and night,

yet we are holding on the false hope, that time is on our side ...

repeat **

(2) Sơn minh thủy tú: quanh cảnh sông nước xanh biếc, không gian rộng rãi thoáng mát.

(3) Brokeback MounTÔIin: (tạm dịch là Núi Brokeback) là phim Mỹ của đạo diễn Lý An (Ang Lee) được trình chiếu vào cuối năm 2005.

Phỏng theo một truyện ngắn của tác giả E. Annie Proulx (từng đoạt giải Pulitzer), Brokeback MounTÔIin nói đến mối tình giữa hai chàng cao bồi ở miền Tây Hoa Kỳ vào những thập niên 1960, 1970, 1980.

Cốt truyện: Tuy bối cảnh là Wyoming, phim này đã được quay tại AlberTÔI, Canada. Brokeback MounTÔIin kể lại câu chuyện của Ennis del Mar (diễn viên Heath Ledger) và Jack Twist (Jake Gyllenhaal). Hai người này có cùng hoàn cảnh: đều sống xa bố mẹ từ bé, không người thân thích khác và phải ra ngoài xã hội lao động để tự nuôi sống bản thân. Họ gặp nhau, tâm tình và thông cảm với những nỗi khổ, sự vất vả mà cả hai đang phải đương đầu. Tình yêu đã đến với họ vào năm 1963 trong lúc cả hai cùng nhận việc chăn cừu tại Wyoming. Trong khoảng thời gian này, chỉ có hai người cùng ăn uống, sinh hoạt tại đây, trải qua mùa đông lạnh, tuyết rơi, tách biệt với những người khác. Người này đã tìm thấy ở người kia sự cảm thông và là nơi bầu vút, là điểm tựa của mình. Khi mùa xuân đến, công việc chăn cừu của họ chấm dứt. Phần tiếp theo phim này kể lại quan hệ giữa hai người trong khoảng 20 năm từ khi họ gặp lại nhau.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Brokeback_MounTÔIin_%28phim%29

(*) Đôi lúc cảm thấy bé Quang giống mấy thằng cha biến thái quá đi.

(**) Nếu muốn là 1 Thì Quang nhân lúc say mà XXX với Định Quốc trước rồi. Vì bẩm sinh Thì Quang là 0 nên mới để Định Quốc làm 1. Mai nghĩ chắc mấy bạn cũng biết 1 và 0 nghĩa là gì mà phải không? Còn nếu bạn nào không biết thì 0 là ám chỉ THỤ còn 1 là ám chỉ CÔNG đấy!

12. Chương 12: Dáng Người Tốt Cần Bảo Trì

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Từ Định Quốc trần trọc nằm lăn qua lăn lại trên giường cho đến tận sáng sớm, lý do dĩ nhiên là vì Diệp Thì Quang không về nhà.

Y bắt đầu hồi hận.

Lấy xe đi mất cũng được đi, lấy luôn quần áo cũng không có gì không ổn, nhưng có lẽ nên để lại điện thoại đi động cho Diệp Thì Quang. Vốn dĩ y định hảo hảo giáo huấn cho hắn một bài học nhớ đời, nhưng không hẳn là muốn hắn chịu nhiều khổ cực. Tên kia thật là đi bộ về sao?

Sáng sớm, y dựa vào thành cửa sổ trong căn hộ hướng ra phía bên ngoài, liên tiếp nhìn xung quanh khu phố, y hiện tại không liên hệ được với Diệp Thì Quang. Nếu đến 6h vẫn chưa thấy hắn về, y phải ra ngoài tìm hắn thôi.

Lúc này điện thoại di động đột nhiên reng chuông, trên màn hình hiện lên một dãy số lạ, Từ Định Quốc nhanh Tay bắt máy lên, “Alô?”

“Cậu giờ đang ở đâu?” Diệp Thì Quang lạnh lùng hỏi.

Từ Định Quốc do dự một chút, quyết định nói sự thật, “Tôi đêm qua vừa về nhà, anh đi đâu cả đêm vậy?”

“Giờ đang ở nhà?”

“Phải!”

“Chờ!”

Từ Định Quốc cúp máy, nhanh chân chạy ra bên cửa sổ nhìn xuống dưới khu sân chung cư, hai phút sau, thấy một thân trần trụi trắng bóng chạy vào, người mặc một chiếc quần bơi màu xanh, đầu đội một cái mũ bảo hiểm, chạy xộc vào khu chung cư, bảo vệ khu chung cư ngăn lại, không biết hắn nói gì với người bảo vệ, đối phương để cho hắn qua.

Từ Định Quốc nhìn đến mắt muốn lòi ra, liền nhanh chân chạy đến phòng tắm lấy một cái khăn tắm lớn, suy nghĩ một chút, lại chạy ngược vào phòng tắm lấy một bộ quần áo ngủ màu trắng, sau đó bung cửa chạy nhanh ra ngoài. Y gấp đến nỗi quên cả mang giày, cửa thang máy vừa mở, trong nhà bỗng vang lên tiếng chuông, là Diệp Thì Quang đang ấn chuông ở dưới sảnh khu chung cư. (1)

Từ Định Quốc vội vàng chạy nhanh đến trước cửa căn hộ kiểm chìa khóa cửa, lục tung cả túi, chết chắc rồi, chìa khóa bỏ quên trong căn hộ rồi.

Diệp Thì Quang đứng dưới sảnh khu chung cư ấn chuông gần nửa ngày mà vẫn không thấy động tĩnh, hầu như muốn làm hắn phát điên lên, bất quá hắn không biểu hiện ra bên ngoài, cực kỳ bình tĩnh mà nhìn về phía những hộ dân cư khác nghe tiếng chuông liên tục thò đầu ra, nói rằng hắn bỏ quên chìa khóa căn hộ. Mọi người hỏi hắn đứng lâu chưa, kêu hắn đem cái nón bảo hiểm tháo xuống đi, hắn nhất định không chịu, đang đứng bàn luận về cái vụ nón mũ này thì Từ Định Quốc từ cửa thang máy chạy ngay đến trước mặt hắn, đôi Tay cầm bộ áo ngủ màu trắng run rẩy, nhanh chóng đem bọc hắn lại. Y trong lòng hồi hận không ngớt, đương nhiên cũng không còn dũng khí nói rõ sự thật cho hắn biết.

Đứng trong thang máy, Diệp Thì Quang mới tháo cái nón bảo hiểm xuống, vẻ mặt hắn xanh xao, mặt đầy mồ hôi, tóc tuy ngắn nhưng do trùm trong cái nón kín một thời gian dài nên khiến đầu tóc bù xù cả lên.

“Anh đang làm gì thế hả? Chạy đường dài lỏa thân à? Bảo vệ làm sao mà đồng ý cho anh vào vậy?”

“Tôi nói tôi là Thẩm Duy Quân ở căn hộ số 17 “.

Từ Định Quốc thầm nghĩ, người này quả nhiên âm hiểm, cũng bởi vì thằng nhóc ba tuổi nhà Thẩm Duy Quân cứ lấy băng ghế chà sàn sạt xuống sàn nhà đúng lúc hắn nghỉ trưa, nên hắn cứ ôm hận trong lòng, nhân dịp này trả thù người ta. (Thấy hai anh ai cũng ác đức như nhau.)

“Xảy ra chuyện gì? Anh sao lại ra cái hình dạng này?” Từ Định Quốc sờ sờ mũi, tỏ vẻ không biết gì hỏi thăm.

“Đừng nói nữa, đi ngoại thành chơi, bị người ta lấy trộm xe cùng y phục, tôi sợ mất mặt nên không đến những nhà dân gần đó cầu giúp đỡ. Đi bộ về nửa đường thì được một người cảnh sát giúp chở về.”

“Sao anh không hỏi mượn y phục của người đó?”

“Mượn thế nào mà mượn? Đến nhà của tên đó mượn à? Nhà của hắn chính là sở cảnh sát đó.” Diệp Thì Quang tức giận hừ một tiếng, “Chết tôi cũng không tới đó! Lại còn phải giải thích tới giải thích lui tình trạng của mình nữa, dù sao thì tên cảnh sát đó cũng không biết tôi là ai, cũng không còn gặp lại, kêu tên đó chở đến đây là được rồi.” Diệp Thì Quang tỏ ra hào khí, hai người đi đến căn hộ số 16, Diệp Thì Quang trừng y liếc mắt, “Mở cửa!”

“Tôi để chìa khóa trong nhà rồi ...”

Diệp Thì Quang nhất thời không thở được, dựa vào thân tường mới có thể tạm thời đứng vững, “Trời ơi, quả là năm hạn mà, trên đời này thế nào lại có người ngu xuẩn như cậu chứ?”

Từ Định Quốc muốn chạy đi gọi thợ mở khóa, Diệp Thì Quang kéo y lại, “Hai ta đối y phục, tôi đi tìm thợ khóa.”

“Được không vậy? Quần áo của tôi lớn hơn anh một số đó.”

“Cũng nhỏ hơn cậu một số mà thôi, cởi ra cho tôi.”

“Lỡ cởi được phân nửa có người thấy thì sao?”

“Ai cũng đi thang máy xuống dưới lầu, làm gì ghé qua căn hộ tầng này của chúng ta mà thấy, trừ khi căn hộ đối diện, giờ cậu cởi hay không?”

Từ Định Quốc không còn cách nào khác, đành cởi chiếc áo T-shirt, đưa cho Diệp Thì Quang nhanh chóng mặc vào người, nhưng ngay lúc Từ Định Quốc cởi chiếc quần tây đưa cho Diệp Thì Quang, Diệp Thì Quang vừa mới xỏ được một chân vào ống quần, cửa nhà đối diện chợt CÁCH — mở ra.

Một nam sinh học cao trung, khoảng mười bảy, mười tám tuổi đi ra cửa, sau đó miệng cậu méo xẹo qua một bên, tựa như muốn cười mà cười không nổi, nói: “Chú Diệp, các chú có muốn làm gì cũng phải vào nhà trước đã, không ba cháu thấy lại xấu hổ đó a.”

Từ Định Quốc rống cậu, “Đi đi đi, nhóc con, đi chơi chỗ khác.”

Diệp Thì Quang vừa mặc quần vừa mắng, “Chết tiệt, cút, coi chừng tôi cường bạo cậu đó.”

Sau đó, cửa lại mở, một người đàn ông trung niên mặt không chút máu đi ra khỏi cửa, ông đưa đôi mắt đầy sự khinh bỉ cùng hận thù nhìn quần áo không chỉnh tề trên hai người bọn họ, sợ rằng làm ô uế mắt của mình, ông thúc giục con trai nhanh chân vào thang máy. Từ Định Quốc ở sau cúi người liên tiếp xin lỗi, “Nói giỡn, nói giỡn, đừng có tưởng thiệt, lão Diệp nhà tôi thích nhất là đùa giỡn.”

Diệp Thì Quang lườm y một cái, nghiêng răng nghiêng lợi, “Càng nói càng sai.”

Diệp Thì Quang mặc bộ quần áo lụng xùng rộng thùng thình đi tìm thợ khóa, mắt gần hơn tiếng đồng hồ, hai người cuối cùng cũng vào được trong căn hộ.

Hắn vừa vào cửa, liền mau đi uống nước bổ sung thể lực, Từ Định Quốc rất hiểu chuyện, nhanh chóng vào bếp chiên cơm trứng cho hắn ăn.

Diệp Thì Quang không đợi cơm chiên xong, lập tức xoay người chạy vào phòng tắm, muốn rửa sạch sự xúi quẩy trên người. Lúc hắn mặc quần xốc (quần đùi) đang lấy khăn lau tóc từ nhà tắm đi ra, chuẩn bị lấp đầy bao tử trống rỗng, trong nhà bỗng vang lên tiếng điện thoại.

Hai người mặt đối mặt, Từ Định Quốc trầm nghĩ không thể nào là em trai y được, y đâu có số điện thoại cần hộ này, vậy thì là ai?

Diệp Thì Quang ngồi vào bàn ăn dùng điểm tâm, vung tay lên ý bảo Từ Định Quốc đi tiếp điện thoại.

Điện thoại là của bên cảnh sát gọi tới, hỏi Diệp Thì Quang có đúng là ngày hôm qua mất một chiếc Mercedes, xe đã tìm được, kêu hắn dành thời gian đi nhận xe về.

Từ Định Quốc gật đầu cảm ơn liên tục, khen ngợi bọn họ làm việc năng suất cao, bởi vì kỳ thực Diệp Thì Quang đâu có báo cảnh sát.

Diệp Thì Quang ngủ một giấc tới trưa, đến khi tỉnh dậy suy nghĩ cũng không còn việc gì quan trọng cần làm, vì vậy đành vác thân tới sở cảnh sát nhận xe, nếu không có xe sao mà làm việc được.

Ngay tại chỗ đăng ký nhận xe, hắn trông thấy người cảnh sát hỏi sáng chở hắn về đang cùng đồng nghiệp cãi nhau, nói đến vấn đề về người đàn ông *** trên đường hỏi sáng. Hắn cố tình giả vờ không biết gì hết đi ngang qua người đó, sau đó đến nhận chìa khóa xe.

Mới cất bước xuống lầu, người cảnh sát hô lại, “Đại thúc, đáng người thật tốt nha.”

Phía sau bỗng vang lên những tiếng cười “Ồ”.

Diệp Thì Quang bước lảo đảo, thiếu chút nữa trượt chân té xuống lầu, hắn nén một ngụm tức khí trong cổ họng, cố gắng trấn định bản thân bước đến bãi giữ xe.

Tức chết thiệt mà. Hắn nôn một bùm máu tức ra âm thầm tự nói với bản thân.

Ngồi trên xe, hắn nhìn chung quanh, đột nhiên phát hiện ở ghế phía sau xe là y phục của hắn cùng Thẩm Duệ được xếp lại ngay ngắn, nhớ rõ lúc đó hắn cùng Thẩm Duệ là tùy tiện cởi ra tại hai bụi cây bên trái cùng phải xe mà.

Đầu tiên là lấy trộm xe, lại có thể không sợ bị phát hiện mạo hiểm lấy trộm luôn cả y phục sao? Bản thân cũng không phải là tiên nữ giáng trần trong thất tiên nữ, đối phương chắc chắn cũng không phải là Đồng Vĩnh (2).

Lòng bàn Tay nắm chặt tại Tay lái, người thông minh lanh lợi như Diệp Thì Quang lập tức đoán được á là kẻ đầu sỏ: “Từ Định Quốc! Lão tử lột da của cậu!”

Nhưng ngẫm đi ngẫm lại, hắn lại không thể phát hỏa với Từ Định Quốc, bởi vì nếu phát hỏa, càng xác nhận rõ hơn việc hắn cùng đàn ông khác lên lút hén hò là thật.

Không chỉ có giận dữ mà hắn còn chột dạ! Cũng do hắn quá nôn nóng, đi làm mấy cái chuyện đó, nhưng thực sự là hắn vẫn chưa làm gì cả a, tính ra là không có tội!

Nói chung, nếu tính đến việc mà Từ Định Quốc làm, dù là hắn sai cũng không thể dùng cách này trừng phạt hắn! Thật quá đáng! Thật quá đáng!

END 12

(1) Hệ thống an ninh trong khu chung cư cao cấp, đứng ở dưới sảnh khu chung cư nhấn chuông của căn hộ nào, phía chuông ngay căn hộ đó sẽ vang lên, không cần đứng trước cửa để nhấn, tránh tình trạng leo lên đến tận trên cao mà chủ nhà không có mặt.

(2) Đồng Vĩnh : Đồng Vĩnh sinh vào đời Hậu-Hán, nhà nghèo, tính rất hiếu, cha chết không có tiền chôn cất, phải đến một nhà giàu ở làng khác, vay tiền công dật non, hén sau sẽ dật trả 300 tấm lụa. Khi vay được tiền về chôn cất cha xong rồi, định đi đến nhà giàu để dật trả lụa, đi được nửa đường, thì gặp một người con gái xin kết làm vợ chồng, nhưng giao hén hãy cùng đi đến nhà giàu kia dật trả nợ đã, rồi mới về ăn-ở cùng nhau. Khi đã dật đủ 300 tấm lụa, trả nợ xong rồi, hai người cùng về, đến chỗ gặp nhau khi trước, thì người con gái ấy biến mất. Vì Đồng Vĩnh có lòng hiếu-thảo cảm động đến trời. nên Trời sai Thất tiên-nữ xuống giúp.

Nguồn: [.luongsonbac.com/thidan/index.php?do=noidung&bid=6882](http://luongsonbac.com/thidan/index.php?do=noidung&bid=6882).

Chuyện tình của Đồng Vinh và Thất Tiên nữ cũng đã được chế tác thành một bộ phim được coi là chấn động trong nền điện ảnh Trung Hoa đại lục thời bấy giờ, lấy đi biết bao nước mắt của người xem.

Nếu có thời gian các bạn hãy thử tìm hiểu nhé!

Nguồn: dienanh.net/forums/showthread.php/56427-Thien-ngoai-phi-tien-Dong-Vinh-Lao-Phu-Tu-Yeu-la-cho-doi-va-hi-sinh-vo-dieu-kien.

vi.wikipedia.org/wiki/Thi%C3%AAAn_ngo%E1%BA%A1i_phi_ti%C3%AAAn

13. Chương 13: Sớm Không Nói Chia Tay?! (**)

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Đêm xuống, thành phố S lên đèn, những ánh đèn rực rỡ khiến cho phong cảnh mang chút phong trần, xinh đẹp vô cùng.

Ở thành phố có hơn một ngàn vạn nhân khẩu, sau mỗi cánh cửa sổ đang bùng sáng ánh đèn có phải chẳng chứa đựng một linh hồn cô độc, Diệp Thi Quang tin tưởng rằng, chắc chắn trong đó sẽ có một linh hồn thuộc về hắn, cùng hắn sống đôi làm mất đi nỗi trống trải trong lòng.

Điện thoại di động nằm trong chiếc áo khoác đặt ở chiếc ghế bên cạnh, tiếng chuông báo tin nhắn cứ chốc chốc lại vang lên, đủ loại tin nhắn, nào là mời hắn dùng cơm, nào là rủ hắn đi chơi bóng, còn có người trong văn phòng gửi tin hỏi hắn vài vấn đề liên quan đến số liệu phân tích trong hồ sơ, đang chờ chỉ thị tiếp theo của hắn, ngoài ra còn có hai tin nhắn của Từ Định Quốc. Bản thân y rất ghét nhắn tin, bởi vậy thường gọi điện hơn, bất quá lần này lại đặc biệt, tin nhắn hỏi hắn có về ăn cơm không, y đang đợi ở nhà, còn chuẩn bị sẵn những món mà hắn thích.

Diệp Thi Quang cười nhạt, đây là muốn xin lỗi phải không? Được, để xem thằng nhãi ấy làm thế nào để khiến hắn bớt giận, làm thế nào có thể khiến hắn nguôi cơn tức này đây.

Vừa mới mở cửa căn hộ, chỉ thấy trong phòng khách lấp lánh những ngọn nến kì ảo, được cắm trong giá nến, bài trí y như phong cách của mấy nhà hàng, những ngọn nến trắng sáng lung linh tỏa ra hương thơm dịu dàng mùi hoa hồng. Sống đến tuổi này rồi, đôi lúc cũng muốn cảm thụ sự lãng mạn sao? Dù sao đối với cái gọi là lãng mạn Diệp Thi Quang cũng không chú trọng cho lắm, nhưng thấy sự tận lực cố gắng của Từ Định Quốc, trong lòng cũng muốn hưởng thụ thả lỏng một chút.

“Xe lấy về chưa?”

“Lấy về rồi.”

“Có hư hỏng chỗ nào không?”

“Rất tốt, chẳng khác gì trước lúc mất.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Từ Định Quốc ôn nhu săn sóc mà chào đón, giúp Diệp Thi Quang bỏ đi áo khoác, đem treo lên giá móc ngay bên tường. Y trên người vẫn đang mang tạp dề, nhìn sơ qua cũng thấy rõ hôm nay y đã cẩn thận tân trang lại cho chính mình, tóc được chải gọn, râu mép cũng được cạo sạch, trên người mặc chiếc áo sơ-mi trắng tinh sạch sẽ nhã nhặn. Từ Định Quốc xoay người cởi tạp dề ra để lên trên thành ghế, nhìn Diệp Thi Quang đi đến chiếc ghế đối diện. Y nhanh chóng đi lại, kéo ghế ra một chút mời Diệp Thi Quang ngồi xuống. Diệp Thi Quang cũng chẳng ý kiến phản ứng gì, thản nhiên hưởng thụ sự đãi ngộ đó, nghĩ qua cũng thấy không có gì là quá đáng, chính là cảm giác hành vi thái độ của Từ Định Quốc hôm nay có chút kì lạ, nói thế cũng không đúng, là sợ sệt thì đúng hơn.

Vì vậy Diệp Thì Quang nhàn nhã thoải mái, trong lòng không chút lo lắng, dù sao thì ở bên ngoài hấn cũng không làm điều gì sai cả ... trong lòng luôn tự nhủ ‘cây ngay không sợ chết đứng’. Mà coi như là chết đứng thiệt đi, Từ Định Quốc cũng làm được gì hấn cơ chứ. Chẳng lẽ hấn không được ra ngoài kết giao bạn hữu? Chẳng lẽ hấn không được cùng khách hàng ra ngoài đánh golf, uống rượu, tắm suối nước nóng? Giỡn hoài!

Diệp Thì Quang uống vang đỏ, sau khi cụng ly vang lên tiếng vang của thủy tinh thì thưởng thức một ngụm, để cho hương vị ngấm vào trong đầu lưỡi, rồi chậm rãi nuốt, khiến hương vị càng thêm nồng.

Từ Định Quốc thích nhất rượu xái (1), mùi vị đọng từ đầu lưỡi truyền đến tận dạ dày, một vị đạo mạnh mẽ đánh lên tận đỉnh đầu, khiến cho cảm xúc dâng trào mạnh mẽ, lưu đọng trong tâm can. “Ồ —”, từ đời ông nội của y, tận giờ đến y, ai cũng có thói quen thờ dài thỏa mãn như thế khi uống rượu.

Hai người câu được câu không mà nói chuyện tào lao, Từ Định Quốc thậm chí nói đến việc em trai út của mình đã tới thành phố S, lúc trước có nói qua là muốn đi tìm việc làm, ngày mai là bắt đầu đi phỏng vấn. Y cùng đứa em út này tình cảm rất tốt, y đã an trí cho cậu một chỗ ở trong khu chung cư nhỏ, tiền thuê nhà do chính y trả.

Uống cũng được ba ly, trọng tâm câu chuyện vẫn không chuyển sang vụ mất xe của Diệp Thì Quang, vì vậy Diệp Thì Quang có điểm nhìn không nổi phải lên tiếng, “Lão Từ, cậu thấy có kì quái không, tôi có thể mau chóng tìm được xe trở về, coi như không có gì đi, nhưng trong xe lại không mất thứ gì, thậm chí cả điện thoại di động lẫn tiền bạc.”

“Những năm gần đây năng suất làm việc của cảnh sát nước ta được nâng cao!”

Diệp Thì Quang ngẩng đầu quan sát phản ứng của Từ Định Quốc, không khỏi xuất hiện cơn nóng giận không tên, y trước mắt hấn có bao nhiêu phần là thành thực? Kỳ thực người muốn hiền lành bỏ qua, nhưng phận đời lại bắt người phải tức giận (2).

“Cậu có cái gì muốn nói với tôi không?”

“Anh muốn tôi nói gì với anh?” Từ Định Quốc hỏi lại, hai mắt nhìn thẳng vào Diệp Thì Quang.

Diệp Thì Quang vốn dĩ đang mang khí thế cây ngay không sợ chết đứng, đáng lẽ ngay trong lúc này phải càng thêm dũng mãnh hùng hồn, thế nhưng khi trông thấy loại ánh mắt của y, bao nhiêu khí thế bỗng chốc mất hết. Vì vậy hấn nheo đôi mắt lại cười nhẹ nhàng, lấy tay chỉ về phía Từ Định Quốc, “Giờ chỉ có tôi với cậu, còn không biết muốn nói gì? Định đánh trống lảng à?”

“Vậy anh nghĩ coi tôi muốn nói với anh cái gì?”

Diệp Thì Quang cảm thấy thái độ này thật đáng giận, liền lấy khăn ăn lau miệng, lạnh lùng nói một câu, “Lười đoán!”

Khi hấn vừa đi ngang qua chỗ Từ Định Quốc ngồi, y kéo mạnh Tay hấn lại, “Lão Diệp, chúng ta chia tay đi.”

Diệp Thì Quang sửng sốt, không nghĩ tới việc Từ Định Quốc vừa mới gặp lại nhau đã nói tới chuyện như vậy, nếu thật sự muốn chia Tay, bản thân hấn vẫn chưa tìm được nữa còn lại, khoảng không lạnh lẽo cô độc sau này làm thế nào mà vượt qua được đây? Nhưng nếu đã đến nước này, thôi đành vậy, hấn là Diệp Thì Quang, từ trước đến nay chỉ có người cầu hấn, hấn không cầu người. Hấn xoay người, nhàn nhạt mà cười, chậm rãi rút Tay mình ra, ngữ điệu ôn hòa, ngữ khí kiên định nói ra một chữ — “Được.”

Đến lúc này tới phiên Từ Định Quốc nổi giận, y đứng mạnh lên, “Thôi đi, chẳng lẽ chúng ta lại lấy chuyện chia tay ra nói đùa!”

“Tôi biết, nhưng chuyện chia tay sao có thể tùy tiện nói đùa?”

“Vậy tôi hỏi anh, tôi có bao giờ đề cập tới việc chia tay với anh chưa?”

Diệp Thì Quang ngẩng đầu nhìn trời, tự hỏi ba giây đồng hồ, sau đó chắc chắn mà nói: “Có.”

“Sai, không có, chưa từng có! Lần đó là do chính anh nói là muốn chia tay. Tôi nói với anh, tôi muốn chia tay với anh, được, việc này tuyệt đối là thật! Tôi biết anh có học, có của cải, lúc hai ta mới biết nhau, một đứa cao tới trời một đứa thấp tận đất, cho nên tôi chỉ tiếc không anh thờ như thờ Bồ Tát mà thôi, một

chút oán than cũng không có, một chút khổ sở cũng không than. Tôi vẫn nghĩ đến anh là muốn ăn trộm mà không có gan, xem ra không phải như vậy, nếu đã thật như vậy, tôi đây cũng không có biện pháp. Chia tay, — một chữ — chia!” Từ Định nói một hơi, giọng như đại pháo, sau đó trở lại gian phòng, hành lý đã được chuẩn bị từ hồi sáng, giờ cứ vào lấy ra, một bước thẳng ra cửa.

Diệp Thì Quang chỉ có cảm giác bầu trời xung quanh hấn nổi sấm “Đùng đùng”, qua một thời gian vẫn không biết phải phản ứng như thế nào.

Từ Định Quốc đi tới cánh cửa, vẫn không nỡ mà quay lại hỏi một câu: “Anh còn có gì muốn nói với tôi không?”

Diệp Thì Quang nhướn mày, hít mạnh một khí, suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm trang nói: “Lúc này về không có xe đâu, định đi xe điện ngầm à?”

Từ Định Quốc tức giận, đóng mạnh cửa “RẦM” một tiếng.

Cánh cửa vừa đóng, hấn liền có cảm giác trái tim như muốn nát ra, chống tay lên tường đi từng bước đến phòng tắm, hấn nghĩ rằng thế giới xung quanh giờ như sắp nổi bão, trời đất quay cuồng. Bỗng nhiên trong đầu xuất hiện một ý nghĩ, liền nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho Từ Định Quốc, “Chìa khóa, cậu đừng quên đưa lại cho tôi.”

“Chìa khóa tôi để trên bàn ăn, chẳng lẽ anh không thấy?”

Xong, thực sự là xong, Từ Định Quốc từ trước đến nay nói một là một, hai là hai, sẽ không bao giờ nói một đằng làm một nẻo. Diệp Thì Quang ngay trong điện thoại nhanh chóng hướng Từ Định Quốc giải thích, “Tôi cùng người nọ không xảy ra bất cứ chuyện gì cả, mười mấy năm qua tôi chỉ ngủ duy nhất với một người, được rồi, cũng từng có vài lần đánh cầu sát biên (3), nhưng với cậu là tuyệt đối chung thủy, không làm ra bất kì chuyện gì cả.”

Phía bên kia điện thoại, Từ Định Quốc trầm mặc một phen, cuối cùng mở miệng, “Anh cả đời này, nếu không cùng đàn ông khác chơi đùa, nhất định chịu không nổi, nam nhi đại trượng phu làm gì tìm không nổi một người vợ, tôi cũng không phải Võ Đại Lang (4), giữ mãi một người lẳng lơ làm gì, chẳng có ý nghĩa.”

“Lão Từ!” Thanh âm của Diệp Thì Quang trở nên nhẹ nhàng, “Tình cảm bao nhiêu năm, chẳng lẽ vì việc cõn con này mà chia tay sao, cậu có phải là đàn ông không vậy? Có bản lĩnh thì bắt gian tại giường đi, tôi tuyệt đối sẽ không biến mình gì, nhưng mà giờ, lại chẳng có chứng cứ gì. Là tình cảm mấy chục năm lận đó, cậu một chút luyến tiếc cũng không có sao?”

Từ Định Quốc dường như cũng đang suy ngẫm, nhưng y đã gác điện thoại.

Diệp Thì Quang đứng trong phòng tức giận đến mức giậm mạnh chân. Đột nhiên, cánh cửa vang lên tiếng đấm mạnh, Diệp Thì Quang mở cửa ra, quả nhiên Từ Định Quốc đang đứng suy nghĩ ngay trước cửa căn hộ.

Diệp Thì Quang bỗng thấy động tình, liền không nói gì một tay kéo mạnh người vào phòng, sau đó một chân đóng mạnh cửa lại.

Hai đôi môi nháy mắt chạm vào nhau, phát ra tiếng rên rĩ cùng thanh âm gợi tình, Từ Định Quốc thở dốc, không biết là do tức giận hay là đang kích động, “Tôi nghĩ qua, chia tay chính là chia tay, một lời nói ra không thể rút lại, bất quá, dù có chia tay cũng phải chia tay trong vui vẻ.”

Diệp Thì Quang đá y, bất quá trước đây họ cũng từng chơi trò công nhân cưỡng gian sinh viên rồi. Nếu như pháo đã chấm rồi, không thể không cho nổ, nổ xong rồi sáng dậy, mọi người cùng nhau quăng hết mọi chuyện ra sau đầu.

Từ Định Quốc thân người cao to, tay chân đều dài, một Tay bé Diệp Thì Quang được xưng là đệ nhất đàn ông vóc dáng hoàn mỹ cao 1m8 không chút khó khăn, đôi tay dài đầy vết chai do lao động nặng nhiều năm nâng hai móng hấn lên, lấn ra phía trước cởi bỏ đi khóa quần, sau đó đem hấn tiến thẳng đến cái sofa ngay phòng khách.

Diệp Thị Quang bị quăng lên sofa có chút choáng váng, nhìn Từ Định Quốc hôm nay như đang phát dục hỏa không thể kìm chế, hắt từ sofa đứng dậy, nghĩ có chút sợ, nhưng cái miệng vẫn không thành thật mà khiêu khích y: “Họ Từ kia, cậu không trốn thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn (5) của tôi đâu.”

Vừa dứt lời, Từ Định Quốc liền dề mạnh hắt xuống, hai người từ ghế sofa lăn xuống sàn nhà. Toàn bộ căn hộ đều được tu sửa theo phong cách Âu Châu, phía trước ghế sofa được trải thảm, vô cùng êm ái. Bình thường khi tâm tình tốt, bọn họ cũng từng ở sàn nhà mà làm tình mấy lần, nhưng không giống như hôm nay, sắp phải chia tay, còn mang theo tâm tình lần cuối cùng là làm việc này, quả thật không thể nghĩ.

Diệp Thị Quang mặc chiếc áo sơ mi trắng sợi tơ tằm, nhìn thì thấy rất bình thường, thế nhưng y phục của hần chưa bao giờ dưới 5 con số (hàng chục ngàn trở lên). Thế mà giờ đây “XOẠT XOẠT” vài tiếng, quần áo đã bị Từ Định Quốc xé nát bấy, tiếng nút áo rớt xuống sàn vang lên khắp nơi.

Từ Định Quốc vẻ mặt nghiêm túc, hai hàng lông mày cau lại một chỗ, đôi môi vẫn cứ mân mê từng tác da thịt trên người hần. Khi y nghiêm túc, tướng mạo nhìn có vẻ hung dữ, nhưng mà cho dù có hơi hung dữ, mang theo chút sát khí, trông lại gợi cảm cực kỳ. Diệp Thị Quang cảm thấy toàn thân như đang dần được kéo căng ra, tại chỗ da tiếp xúc dần nóng lên, nhất thời kích thích cực điểm mà nói.

“Lão Từ! Lão Từ! Quần này của tôi là hiệu Versace (6), chỉ mới mặc được một ngày thôi, cậu hạ thủ lưu tình, nhẹ tay chút được không?”

Từ Định Quốc hừ một tiếng, “Vậy không bằng anh mua hàng xôn (7) đi.” Y hung hăng mò tay xuống dưới kéo mạnh một cái, khiến Diệp Thị Quang rên khê lên, tiếng rên kéo dài, nhẹ dần về sau, cũng mang theo một tia mỉa ý. Vì vậy Từ Định Quốc cũng thấy hưng phấn, quần vẫn chưa cởi ra, đã thấy nổi rõ lên đầy quần căng lớn, khí lực tụ lại một chỗ cứ như hai vị đại hiệp đang so kiếm.

Từ Định Quốc thành thực mà làm, khiến cho phòng khách bữa bọn rơi vài quần áo khắp nơi. Vốn dĩ Từ Định Quốc hôm nay đang mang tâm trạng muốn trừng phạt hần, cho nên cố ý không qua giai đoạn chuẩn bị, đã mạnh mẽ tiến vào. Mới vào được một nửa, cả hai đồng thời đều run rẩy, cùng nhau nhìn về cửa phòng ngủ, — tìm tuýp bôi trơn.

“Cậu đi lấy đi.” Diệp Thị Quang nói.

“Không, anh đi lấy đi.”

“Vậy khỏi làm.”

“Không, nếu không tôi sẽ dùng nước bọt, giờ anh có đi lấy hay không?”

“Không, như vậy phiền phức ... Vậy ...” Diệp Thị Quang nhỏ giọng lẩm bẩm, sau đó kéo tay Từ Định Quốc lại gần, mở lòng bàn tay y ra, nhổ một ngụm nước bọt vào đó.

“Được, anh nói ‘Không’ cần, vậy thì tôi cũng ‘Không’ cần.” Từ Định Quốc đem nước bọt trong lòng bàn tay đến chỗ tương hợp để làm trơn, nghĩ vẫn chưa đủ, y cũng nhổ vài ngụm vào lòng bàn tay mình làm thêm mấy lần. Rốt cục đi vào thuận lợi, Diệp Thị Quang phát ra một tiếng “Ân—”, run rẩy nói: “Lão Từ, sử dụng thứ của mình quả là hăng hái hơn!” (*)

Từ Định Quốc cảm thấy hai bên hông bị bấp dùi hần kẹp chặt lại, trần trần khoái cảm trong lúc nhất thời từ nơi mập hợp đánh lên đỉnh đầu, cùng phía dưới thân không cần khách khí nữa, y càng tiến công mạnh bạo, Diệp Thị Quang rên rỉ càng êm tai.

Trong căn phòng khách rộng trong phút chốc vang lên liên tiếp một khúc hòa âm, dù cho là tường cách âm, Diệp Thị Quang vẫn trong cùng một tư thế, với tay nhích thân lấy remote của TV, tùy tiện mở một đài nào đó, để tránh thanh âm lọt ra ngoài. — Hần da mặt cực kỳ mỏng, trong phòng cách âm vọng lại thanh âm của chính hần đã không thể chịu nổi rồi, lẽ mà lọt ra ngoài còn đâu là tôn nghiêm đàn ông của hần, chắc hần sẽ chui đầu xuống đất.

Xong lần đầu thì trời đã tối đen, sau đó hai người dời địa điểm, trong phòng tắm tiến hành lần hai, lên trên giường làm lần ba, đến tận nửa đêm, đổi bụng, đi tới nhà bếp lại thực hiện lần bốn. Dù cho thể lực Từ Định Quốc có tốt đến mấy, thì cũng không thể nào chịu nổi tần suất như vậy, khiến cho đôi chân cũng mềm ra.

Nếu chân đã mềm, vậy thì y cũng không thể nào đi được, thế thì khỏi đi rồi.

Khi sắc trời tối đen không rõ lúc nào, Diệp Thì Quang gổ đầu trên tay Từ Định Quốc tỉnh lại, hần liềm liềm khoe miệng khô khốc, thở dài một tiếng: “Tôi nói người lão Từ, cậu thể nào không sớm nói chia tay với tôi? Tía má ơi, thật sáng khoái.” (**)

END 13

(1) Rượu xái: loại rượu được pha nước nhiều, hàm lượng còn 60% – 70%.

(2) Câu thành ngữ của Trung Hoa (nhân yếu phôi khởi lai, dã yên phôi yên phôi đích / ,) Có câu tục ngữ tựa tựa vậy mà Mai quên mất tiêu rồi, gì mà phật muốn tu mà quỷ cứ phá hoại hoài đó.

(3) Đánh cầu sát biên : suýt làm mà không có làm, phép ẩn dụ ấy. Nhưng bé Quang ơi, mấy cái xém xém đôi lúc còn nguy hiểm hơn là làm luôn ấy, bé khiến anh Quốc muốn ghen cũng không có cửa ghen, ức chế a!

(4) Võ Đại Lang : (), anh trai của Võ Tòng, là một nhân vật trong tiểu thuyết Thủy Hử của nhà văn Thi Nại Am (cũng có ý kiến cho rằng đây là bút danh của nhà văn La Quán Trung). Theo Thủy Hử Truyện thì Võ Đại Lang là một người lùn, xấu xí nhưng hiền lành tốt bụng, bán bánh bao ở chợ. Cha mẹ mất sớm, Võ Đại Lang phải nuôi em khôn lớn. Vợ Võ Đại Lang là Phan Kim Liên là một người đàn bà đẹp và lẳng lơ, đã tư thông với Tây Môn Khánh, một nhân vật nổi tiếng hoang *** vô độ. Dù biết nhưng Võ Đại Lang vẫn im lặng nhìn cho qua nhưng lại bị Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh đã thông đồng hạ độc. Võ Tòng sau khi lo an táng cho anh mình xong, giết chết Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên để tể lễ anh trai mình.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/V%C3%B5_%C4%90%E1%BA%A1_Lang

(5) Ngũ chỉ sơn: (tiếng Trung: , bính âm: Wuzhishan) là núi cao nhất ở đảo Hải Nam, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, với độ cao 1.867 m trên mực nước biển. Các khu vực xung quanh của núi Chỉ Sơn là khu vực sinh sống của chủ yếu của người Lê. Nhiều câu truyện thần thoại về tên gọi Ngũ Chỉ sơn (núi năm ngón Tay) và sự hình thành của nó. Một huyền thoại cho rằng 5 ngọn núi là 5 ngón Tay hóa thạch của một tù trưởng người Lê. Một câu chuyện khác lại cho rằng 5 ngọn núi là 5 vị thần đầy quyền lực của người Lê.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/N%C3%BAi_Ng%C5%A9_Ch%E1%BB%89

(6) Versace : Được thành lập bởi Gianni Versace vào năm 1978, Versace là một trong những thương hiệu thời trang hàng đầu thế giới và là ví dụ điển hình cho phong cách thời trang sang trọng của Ý trên toàn thế giới.

(7) Hàng xôn : Chắc là hàng chợ nhĩ??? Có ai biết chỉ giùm Mai Mai cảm ơn!

(*) 2 thằng ở dơ + làm biếng!!! Làm chuyện đó mà cũng sợ mất công nữa!!!

(**) Vâng, đó cũng là ý nghĩa của chương này. Sớm nói lời chia Tay thì cảm xúc làm lần cuối cũng tăng lên gấp vài lần => Đạt đỉnh cao của khoái cảm!!! Bởi mới nói là chúng Tôi thật không hiểu nổi suy nghĩ của bé Quang mà, suy nghĩ của bé chỉ quay quanh những vấn đề như thế này thôi, hên là THỤ đó, bé mà là CÔNG chắc chết con người Tôi.

14. Chương 14: Cẩm Dục Tám Mười Tám Ngày

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Em trai út nhà họ Từ ngày hôm đó sau bữa cơm trưa cũng đã hoàn thành xong ba cuộc phỏng vấn, vừa về đến nhà, đã thấy anh hai của cậu ngồi dựa lưng vào tủ hành lý trước cửa nhà cậu hút thuốc, trên khuôn mặt phong sương hằn những nét thời gian lộ vẻ cô đơn.

“Anh hai, sao vậy? Bị chị dâu đuổi ra khỏi nhà à?”

“Là do anh tự đi.” Từ Định Quốc hừ một tiếng, “Vào nhà rồi nói, đưa chìa khóa đây, sau này anh làm thêm một chìa nữa.”

Từ Định Quốc vào nhà, đem hành lý để sát vào vách tường trong phòng, bởi vì nhà này là do y thuê cho đứa em út, định ở cùng với cha mẹ, cả nhà ba người ở cùng nhau cũng rất tốt, giờ thì chẳng tốt sao, cả nhà bốn người ở cùng nhau luôn. Nếu sớm biết sự tình như vậy sẽ không thuê nhà trong cùng một khu chung cư, miễn cho việc ngẩng đầu không gặp cúi đầu lại thấy. Mà dù có nói vậy, y cùng Diệp Thì Quang thời gian làm việc và nghỉ ngơi cũng không tương đồng, cơ hội gặp mặt của hai người cũng không nhiều. Mà khoan đã, rõ ràng trong việc này là Diệp Thì Quang sai rành rành ra đây, mắc gì y lại sợ hãi trốn tránh hẩn chứ, y sẽ cứ ngênh ngang như vậy mà ra mà vào đây, sợ gì ai?

“Anh hai, có phải anh cùng chị dâu cãi nhau không, là vì em phải không?” Tiên Quốc vừa lo vừa sợ bưng ly nước trà đến cho y.

Từ Định Quốc định đưa trà lên miệng uống, lại sợ trà nóng phỏng miệng, tâm tình đang cô đơn nghe xong câu hỏi đó biến thành phần uất, “Không liên quan tới em, đừng suy nghĩ lung tung.”

“Kỳ thực nếu anh không thật lòng thích chị dâu, thì đừng miễn cưỡng ở chung với nhau, tránh phải gặp mặt, lại mang ghen ghét.” Tiên Quốc nhìn chung quanh một vòng, “Em hôm nay cùng bạn học có đi xem qua mấy chỗ nhà trọ, bọn họ bốn người định mượn một phòng đôi, tuy cũ một chút, nhưng em thấy tiền thuê chắc chắn đỡ hơn chỗ này.” Cậu nắn mấy ngón tay, vẻ mặt không được tự nhiên, “Anh hai, em không nỡ ở nơi sang thế này. Em không muốn chưa gì đã dựa vào chị dâu đâu. Ở một nơi khổ một chút cũng không sao đâu, thật đó. Lúc trước khi trong thời gian em còn đi học, em cũng rất băn khoăn chuyện học phí hàng tháng anh gửi về, các anh khác đã giả khả, gia đình yên ả, em trong lúc rảnh rỗi cũng có đi làm thêm, sinh hoạt phí gì đó cũng tự lo cho mình được, chính là mong giảm đi gánh nặng của anh. Anh hai, em cũng đã mười mấy gần hai chục rồi, có thể tự nuôi được chính mình mà.”

Từ Định Quốc nghe cậu càng nói càng đầu đầu phần uất dần hợp lại biến thành nổi giận, “Em câm miệng cho anh! Lão tử anh đây có hẳn một đội công nhân riêng, chẳng lẽ lại không thể ở một nơi như vậy? Dù là mua anh cũng mua được. Anh kêu em ở thì em cứ ở, nhiều lời làm gì vô ích. Còn nữa, người đó không phải chị dâu của em, anh cùng người đó không có kết hôn, là nhân tình đó, em hiểu hay không?”

Tiên Quốc lần đầu tiên thấy anh hai tức giận rống to như vậy, nhất thời ngây ngẩn cả người. Thời gian lúc mà anh hai ra ngoài đi làm cậu vẫn còn nhỏ, chỉ biết là ở bên ngoài còn có một người anh hai, ai muốn đi học anh hai đều cũng có thể lo được, không ngừng đều đặn gửi tiền về cho gia đình. Ngày lễ ngày tết có gặp nhau, y cũng không nói gì nhiều, chỉ sờ sờ đầu cậu rồi kín đáo cho cậu một bao chocolate, trong cảm nhận của cậu, anh hai chẳng khác nào cha cả. Hôm nay bị la hét như thế, miệng cậu run run, nước mắt lưng tròng ở khóe như muốn khóc.

Từ Định Quốc cũng biết mình đang giận cá chém thớt, “Em đi làm việc của em đi, lúc này tâm trạng anh không được tốt cho lắm.”

“Anh hai, anh là thật lòng yêu chị dâu, đúng không?”

Từ Định Quốc trợn trắng con mắt, “Nói cho em biết, đừng gọi là chị dâu, không những hẩn nghe được sẽ phát hỏa, mà anh còn cảm thấy ớn lạnh nữa kia. Hẩn tên Diệp Thì Quang, là nam đó, cũng ở chung với nhau được vài chục năm rồi.”

Phảng phất sấm chớp đánh ngang qua giữa trời nắng, khiến tâm hồn Tiên Quốc chẳng biết đã vắng tới nơi nào.

“Anh nghĩ em đọc nhiều sách như vậy, hẳn cũng thông hiểu được loại sự tình như vậy ...” Từ Định Quốc lăm lăm, “Sớm biết vậy không thềm nghe em nói. Anh nói, em đừng nói cho ba mẹ biết, bọn họ nghe xong, không thông cảm được, lại phát sinh chuyện rắc rối nữa.”

“Anh ... Anh hai ... Em hiểu! Em hiểu!” Tiên Quốc trong đầu hiện lên vài bộ phim điện ảnh liên quan đến sự tình này, tuy rằng cậu chưa từng xem qua, cũng biết đại khái. Hơn nữa bởi vì cậu tưởng mạo anh tuấn, thỉnh thoảng cũng có một số ánh mắt của người đồng tính liếc nhìn. Bạn gái cậu trước đây cũng từng nói giỡn: Tiên Quốc, kỳ thực anh cũng có khả năng câu dẫn đàn ông đó, biết không? Tất nhiên là cậu biết đàn ông cùng đàn ông có thể phát sinh ra những sự tình như vậy.

Trời ạ! Nguyên lai anh hai của cậu chính là Lam Vũ (1) sống! Nhưng mà so với nhân vật đó còn thảm hơn, người đó sử dụng anh hai cậu được vài chục năm, giờ anh hai cậu tuổi già sức tàn, bị đá đi không chút thương tiếc!

“Anh hai!” Tiên Quốc ôm chặt hai Tay của y, “Anh đừng buồn, anh còn trẻ, đường đời phía trước còn rất dài, tình cảm của anh có thể không được tốt, không kết hôn không có con, em có thể chăm sóc anh cả đời, nuôi anh dưỡng già thậm chí đến lúc lâm chung.”

Từ Định Quốc há miệng sững sốt nửa ngày, tuy rằng y biết tính tình em trai y từ trước đến nay ít người hiểu được, tuy rằng trong tình huống như thế này, lời nói ra nghe rất cảm động lòng người, thế nhưng y lại nhảy dựng lên, nhắm ngay đầu của em trai đánh vài cái thật mạnh.

“Lão tử hơn ba mươi, có cả một đội công nhân, em một năm đi làm tiền lương cũng không bằng tiền lẻ anh xài, muốn nuôi anh dưỡng lão?! Anh mà cần em nuôi dưỡng lão?! Đi học thì giỏi lắm sao? Sinh viên chưa tốt nghiệp giỏi lắm sao? Nghiên cứu sinh giỏi lắm sao?” Từ Định Quốc mỗi một câu nói ra càng như bùng phát dữ dội hơn.

Tiên Quốc bị đập một chập liên tiếp như thế xong mới hiểu ra, đôi mắt ngấn nước mắt nhận sai, “Anh hai, em sẽ không nói nữa. Nếu như tâm trạng anh không tốt, muốn đánh muốn trách gì em cũng được, chỉ cần anh hết giận thì không sao cả.”

Từ Định Quốc không nóng tính, nhưng trong nhà con trai nhiều, phương thức giao lưu chính là nắm tay đi bàn chân lại, Tiên Quốc nhỏ nhất, y chưa bao giờ đánh cậu, thế nên giờ nhìn thẳng em út này, thấy nó thật đáng đánh mả.

Cuối cùng gõ đầu cậu một cái, y xoay người đi dọn hành lý, đồng thời ngồi xổm xuống suy nghĩ coi ra ngoài cần mua đồ dùng cá nhân gì thêm nữa. Y lần này ra đi, dự định là rất lâu, nếu chỉ một chút mà đã quay về thì nói làm gì nữa, không đi thì hay hơn. Lần này chuyện xảy ra thật rắc rối, thật ra rồi cũng sẽ tới lúc xảy ra mà thôi, tục ngữ có nói, bằng dày ba thước (2). Y không cần dùng ngón tay tính, cũng biết được Diệp Thì Quang sắp sang tuổi bốn mươi, mà chính y, nếu còn ở trong thôn làng, cũng xếp vào hàng đại thúc. Diệp Thì Quang nằm ở dưới, đại khái cũng có chút giống nữ nhân, ba mươi như lang bốn mươi như hổ, nếu như không quen nổi cuộc sống bình thần trôi đi, trên giường không hiểu đạo lý nước chảy nhỏ thì dòng chảy mới dài (3), vậy thì bản thân y có thể hầu hạ hần đến được bao lâu? Tuổi trẻ lúc ấy ham mê chuyện này, chỉ hận không thể hàng đêm cuồng hoan. Xưa đâu bằng nay, đêm qua làm đến bốn lần, giờ thắt lưng cũng còn đau, chân cũng mềm ra. Từ Định Quốc ủy khuất mà nhớ lại, chẳng lẽ chưa già mà đã yếu? Nếu đổi lại là một người đàn bà, đến mức đó đã sớm kêu cha gọi mẹ rồi, thế mà Diệp Thì hần lại cứ ung dung mà hưởng thụ.

Thời gian đẹp nhất của đời người đều cho tên họ Diệp đó, nếu như hần không biết thương yêu quý trọng y, thì y tự thương tiếc quý trọng mình, nếu không đến bốn mươi tuổi, sẽ trở thành khách quen phòng khám nam khoa mất.

Cho nên lần này, không thể không trừng phạt hần đến nơi đến chốn.

Ba ngày trôi qua, vẫn không có tin tức của Diệp Thì Quang.

Loại sự tình bỏ nhà ra đi thế này, nếu chưa gì hết mà đã miễn cưỡng quay về thì không còn mặt mũi đàn ông rồi, sau này làm thế nào đường đường chính chính làm chồng. Từ Định Quốc suy nghĩ, tôi không tin không có hần tôi sống không được! Y chuẩn bị nghỉ ngơi dưỡng sức, bổ sung nguyên khí, ban ngày làm việc, cùng đội công nhân của mình thân thiết cười đùa, cố gắng làm việc, xây tường mang đá vận chuyển thép, buổi tối tan tâm mua món ăn cùng em trai làm cơm ăn tối.

Điện báo từ dưới quê lên, Từ Lão Xuyên nói là đang trong đợt thu hoạch hoa màu, phải thường xuyên canh để xịt thuốc diệt cỏ, không thể rời khỏi được.

Anh em nhà họ Từ mất to trùng mất nhỏ mà sống qua một tuần lễ. Thế mà Diệp Thì Quang vẫn chưa tới cầu xin tha thứ.

Diệp Thì Quang đầu tiên là đi du lịch một chuyến tới Brazil, tại bãi cát vàng dưới ánh mắt trời phơi nắng suốt một tuần lễ, sau đó mang màu da tiểu mạch trở về nhà.

Sau chuyến đi tâm tình hần cũng không tốt lên được, xuống máy bay mở điện thoại cũng không có cuộc gọi nhờ của Từ Định Quốc, thậm chí ngay một tin nhắn cũng không có.

Làm sao bây giờ?

Rãnh rồi không có việc gì lại suy nghĩ, thế thì làm việc nhiều một chút, nam tử hán đại trượng phu, lấy sự nghiệp làm trọng, có sự nghiệp trong tay, muốn gì mà chẳng được?

Hần bận rộn không ngừng, chạy xuôi chạy ngược khảo sát các xí nghiệp cùng nhân công trong vùng, cẩn thận đối chiếu khách hàng cùng đi ăn, từng việc phân loại đánh giá kỹ lưỡng. Mấy ngày này thủ hạ dưới quyền mắng chửi hần không ít, hần phía sau nghe được bọn họ nói rõ ràng.

“Diệp tổng điên rồi sao? Sao lại cuồng việc tới mức này chứ?”

“Hay là hần đang buồn bực chuyện gì?”

“Hay là lúc trước theo đuổi đàn em cùng trường, hình như người đó không chấp nhận.”

“Quả thật là gây tổn thương lòng tự tôn nha, Diệp tổng tự ra tay, từ trước đến nay đều là bách phát bách trúng, không ngờ cũng có ngày đá phải thiết bản a.”

“A, sư đệ a, quả là thần tượng của tôi mà.”

“Hần có bao giờ đeo đuổi anh chưa?”

“Diệp tổng nếu thật sự để mắt đến tôi, tôi bảo đảm rửa cái mông chờ trên giường.”

“Phi, anh làm ơn nhìn lại điều kiện bản thân của chính mình chút đi.”

“Diệp tổng đáng thương a.”

Diệp Thì Quang bưng ly cà phê lên miệng từ từ thưởng thức, nhìn màn kịch qua chiếc tường kính thủy tinh, trong lòng hần hiện giờ có ngàn con ngựa đang chạy rì rầm, thế nhưng tên con nào đều gọi cây cỏ nê. (*)

Hần vẫn tiếp tục làm một người đàn ông theo chủ nghĩa phóng túng, đi ra ngoài oanh ca yến vũ, sống mơ mơ màng màng, thật tốt mà. Tiểu ca bồi rượu của “Kim bích huy hoàng” cũng có râu mép đầy khêu gợi, thế nhưng vóc người hình dạng lại không thể so được với Từ Định Quốc. Dù hiện tại đang khoát tay trên vai vui vẻ cùng mọi người, hần vẫn cảm thấy vô cùng vô vị, hần muốn chính là đàn ông, là một người đàn ông tinh khiết, loại đi bán thân có thể tìm được một người khí khái như vậy sao? Lão Từ tuy rằng mặt đã có nếp nhăn, thế nhưng lại mang vẻ mặt chính khí, tuyệt diệu! Nhiều năm như vậy ở trên giường luôn tận lực hầu hạ từ đầu tới chân không có một điểm khó chịu, giờ có thể tìm được một người thứ hai như vậy sao? Chính là do lúc đó vì hồ đồ sinh dần dần, cái miệng hại cái thân đây mà.

Nhưng dù cho có nhớ Từ Định Quốc, hần vẫn không chịu cúi đầu.

Hần là Diệp Thì Quang, một đàn ông có ý chí có nghị lực, không phải động vật hoang dã, xem ai sợ ai? Hần quyết định cấm dục.

Buổi tối ôm gối đầu lăn qua lăn lại, nhìn hủ thuốc ngủ đầu giường, hần rốt cục chịu thua, uống một viên.

Tuần lễ thứ nhất trôi qua, thuốc ngủ không còn tác dụng.

Diệp Thì Quang bắt đầu tìm bác sĩ tâm lý, bác sĩ đỏ mặt tai nóng nghe sự tình mà hần tự thuật, sau đó từ tốn mà nói, “Diệp tiên sinh, ngài đang nói đùa à? Một người đàn ông mỗi ngày có một cuộc sống tiêu hồn thoải mái như vậy, quá lắm cũng được ba năm, năm năm là tàn rồi, nếu như người yêu của ngài có thể ở trên giường hầu hạ ngài đến tận mấy chục năm, thì y đủ công lực viết được cuốn bách khoa toàn thư về *** học rồi đó.”

Diệp Thì Quang tức giận từ sofa nhảy dựng lên, “Ông nói gì thế hả, nào có bác sĩ tâm lý nào lại nói với bệnh nhân như thế? Chết tiệt, ông có biết gì gọi là tinh thần chuyên nghiệp trong nghề không vậy?”

Bác sĩ tâm lý ôn nhu mà cười cười, “Diệp tiên sinh, ngài đừng tức giận, chúng tôi có hiểu được tâm tình của bệnh nhân, bọn họ gặp tôi thường nói về sự huyền ảo của bản thân, kỳ thực không có vấn đề gì, huyền ảo cũng là chuyện tốt. Thế nhưng ngài không thừa nhận đây chỉ là sự huyền ảo của chính bản thân

ngài, thế mới không tốt, chúng tôi có thể gọi đây là chứng bệnh nhận thức bản thân bị cản trở. Không có vấn đề gì, tôi có thể có cung cấp cho ngài một đợt trị liệu, ngài không cần lo lắng, hoàn toàn có thể trị hết.”

Diệp Thì Quang từ phòng khám bệnh đi ra, lắc đầu, kỳ thực mấy tên bác sĩ tâm lý đều chỉ biết ăn tiền người khác mà thôi, bọn họ ngoại trừ ngồi nghe bệnh nhân lải nhải, cũng chỉ có thể giải quyết được chút chuyện cón con mà thôi, hần không diên mà nghe mấy lời hồ đồ của tên bác sĩ tâm lý đó.

Diệp Thì Quang quyết định gọi điện cho Từ Định Quốc, ngữ khí thành khẩn, “Lão Từ, đừng náo loạn nữa, về nhà đi.”

“Tôi tuổi già sắc tàn, anh cần thì kiếm ... gọi là gì nhỉ, trai gọi, đúng không?”

“Tôi cần chi kiếm trai ... gì đó làm gì, cậu nghĩ đi đâu vậy hả? Nếu thật như vậy, tôi đem cậu về giới thiệu cho cha mẹ tôi làm gì?”

“Đó là bởi vì mẹ anh đang tìm bạn trăm năm cho anh.”

Diệp Thì Quang không biết trả lời làm sao, đột nhiên cất cao giọng, “Thế giờ cậu có về hay không?”

“Thái độ đó của anh là gì? Anh nghĩ rằng tôi sợ anh?”

“Cậu không trở lại, hôm nay tôi đi tìm đàn ông khác cùng ngủ!”

“Vậy thì liên hệ gì tới tôi?”

Diệp Thì Quang quăng điện thoại.

Hần đã cấm dục tám mươi tám ngày, trước đây chưa bao giờ có khoảng thời gian trống như vậy, lúc trước cũng có lúc hai người giận nhau mà không gặp, nhưng cũng lâu đến như vậy.

Hần tuyệt đối không cầu xin Từ Định Quốc, muốn đối phó họ Từ đó, phải dùng trí!

END 14

(1) Lam Vũ : Quá nổi tiếng rồi, chắc Mai cũng không dơ dài làm gì. Một bộ phim kinh điển của thế giới thứ ba. Thế nhưng để cho những bạn mới bước chân vào chống giang hồ, Mai xin giới thiệu trang web tóm tắt để các bạn xem qua cho biết với người Tôi.

[liuye .blogspot.com/2006/12/ni-dung-phim-bc-kinh-nm-1988.html](http://liuye.blogspot.com/2006/12/ni-dung-phim-bc-kinh-nm-1988.html)

À, có bài hát chủ đề của phim nghe hay lắm đó: nhaccuatui.com/nghe?M=0ubY5kKdyg.

(2) Băng dày ba thước: băng dày đến ba thước không phải do làm lạnh một hai ngày là được, ý chỉ sự tình dồn nén lâu ngày rồi cũng có lúc bùng phát ra.

(3) Ý nói phải tích cực làm việc thì hiệu quả mới kéo dài, sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu. Bé Quang xài anh Quốc hao quá trời hao!!! >_< bởi=“” vậy=“” anh=“” quốc=“” mới=“” chạy=“” trốn!!!=“” (*)=“” thứ=“” lỗi=“” cho=“” mai,=“” mai=“” không=“” hiểu=“” được=“” câu=“” này=“” nghĩa=“” là=“” gì=“” a!=“”>_

15. Chương 15: Người Có Khí Chất

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Nếu dùng đầu óc, đối phó với dạng người quê mùa như Từ Định Quốc, trong ba mươi sáu kế binh pháp chắc chắn là có rất nhiều cách dùng được.

Thế nhưng thật sự mình cần phải làm vậy sao? Diệp Thì Quang oán hận mà cắn một góc gối đầu, mình là người có khí chất!

Nhưng mà giờ y lại muốn chia tay với mình, vậy thì phải làm sao đây?

Quỳ xuống rồi khóc lóc cầu xin y đừng rời khỏi?

Sai! Nếu mà làm vậy chỉ càng khiến đối phương càng thêm khinh thường, phỉ nhổ, rời xa.

Là đàn ông, không nói hai lời, cứ thế đem quần áo ra đi.

Thế nhưng nếu như đối phương cũng có cùng một suy nghĩ thì sao đây? Không sợ, nếu như tình cảm thật lòng, rồi y cũng sẽ trở về, nhưng nếu không, thế thì xong chắc rồi. Khắp thiên hạ trời đất mênh mông, cỏ khắp muôn nơi, mình không tin là mình không tìm được cỏ để ăn(1). Tôi nhất định sẽ sống tốt, để cậu chịu dày vò hối hận vì đã ra đi.

Diệp Thì Quang luôn luôn cho rằng mình là một người phong lưu tiêu sái, hẳn cũng có thể coi là một đàn ông hoàn mỹ, làm thế nào mà cả đời chỉ có một người tình cơ chứ? Bị thương đau xót cũng là quá khứ rồi, những phiền muộn lo toan cũng sẽ trôi qua thôi, ngày mai đi ra ngoài, cây xanh to lớn đủ loại, cỏ hoa bên đường thiếu gì, tạo ra cả một phong cảnh mỹ lệ. Hay là bớt gọi cảm một chút, liên tưởng thực tế một chút, bên ngoài ngày nay chính là mưa bom bão đạn, súng trường đột kích, đánh lén, còn có tiểu liên Tô-môn-xơn, xe thiết giáp, thậm chí hỏa tiễn, pháo, pháo cối, sơn pháo, đủ mọi chủng loại, đủ mọi kích cỡ, không phải là ít. (*)

Tưởng tượng tuy là rất tuyệt, nhưng mà hiện thực rất tàn khốc, hẳn đến GAY bar câu cá, đưa mắt nhìn lại, tựa như khí cầu màu sắc rực rỡ trong ngày quốc tế thiếu nhi, tuy rằng ngũ thải tân phần (2), thế nhưng toàn bộ đều là đồng đạo của hắn a. Thật vất vả mới có thể tìm được một gã ra dáng mạnh mẽ nam tính, cư nhiên hai bên tai lại mang đôi bông màu hồng, tiếng nói lại nhỏ nhẹ, như lấy roi quất thẳng vào mặt Diệp Thì Quang.

“Sao mà tìm hoài không có nổi một người đàn ông chân chính vậy? Tôi chỉ cần tìm một người thôi, chỉ cần một người là đủ rồi!” Hắn bầy ngày liên tiếp đi đến quán rượu, xé nát hết N tấm danh thiếp của mấy gã muốn cùng hắn 419 (3), cuối cùng thét lên với người pha chế rượu.

Một ngụy nương (4) bên cạnh trang phục còn rực rỡ xinh đẹp hơn cả nữ nhân lên tiếng than thở, “Anh bạn, khi tìm được nhớ báo cho tôi biết với, tôi không ngại cùng anh chia sẻ đâu.”

Diệp Thì Quang ngửa đầu, cầm ly rượu uống một hơi sau đó dần mạnh lên bàn, quay đầu bước ra khỏi cái quán bar đã từng đặt kì vọng khá cao.

Mới vừa ngồi vào trong xe, có một người cảnh sát tới gõ cửa kính, đưa vào trong xe cái dụng cụ thử hơi rượu đo độ cồn, “Anh bạn, thổi một hơi nào!”

“Lại là anh!” Oan gia ngõ hẹp, Diệp Thì Quang nhận ra đó chính là người cảnh sát đã giúp hắn lúc trước, thế nhưng cũng là người đã làm què mặt hắn trong sở cảnh khi đi nhận xe, hắn thở dài rồi dựa lưng vào ghế lái, “Anh bạn, tôi không có lái xe.”

“Không lái xe vậy anh ngồi ở ghế lái làm gì?”

“Vậy là phạm pháp sao?”

Người cảnh sát không tức giận, “Không lái xe là được rồi, tôi trực tại chỗ này đến hơn nửa đêm lận, chính là để phòng tai nạn xảy ra, để con ma men say rượu như anh lái xe dễ xảy ra tình huống bất lợi lắm, phải không? Nhanh gọi điện cho bạn anh đến đón anh đi, lần này tôi không phạt anh.”

Diệp Thì Quang ngây ngẩn cả người, hẳn cho rằng phạm là cảnh sát giao thông bắt người say rượu lái xe, cũng như lang sói chụp được mỗi nhất định phạt không tha, vậy mà nhìn lại đồng chí cảnh sát này, một thân sắc phục đen phẳng phiu, trên đội cái mũ trắng tiêu hồn, vành mũ vươn ra ôm lấy khuôn mặt tròn, mang theo chút chính nghĩa liêm chính cùng khí chất lưu manh, đôi mắt to lấp lánh hữu thần, mũi cao thẳng, môi nở nang, cảm kiên nghị, khi cười còn lộ ra má lúm đồng tiền.

Diệp Thì Quang nấc một tiếng, mượn rượu làm càn, đưa tay ôm lấy ống tay áo của người cảnh sát, “Anh cảnh sát, anh thật đẹp trai!”

Người cảnh sát cũng chỉ kéo tay hắn ra, “Anh mà chạm vào tôi nữa, tôi sẽ tố cáo anh tội đánh lén cảnh sát đó a!”

“Tôi không có ý định đó!” Nói xong hắn nở một nụ cười tà ác, không đếm xỉa gì đến hình tượng nữa, “Tôi chính là ... muốn cùng anh ngủ.”

Người cảnh sát nháy mắt, rồi lại nháy mắt, nhìn chung quanh thấy các đồng nghiệp còn đang ở chỗ khá xa, đắc ý cười cười, “Đại thúc, tôi đã có bạn trai rồi, hẳn so với anh đẹp trai gấp nghìn lần, còn trẻ tuổi nữa, cao hơn cả anh, anh nghĩ tôi sẽ ở bên ngoài mà kiếm người làm chuyện này sao ...Thế nào? Tôi thấy anh nên tìm người phù hợp với độ tuổi của anh thì hơn.”

Diệp Thì Quang nhìn không ra người đó đang đùa hay thật, thế nhưng mặc kệ thế nào, hắn là đang bị cự tuyệt, hắn hiện tại như món ăn đã cũ, không còn ai muốn.

Hắn mày mò lục túi lấy ra cái điện thoại, không chút nghĩ ngợi ấn liền một dãy số, sau đó chờ trong điện thoại vang lên giọng ồm ồm của Từ Định Quốc “Alô”, trong nháy mắt lại muốn rơi lệ, “Từ Định Quốc, đoán xem tôi hiện tại ở nơi nào?”

“Trong phòng khách sạn?”

“Ai, đúng rồi.” Nói xong hắn đưa điện thoại lên ngay trước mặt người cảnh sát, “Nói cho y biết anh tên gì?”

“A? Cái gì?” Người cảnh sát ngẩn người.

Diệp Thì Quang nheo mắt cười sau đó đem điện thoại để lại bên Tòii, đối với Từ Định Quốc đang ở bên kia mà cười nói, “Cái cảm giác sa ngã cũng thật tuyệt!”

Người cảnh sát có chút không hiểu được, “Anh đây là đang làm cái gì vậy?”

“Đùa chút thôi!” Nói xong hắn nổ máy xe, mới phía tiến lên phía trước được một đoạn, người cảnh sát đó liền hét lớn lên, “Đứng lại cho tôi! Uống rượu lái xe, phạt tiền và thu hồi bằng lái!”

Diệp Thì Quang quả thật là tỉnh rượu, kỳ thực hắn vốn không có say, nhưng đã như vậy, không bằng thừa nhận mình say thấy tốt hơn, bằng không sẽ mắc tội danh trêu chọc người thi hành công vụ.

Giờ thì hắn đang ở trong đồn cảnh sát, sau đó nghe tên cảnh sát gì đó ngồi lái nhải điều lệ giao thông, nói về việc uống rượu lái xe rất nguy hiểm, phạt rất nặng, nhưng do hắn có thái độ ăn năn, ngoan ngoãn nộp tiền phạt, nên cũng chỉ nhẹ nhàng mà phê bình.

Không thì còn có thể làm gì nữa đây?

Anh cảnh sát à, tôi quả là trở nên hồ đồ rồi.

Anh cảnh sát à, tôi thất tình rồi.

Cứ nghĩ hắn Diệp Thì Quang tiêu sái một đời, ai ngờ chỉ trong một năm bao nhiêu mặt mũi cũng không còn nữa.

Hắn ủ rũ mà rời khỏi đồn cảnh sát, định gọi điện gọi một người bạn hữu tới lái xe đón hắn về, cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui, không tìm được ai.

Từ Định Quốc? Không được! Hắn là người có khí chất!

Hắn bị cái quái gì vậy, làm thế nào mỗi khi gặp chuyện đều nghĩ tới y đầu tiên, cái này biến thành bệnh luôn rồi!

Đồng nghiệp trong ngân hàng chỉ đơn giản là quan hệ cộng tác làm ăn, hắn luôn luôn công và tư rõ ràng, không muốn trong những việc như thế này mà cầu người giúp đỡ, chỉ có một lý do, mất mặt.

Gọi điện thoại cho anh hai, nhưng mà người ta đang họp bên Thụy Sĩ, gọi điện thoại cho em trai, thế nào nó cũng nói anh có tiền mà, mượn đại một tên tài xế nào đó đi! Cuối cùng chỉ có chị ba là hiền lành tốt bụng, gọi điện nhờ chị đón về vậy.

Hắn phát hiện, nguyên lai nhân duyên con người quả thật rất mỏng manh.

Hắn ngồi ở phía sau xe, không có việc gì làm hết nhìn đông tới nhìn tây, ven đường có bộ đội binh sĩ khu vực đang chạy dọc chạy xuôi gào thét, bọn họ cả đám đều mặc áo sơ mi ngắn Tay cùng quần màu xanh lục, làm lộ ra bắp chân trần ngập khí tức cùng khí chất thanh xuân.

Diệp Thì Quang thở dài.

“Em cùng người bạn trai ngành kiến trúc chia tay rồi à?” Chị ba hỏi.

“Chia tay rồi!”

“Do em lẳng nhăng phải không ...?”

“Chưa có làm gì cả.” Diệp Thì Quang nói đến đây, không cam lòng mà hỏi lại, “Mà sao chị lại cứ thế khẳng định là em lẳng nhăng ...?”

“Em vừa nhìn thấy mấy mấy anh chàng bộ đội hồi nãy, chưa gì nước bọt đã chảy ra rồi. Nếu như mỗi ngày đều thấy cả một xe bộ binh chắc em sẽ chảy nước mà chết mất luôn! Haha!”

Diệp Thì Quang bắt mồm mà nói thảm, “Là đàn ông thì háo sắc, có gì không được sao?”

“Không có gì không được, bắt quá chừng có lỗi đến như thế!”

“Em cả đời này chỉ có ngủ cùng một mình y, kỳ thực bản thân em rất chung thủy.” Hắn cúi đầu thấp giọng thừa nhận.

“Thế y có biết điều đó không?”

“Hiện tại có chút hoài nghi. Em chính mình cũng rất hoang mang, một người đàn ông như em, cả đời chỉ chung sống với một người, có phải hay không rất thiệt thòi?”

Chị banhà họ Diệp trả lời một nẻo, hỏi ngược lại, “Chị nói cho em biết, khi em mười lăm tuổi chị tìm được dưới gối đầu của em hình chụp của Lý Tiểu Long, chị đã biết em thích đàn ông, khi đó dưới gối đầu của anh hai đều là hình của Đặng Lệ Quân (5), tuy thẳng út không hiểu chuyện, lúc đó cũng biết được Noriko Sakai (6) rất đẹp. Trong số những người chị quen biết cũng có đồng tính, sau này ra nước ngoài thì càng biết nhiều người hơn, bắt quá chưa thấy đôi nào ở với nhau đến cuối cùng cả, ở được với nhau hết đời là phúc đó, biết không? Nếu như em có được người sống cùng cả đời, vậy em chính là đàn ông thập toàn thập mỹ rồi...”

Diệp Thì Quang cúi đầu, không nói lời nào.

“Em nghĩ thể diện quan trọng lắm sao?”

Diệp Thì Quang suy nghĩ một chút, rống to hơn: “Rất quan trọng!” Hắn nắm chặt nắm Tay, “Em nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp, vừa giữ được thể diện cho em, mà vẫn có thể mang y ngoan ngoan trở lại bên người em.”

END 15

(1) Thiên nhai hà xử vô phương thảo : hay còn có câu khác là đời này nơi nào chẳng có hoa.

(*) Ngắn gọn lại là ý của bé ám chỉ bên ngoài không thiếu đàn ông để bé lựa chọn, thế mà dài dòng liên tưởng ẩn dụ toàn bằng mấy cái hình ảnh trời ơi đất hỡi, hết biết!!!

(2) Ngũ thải tân phân : năm màu chính: vàng, xanh, đỏ, trắng, đen. Đại ý là tại nơi đó nhiều dạng người, phong phú đủ loại.

(3) 419: for one night hay còn gọi là tình một đêm.

(4) Ngụy nương: danh từ của giới ACG, dùng để chỉ những người nam có tướng mạo, vóc người xinh đẹp gần hoặc tương tự như nữ. Những người nam này đồng thời có được mị lực của cả hai phái, tức là ở trong mắt nữ giới, có mị lực của nam tính. Trong mắt nam giới, có mị lực của nữ tính. Tuy nhiên vẫn có đầy đủ suy nghĩ và quan niệm của một người nam. Do chấp niệm mãnh liệt của giới hũ nữ và các loại tiểu thuyết đam mỹ, manhua đam mỹ, số lượng ngụy nương gần đây có thể nói là đang gia tăng và gây ảnh hưởng xấu đến xã hội bởi những phần tử giả ngụy.

Nguồn: thiennguyet.wordpress.com/2011/06/01/dpbbcmmbnnhben-th%E1%BB%A9-ba/

Nói chung một câu, ngụy nương là nam xinh đẹp như nữ

(5) Đặng Lệ Quân (chữ Hán: 鄧麗君; bính âm: Dèng Lìjūn) (29 tháng 1 năm 1953 – 8 tháng 5 năm 1995) là một trong những ca sĩ nổi tiếng nhất Đông Á, cô là người Đài Bắc, Đài Loan. Cô còn có tên tiếng Anh là Teresa Teng.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/%C4%90%E1%BA%B7ng_L%E1%BB%87_Qu%C3%A2n

(6) Noriko Sakai: Sakai Noriko (Nhật: Sakai Noriko?, Tửu Tỉnh Pháp Tử) sinh ngày 14 tháng 2 năm 1971 là một ca sĩ và diễn viên Nhật Bản. Cô sinh ở Fukuoka, tỉnh Fukuoka, Nhật, và đã lập gia đình vào năm (1998), cô sinh được một cậu con trai (1999). Cô cũng khá nổi tiếng ở Hồng Kông, Đài Loan và Việt Nam.

Nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Sakai_Noriko

16. Chương 16: Đe Dọa

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Diệp Thị Quang điều tra một lúc lâu, rốt cục thì hẳn cũng biết được số nhà và dãy chung cư mà Từ Định Quốc đang ở, sau đó vào một buổi sáng cuối tuần, hẳn nhân lúc Từ Định Quốc rời nhà đi làm, lại trước cửa nhà gõ cửa.

Nếu mà nói nghiêm túc, hành động này của hẳn so với việc đột nhập nhà để kiểm tra đời tư người khác, cũng không khác nhau lắm. Hẳn cần phải biết rõ cuộc sống hiện nay của Từ Định Quốc như thế nào, để mà còn suy tính kế hoạch nữa. Nếu tên họ Từ đó muốn tìm một nữ sinh viên thuần khiết hay một cô gái thành thực, chuẩn bị an phận trở lại một cuộc sống bình thường, thì hẳn sẽ làm một chính nhân quân tử gửi đến cho y lễ vật kết hôn, nhưng nếu như y lại dám có tư tình với bà bác vừa già vừa mập, thì hẳn sao nuốt nổi mối nhục này. Từ Định Quốc đang muốn thử thách phản ứng cùng nhân cách của hẳn sao, y có thể cùng chung sống với một bà bác vừa già vừa mập mà lại không chịu sống cùng Diệp Thị Quang hẳn, đó là điều trăm triệu lần hẳn không chấp nhận.

Cách cửa mở ra, một thiếu niên có khuôn mặt nao nao giống Từ Định Quốc đứng ở bên trong cánh cửa, hỏi: “Anh là ...”

Diệp Thị Quang lướt mắt quét sơ qua người trước mặt, người này so với Từ Định Quốc chẳng kém là bao, hay là người này chính là Thất đệ tuyệt hảo nhất của nhà họ Từ mà lúc trước y hay nhắc? Chính xác là một con một sách, môi hồng răng trắng, người thì phải nói sao nhỉ? Nếu mà cần người đi đến Tây Thiên lấy chân kinh, Đường Tam Tạng người Tôi chỉ cần một đoàn người đi theo để trợ giúp thì cũng đủ rồi ... còn cậu ... ít nhất cũng phải đến hai ba đoàn người đi theo. Bởi vì thoát nhìn qua là dạng người thành sự thì ít mà bại sự có thừa. Đẹp thì đẹp đó, nhưng lại không đủ sức sát thương người (quyến rũ chết người). Từ Định Quốc nếu mà trở lại tuổi 15, so với cậu thì cũng hùng tráng uy vũ hơn một bậc.

Diệp Thị Quang không mở miệng tự giới thiệu, mạnh mẽ chen ngang người qua cậu bước vào trong cánh cửa, hẳn lướt mắt qua khắp nhà, cách trang trí thì kém cỏi, ha ha, sàn nhà là các miếng gỗ được ghép lại với nhau, ghế sofa mua ở ngoại thành kết hợp với bộ đồ dùng giá ba nghìn đồng một bộ mua trong thành, nhà bếp thì lát bằng loại gạch men sứ trắng cũ kỹ, sàn gạch trong buồng vệ sinh thì bẩn đến nỗi cứ tưởng là lát gạch hoa cương đen. Quá đáng nhất chính là phòng ngủ, tủ quần áo vừa nhỏ lại bề bộn, giường nằm thì làm phòng chật đến không có chỗ để chân.

Diệp Thị Quang trong lòng thư thái, song song lại có điểm hận Từ Định Quốc không biết suy xét, lại tình nguyện trở lại cuộc sống hồi lúc trước, khi mà y còn là một người nông nhân mới vào thành phố làm công.

“Anh là ai a? Nếu như anh không nói rõ ràng thì tôi gọi cảnh sát đó a!” Từ Tiên Quốc không ngừng ở phía sau hần kéo dầy.

Diệp Thì Quang thở một hơi dài, dùng khuôn mặt mỉm cười chói lọi như không hề lo sợ bất kì phong ba bão táp nào, thần tình đặc ý nói: “Tôi tên Diệp Thì Quang, anh cậu có bao giờ nhắc tới tôi không?”

Diệp Thì Quang trong ấn tượng của Từ Tiên Quốc là một người đàn ông bốn mươi tuổi, quan to chức lớn trong ngành Ngân hàng, bình thường luôn cùng khách hàng ra ngoài ăn uống đánh bạc chơi gái, nhất định là loại người ngồi không mà hưởng, con mắt vẫn đục, hàm răng vàng, là một đàn ông trung niên hói đầu keo kiệt với vẻ mặt dữ tợn, kết quả trước mắt cậu lại là một người nam tử toàn thân mặc âu phục xa hoa, khuôn mặt tuấn tú, vẻ mặt ngạo mạn, nhìn trẻ tới mức quả thật khó đoán được tuổi, nếu so với anh hai quả thật trẻ hơn. Hai người họ nếu cùng một chỗ, Từ Định Quốc cũng khoác lên người một bộ âu phục, quả thật dễ khiến người ta hiểu lầm là loại nông dân từ dưới quê lên thành thị trở thành một con thỏ kiếng được những bà nhà giàu nuôi dưỡng.

Khó trách anh hai cậu suốt ngày phiền muộn nhưng lại không thể lên tiếng, quả thật là tình huống đau khổ do thất tình mà ra.

“Diệp tiên sinh, anh của tôi mới vừa ra công trường, anh tìm y có việc sao?”

“Không có gì, thuận tiện ghé thăm thôi.” Diệp Thì Quang đưa tay lên cằm, cười như người mẫu nam quảng cáo xe Mercedes, “Phiền cậu nói lại cho y biết, quây đủ rồi thì nhanh trở về nhà đi, tôi đến tận đây, cũng đã không còn quan tâm đến cái gì gọi là mặt mũi rồi. Y so với tôi nhỏ hơn, đáng lý tôi phải nhường nhịn y, trước là tôi sai, cậu bảo y dừng để trong lòng. Những lời này vốn dĩ phải trước tiếp nói cùng y, thế nhưng y lại cứ tránh mặt tôi, nên không thể làm gì khác hơn là nhờ cậu chuyển lời hộ. Tôi cùng y có nhiều năm tình cảm bên nhau, không thể cứ thế này mà chia tay, trong lòng tôi thật ...” Diệp Thì Quang rũ mắt xuống, thấy được sự đau thương nhưng không kém phần xinh đẹp, cuối cùng cười cười mà xin lỗi, “Thất thối rồi, cậu đừng chê cười.”

Từ Tiên Quốc bình thường gặp gỡ chỉ toàn là những người học sinh quê mùa, đâu bao giờ có dịp gặp được những người quý tộc tao nhã cao sang như thế, trong một thoáng nhìn thấy con mắt của Diệp Thì Quang, không phải, là toàn thân đều phát ra một ánh sáng nhạt, quả thật chói sáng. Hơn nữa người đàn ông này, lại vô tình thâm tình mà yêu anh hai cậu, không màng đến thân phận địa vị cách xa, lại còn khác biệt học thức bằng cấp.

“Em ... em sẽ nói lại với y, anh còn có gì cần em chuyển lời không?”

Diệp Thì Quang trong lòng âm thầm đặc ý, em trai quả thật dễ đối phó hơn ca ca.

“Vậy là được rồi, cậu hiện tại đang làm ở đâu?” Diệp Thì Quang làm như đang sắp đi, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, dừng chân xoay người hỏi.

“A, em hiện đang làm người bảo quản trang thiết bị trong một tiểu công ty, chuyên môn cung cấp các thiết bị văn phòng bộ phận kế toán hay tài vụ trong các xí nghiệp. Về tên công ty, em sợ là anh chưa từng nghe qua tên thôi.”

“Lúc nào rảnh rồi đem hồ sơ tóm tắt lý lịch qua bên ngân hàng của tôi, trực tiếp đặt vào túi hồ sơ chuyển trực tiếp cho tôi, tôi sẽ xem giùm cậu, coi có tiến cử cậu vào làm được hay không?”

“Điều này sao có thể được chứ?”

Diệp Thì Quang đặt tay lên vai cậu, nếu là bình thường có người dám chống đối hần thì hần một nắm bóp chết mất rồi, thế nhưng người này lại là em trai yêu quý của Từ Định Quốc, trong lòng quả thật cũng có ý muốn khi dễ cậu. Nhìn cậu cứ như một con thú nhỏ với con mắt hồn nhiên ngây thơ, nhìn vô cùng đáng yêu, dù không thể chạm vào, nhưng mà đùa giỡn chút cũng coi như không quá đáng nhĩ. Cứ như việc đi dạo trong công viên bỗng nhiên thấy một con chó con, không thể khống chế mà chạy lại âm bổng nựng đùa một phen. Nhưng ngẫm lại hôm nay còn muốn nhờ đứa em chồng này làm người chuyển lời, vì vậy hần thành khẩn mà nói: “Tôi chỉ là muốn vì y làm chút gì đó, nếu như không được, thì giúp em trai y cũng được, tôi chỉ hy vọng là y có thể hiểu được tình cảm của tôi đối với y.”

Nói xong, Diệp Thì Quang mang vẻ mặt đau khổ mà rời đi.

Hắn ở nhà đợi điện thoại ba ngày, không có, ngay cả một tia gió thổi cỏ lay cũng không luôn, ngay cả hồ sơ lý lịch của người em chồng hắn cũng chẳng thấy tâm hơi.

Vì vậy hắn lại y như lần đầu mà đến nhà y, đối phương cũng không phải Gia Cát Lượng, hắn tin tưởng lúc này đây nhất định dễ như trở bàn tay.

“Tôi lần trước nhờ cậu chuyển lời giùm tôi, cậu không nói lại với y sao?”

Tiên Quốc thành thật nói: “Em có nói, thế nhưng y lại chẳng có chút phản ứng, còn nói em xen vào việc của người khác.”

Diệp Thì Quang cũng không trông cậy vào cậu có thể chuyển lời thành công, dù sao thì hiện nay cũng chỉ có hai anh em một nhà, sao có thể nói giúp người ngoài chống lại anh em chứ, vậy hắn chỉ cần xếp cậu vào trong dạng mật thám, thế thì chuyện gì cũng dễ hơn. Diệp Thì Quang uể oải gật đầu, lại nói: “Thế thì tại sao cậu không gửi bản lý lịch qua chỗ tôi?”

“Em hỏi Anh hai, y nói bản thân y cũng chưa từng phụ thuộc vào anh, thì em lại càng không nên dựa dẫm vào anh.”

Diệp Thì Quang trong lòng có chút tức giận, thầm nghĩ người đi nói với anh người cái này làm gì, công việc và tình cảm là hai chuyện khác nhau, mà thôi mà thôi, dù sao thì đây cũng không phải là vấn đề trọng điểm.

“Vậy anh của cậu ... có tính toán gì tới việc tương lai hay không?” Sợ Từ Tiên Quốc không rõ, hắn lại cố ý nhấn mạnh, “Tôi là nói, y có chuẩn bị tìm một phụ nữ để kết hôn ... không ... cái này ... quả thật là có chút khó nói.”

“Em hiểu! Em hiểu! Vấn đề này em cũng hỏi qua y rồi, y nói cứ để tự nhiên, y sẽ không đi tìm, có thì tốt, không thì thôi.”

Diệp Thì Quang đối với câu trả lời này quả thật có chút suy ngẫm, nguyên bản cho rằng Từ Định Quốc vì nhất thời tức giận nên mới nói cái chuyện kết hôn gì gì đó, hoặc bất quá là tìm một đàn ông khác nháo loạn một hồi, ai ngờ y lại dĩ nhiên nghĩ như thế thật. Nếu như quả thật y có ý như thế, vậy thật sự chẳng phải xôi hỏng bỏng không rồi sao, chẳng lẽ quả thật y đối với hắn tâm tàn nguôi lạnh? Không thể nào, bản thân thật sự không làm chuyện gì có lỗi với y, cơ bản thì có chút sai, nhưng thật không đáng để thành ra thế này.

Vài chục năm qua sống cùng nhau, giờ thì chán chê hắn, Từ Định Quốc còn chưa tới ba lăm, lại còn thêm một đội kiến trúc công của riêng mình tại thành thị, tưởng rằng vậy là thành công, như hoa mai nở rộ lần hai, nên muốn bỏ hắn, tưởng dễ lắm à?

Từ Tiên Quốc không rõ trình độ cùng bản lĩnh của Diệp Thì Quang, nên không nhận thấy Diệp Thì Quang đứng thì có vẻ đang ngây ngốc nhưng thật ra trong đầu lại suy tính cực lực tình huống và phân tích tương lai của hai người bọn họ. Cậu nhanh chân xoay người đi pha trà, “Diệp tiên sinh, anh vào ngồi chút đi, đừng đứng hoài như vậy.”

Diệp Thì Quang bước vào nhà, hắn làm ra một bộ mặt vờ vịt – sự thống khổ khi bị thất tình, sau đó liền tiếp hết nhìn đông tới nhìn tây, cuối cùng chỉ vào một căn phòng ngủ, “Tôi có thể vào đó xem chút không?”

Kỳ thực lần đầu hắn tới, hắn cứ như vào chỗ không người mà tự tiện bước vào xem xét, còn hôm nay lại lễ phép khách sáo hỏi ý kiến chủ nhà, làm đúng nghĩa của người khách, bởi vậy, Từ Tiên Quốc không chút ngại ngần dẫn hắn vào xem phòng.

Diệp Thì Quang bước vào phòng, đầu tiên là nhìn quanh bốn phía, sau đó đến bên giường ngồi xuống, cúi đầu bắt đầu yên lặng rơi lệ.

Từ Tiên Quốc lúc đầu cũng không chú ý cho lắm, sau lại thấy vai của Diệp Thì Quang run nhẹ, phát hiện thấy hắn đang khóc, nhất thời khiến cậu hoảng loạn, “Ai, Diệp tiên sinh, anh đừng như vậy! Anh đừng khóc a, có chuyện gì từ từ mà nói, chuyện của anh và Anh hai, có gì em sẽ khuyên nhủ giúp anh.”

Diệp Thì Quang quay đầu, không cho cậu nhìn thấy bộ dạng khóc lóc của bản thân, nghẹn ngào mà nói: “Không cần đâu, chuyện của tôi và y đã kết thúc thật rồi, dù sao thì chuyện này gia đình của các cậu có lẽ cũng không chấp nhận được, tôi buông y ra, thành toàn hạnh phúc cho y. Hai người đàn ông mà muốn ở

cùng bên nhau lâu dài quả thật không dễ, dù sao thì tôi và y cũng đã từng có khoảng thời gian hạnh phúc, đối với tôi vậy cũng đủ rồi. Cậu có thể đi ra ngoài trước không, tôi muốn yên tĩnh một chút.”

Từ Tiên Quốc nhẹ nhàng rời khỏi phòng, trước khi đóng cửa lại, cậu nhìn thấy Diệp Thì Quang ngã đầu nằm xuống, lấy cái gối đầu ôm vào trong lòng, nhắm mắt lại cứ như đang hồi tưởng mùi vị của Từ Định Quốc.

Nói thật ra, anh của cậu làm việc tại công trường, trên người không chỉ có xi măng cát bụi, mà có khi lười tắm, về tới nhà là nằm xuống ngủ, nên mùi vị lưu lại trên gối đầu cũng không dễ ngửi cho lắm. Bất quá người xưa có câu, thương nhau củ ấu cũng tròn, chỉ cần là của người mình thích, thì dù có thối đến mấy vào mũi của mình vẫn là hương thơm.

Diệp Thì Quang lần thứ ba tới nhà y, chuẩn bị thu nghiệm thành quả.

Sau tiếng gõ cửa, một chốc sau thì cửa mở, hai anh em nhà họ Từ đang dùng cơm, Từ Định Quốc ra mở cửa, trông thấy hần thì lạnh lùng nhàn nhạt không phản ứng, cũng không có ý định cho hần vào, “Có việc gì sao?”

Diệp Thì Quang nói: “Tôi không tìm cậu, tôi tìm Tiên Quốc.”

Từ Định Quốc đưa ánh mắt tràn đầy sát khí liếc ngang qua hần rồi ngoảnh vào trong nhà nói: “Tìm em kìa.”

Từ Tiên Quốc thiếu chút nữa sặc cơm, cậu vỗ vỗ ngực rồi chạy ra ngoài, “Tìm em có việc gì?”

Diệp Thì Quang lúc đầu có ý định với Từ Định Quốc, thế nhưng giờ thay đổi chủ ý, hần một Tay nắm lấy cổ áo Từ Tiên Quốc, đẩy cậu vào cánh cửa hôn mạnh mẽ, Từ Tiên Quốc bị hần hôn đến đầu óc choáng váng, hai chân như nhũn ra, vài lần lấy tay muốn đẩy hần ra, thế nhưng lại không đủ sức, không ngờ quơ cái tay lại trúng ngay cái giá treo đồ gần đó, khiến mũ, áo khoác, rơi xuống đất, trúng ngay tử đựng giày, nhất thời giày mũ tại cửa một trận toán loạn.

Từ Định Quốc sững sốt hơn nửa ngày, cuối cùng chỉ vào mũi Diệp Thì Quang hét lớn một tiếng, “Buông nó ra ngay, anh đang làm gì thế hả?”

Diệp Thì Quang bắt lấy hai cánh Tay đang nháo loạn, vững vàng chế trụ Từ Tiên Quốc, tại cổ của cậu mà khiêu khích: “Làm gì? Chẳng lẽ cậu lại không thấy? Cậu già rồi, cho nên giờ tôi đổi sang một người trẻ hơn, người khác thì tôi không có hứng thú, tôi chỉ có hứng thú với anh em họ Từ nhà cậu thôi.”

“Anh ... anh ... Anh hai, anh phải tin tưởng em, tụi em thật sự không có gì hết.”

“Phải, hiện tại giờ thì không có gì hết, nhưng sau này thì không biết rõ a.” Diệp Thì Quang dào dạt đắc ý, “Cậu đã quên làm thế nào mà hai ta thành đôi sao? Cậu nghĩ nếu tôi cũng như vậy đối nó thì nó sẽ như thế nào?”

Từ Định Quốc xoắn Tay áo lên, “Diệp Thì Quang, tôi không cho anh một trận, thì anh không biết tốt xấu mà.”

17. Chương 17: Làm Thôi Làm Thôi

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Từ Định Quốc biết rõ người tên Diệp Thì Quang, khi khoác áo đi ra ngoài, thì là một người vô cùng thanh Tôio, tất cả từ ngữ hoa lệ cao quý đều được hần sử dụng thành thạo tối ưu, là một người thông minh cơ trí, cực kỳ khiêm tốn lễ phép, không cờ bạc rượu chè. Thế nhưng khi cởi y phục bước vào trong phòng, thì lại làm nên những chuyện vô pháp vô thiên, xằng bậy, nháo loạn như ngựa xổng chuồng, mà nếu muốn đối phó hần, chỉ có một biện pháp, đó chính là nhanh chóng khiêng hần lên giường, sau đó thao hần đến chết đi sống lại, cuối cùng khi cả hai người đều bình tĩnh lại thì từ từ mà nói chuyện.

Hắn trước đây còn biết thế nào là chừng mực, thế nhưng đến tuổi trung niên, càng lúc tâm tình càng bất bình ổn, không thể hờ chút là đối phó kiểu như vậy. Lúc đầu Từ Định Quốc còn thấy hành động của hắn khả ái dễ thương, cũng dành chút thời gian ngọt ngào mà nói chuyện cùng hắn, thế nhưng nếu cứ được nước lấn tới, thì ai mà có thể chịu nổi cơ chứ, ăn cũng ăn không tiêu nữa là.

Diệp Thì Quang bị mang tới trên giường, ngưỡng cái cổ lên kêu rên: “Cậu làm cái gì a? Buông! Từ Định Quốc, có gì thì nói! Không được đánh người!” Nói xong hắn lấy hai tay đập vào nhau phát ra tiếng như vỗ Tay, “A, đánh người tránh mặt! Cậu đừng có quá đáng như vậy!”

Từ Định Quốc nhìn bàn tay của mình, y oan uổng chết thôi, tuy rằng y là một người thô lỗ, thế nhưng chuyện đánh người bạo lực gia đình gì đó y tuyệt không làm.

Từ Tiên Quốc ở bên ngoài liên tiếp gõ cửa: “Anh hai, đừng như vậy, sẽ chết người đó!”

Diệp Thì Quang che miệng lại muốn cười ra tiếng, thế nhưng mới phát ra âm thanh, thì bị một cái tròng mắt như muốn giết người của y, “Tôi bắt quá nói đùa chút, nói đùa mà, cậu thật muốn đánh tôi sao?”

Từ Định Quốc cũng không phải là dạng người lưỡi có lò xo, uốn lượn thế nào cũng được, càng thêm không thể nói lại cái tên lưỡi không xương này, phản ứng đầu tiên của y là bước về phía cửa, mở ra, để cho em trai y thấy rõ tình huống bên trong, xem rõ xem y có đánh người hay không, thế nhưng khi y vừa định mở cửa, Diệp Thì Quang nhanh chóng ngồi dậy chặn ngang, từ phía sau gắt gao ôm lấy thắt lưng y.

“Buông ra!”

“Cậu cũng buông ra đi!”

“Tôi có gì mà phải buông?”

“Được, buông thì buông, tất cả cùng buông!” Diệp Thì Quang buông lỏng Tay, Từ Định Quốc định mở cửa ra, kết quả y lơ đãng vừa quay đầu lại, thấy Diệp Thì Quang đứng ngay giữa phòng, đang thoăn thoắt mà tháo y phục.

Tận mắt nhìn thấy dây lưng quần được tháo ra, chiếc quần được may từ chất liệu tơ lụa thượng đẳng, thoáng một cái đã được cởi ra đến mắt cá chân, lộ ra hai chân thon dài trắng mịn, con mắt Từ Định Quốc tròn tròn, nhanh chóng đem cánh cửa đóng sầm lại, khóa trái.

Diệp Thì Quang la lên, “Cậu buông tôi ra đi, cậu muốn làm gì? A ... Nga ... Không ... Cậu điên rồi! Em trai cậu còn đang ở bên ngoài! A ... A ... Ân ...”

Từ Định Quốc nhanh chóng bịt miệng hắn, Diệp Thì Quang mừng rỡ đến rơi nước mắt.

Ngoài cửa Từ Tiên Quốc cũng chẳng gõ cửa hiên ngang dồn dập như trước nữa, cẩn thận dò xét tình hình ở trong, “Diệp tiên sinh, có cần em gọi cảnh sát hay không?”

Diệp Thì Quang nhanh chóng lấy hai tay của Từ Định Quốc ra, nói ra một câu, “Cậu nghĩ tôi chưa đủ mất mặt? Anh em nhà họ Từ các cậu, muốn tôi không thành người nữa hay sao?” Cuối cùng ‘A’ một tiếng, gần như là nghẹn ngào.

Từ Định Quốc chỉ đơn giản bịt miệng hắn lại, xem hắn còn thể nào nói ra được những lời sàm ngôn nữa không.

Diệp Thì Quang giãy dụa thân thể, thanh âm phóng thấp đến mức chỉ đủ để người trong phòng nghe được: “Thế nào, lão Từ, chúng ta đến thử một chút? Dù sao cũng không cần quan tâm, bắt quá em trai đang nghĩ là cậu đang cưỡng – bạo tôi. “

Từ Định Quốc xoay người sang chỗ khác đi đến tủ quần áo, lấy hết quần lót với quần tây ra, chẳng màng kích cỡ hay màu sắc, cứ mặc hết lên người. Sau khi mặc xong, y ngồi xếp bằng trên giường, hừ lạnh một tiếng, “Muốn tôi cưỡng – bạo anh, anh mơ đi!”

Diệp Thì Quang mất hứng, “Cậu mặc nhiều như vậy làm gì? Sợ chính mình không kiềm chế được à, không tự tin vào bản thân sao?”

Từ Định Quốc từ trong túi áo lấy ra một điều thuốc, châm lên, làn khói mờ ảo từ nơi kẹp của hai ngón tay lan tỏa ra xung quanh, y dùng một ngón tay chỉ vào mũi Diệp Thì Quang mắng: “Tôi muốn chia tay với anh, anh nghe không hiểu sao? Thế nào mà lại càn quấy như vậy?”

“Lão Từ, tôi muốn cậu nói rõ ràng một câu, cậu là thật sự muốn chia tay cùng với tôi hay chỉ là dọa tôi? Nếu là thật, tôi ngày hôm nay liền lập tức ra khỏi căn nhà này, cũng sẽ không dây dưa cùng cậu, thậm chí cả đời này, cũng sẽ không gặp cậu nữa. Tôi nói được là làm được. Cậu yên tâm, tôi cũng không phải hạng người vô sỉ, đi trêu chọc em trai cậu. Nếu cậu hiểu rõ thì trả lời tôi đi.”

Trong lúc Diệp Thì Quang nói ra những lời này, toàn thân trên dưới chỉ có duy nhất một cái quần lót, nếu như hần áo mũ chỉnh tề mà nói ra những lời này, Từ Định Quốc nhất định không tin hẳn, thế nhưng hiện giờ Diệp Thì Quang trong bộ dạng này, mà vẫn có thể hiên ngang nói ra những lời như vậy, quả thật là đang rất nghiêm túc, tuyệt đối không hề đùa giỡn.

Từ Định Quốc không hé răng, đem điều thuốc lên miệng hút một hơi dài, như một người nông dân vùng Tây Bắc đang nghỉ dưỡng, thả hồn vào một nơi xa, cuối cùng y đem điều thuốc để vào cái gạt tàn “Vương lão cát!” ngay đầu giường, sau đó nhắm mắt lại thống khổ nói: “Lão Diệp, tôi thật sự mệt mỏi, tôi nghĩ muốn về quê, cưới một người vợ, sinh một đứa con, sau đó đường đường chính chính mà qua nửa đời sau.”

Diệp Thì Quang hít lấy một hơi dài, cùng lúc đó nghĩ rằng trái tim mình đang dần lạnh, hần gạt đầu, “Tôi hiểu, cũng là do tôi, lúc trước không nên dụ dỗ cậu. Chúng ta mỗi người một đường, sau này nếu cậu lấy vợ, nhớ nói tôi biết một tiếng, tôi sẽ tặng lễ vật cho cậu. Hai ta ... cứ như vậy mà đường ai người nấy đi phải không?”

Hần cúi đầu nhặt quần áo rơi khắp nơi, yên lặng mặc vào, trong khi mặc, nước mắt theo đường mũi từng giọt từng giọt rơi xuống sàn nhà.

Từ Định Quốc trông thấy rõ ràng, trong lòng một trận khó chịu, thế nhưng y tự nhủ trong lòng, không thể nhẹ dạ, tuyệt đối không thể nhẹ dạ.

Diệp Thì Quang sau khi mặc quần áo chỉnh tề, đi tới cửa, quay đầu hỏi: “Tôi đáp ứng cậu, sau này không bao giờ ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, cậu có đồng ý quay lại không?”

Từ Định Quốc không biết nói cái gì cho phải, vẫn không hé răng, khuôn mặt lạnh lùng, lãnh ngạnh như thiết.

“Tôi nói thật, trước đây dù thế nào thì tôi cũng chỉ nghĩ trong đầu mà thôi, tôi chưa từng làm thật bao giờ, có bản lĩnh thì cậu bắt gian tại giường đi. “

Từ Định Quốc lắc đầu thở dài, “Tôi không phải một thiếu phụ lưỡng tuổi có chồng, suốt ngày rảnh rỗi đi bắt thông gian của anh. Tôi chỉ mới nghĩ tới hình dạng của anh, để người khác nhìn thấy, trong lòng tôi quả thật ... Tại thôn của tôi, vợ mình cùng đàn ông khác ngủ, đối với đàn ông đó chính là một sự sỉ nhục, anh hiểu không? Dù chỉ là trong ý nghĩ thì cũng như nhau thôi, tôi thành cái dạng gì đây, bị cấm sừng mà không biết!”

Diệp Thì Quang không đi nữa, đơn giản đi tới trước mặt Từ Định Quốc ngồi xuống, “Đó chính là vấn đề, cả hai ta đều là đàn ông, tôi không phải vợ cậu, cậu không thể dựa vào tiêu chuẩn một người vợ mẫu mực mà xét nét tôi chứ? Là đàn ông thì chỉ nên xem xét tình hình thực tế, tôi ...”

“Ngừng, đừng có mà gom hết toàn bộ đàn ông tự kỷ cất thỉ (Lời nói tục), anh cho rằng khắp thiên hạ ai ai cũng có thể như chó ăn bậy ngoài đường sao?”

“Thô lỗ a, lão Từ!” Diệp Thì Quang trong lòng cũng ý thức được bản thân mình nói những lời này vào lúc này không thích hợp cho lắm, hiện tại chỉ có thể thuận theo Từ Định Quốc, “Được, cũng đúng, cậu nói thô nhưng cũng đúng. Thế nhưng lão Từ, là đàn ông, thấy người đẹp, trong lòng cũng có chút xao động. Ngấm lại thì cũng đến mức đó thôi, phải không? Tôi bảo chứng với cậu, gì thì gì chứ tôi cũng chỉ nghĩ trong đầu mà thôi, tuyệt đối chưa bao giờ dụ dỗ người khác. Nếu cậu chỉ cần có bất cứ một chứng cứ nào thấy rằng tôi dụ dỗ người khác, thì tôi ... ” Hần nghĩ tới nghĩ lui, không biết phải thế nào mới được, nếu mà thế trời giáng sấm sét đánh Tôn xác thì có hơi cường điệu quá mức, “Tôi dùng axit sunfuric tạt vào mặt mình, không cần cậu ra tay, thế nào?”

Từ Định Quốc biết hần thích chưng diện, thề độc đến mức này chắc chắn là cực kỳ thành khẩn rồi.

Diệp Thì Quang thấy y có phản ứng hơi mềm lòng, trong đầu nảy lên ý định muốn thăm dò, tiếp tục làm chuyện hồi nãy còn đang dang dở, thối nhiệt khí cắn cái lỗ Tòii của y ôn nhu nói: “Cậu kêu em trai quay về phòng đi, nếu không, hần sẽ bị nhiễm bẩn mất đó.”

Từ Định Quốc tức giận trừng hần, dầm dầm ngực hần, “Anh coi anh chỉ biết có nhiều đó, không tiền đồ?”

Diệp Thì Quang đem người ngã xuống giường, “Tôi không cần tiền đồ, tôi là Kiếm Thần, được rồi phải không?”

Hai người trong nháy mắt ôm chầm lấy nhau, hôn vài cái, Từ Định Quốc mặc đến mười bảy mười tám lớp quần giở muốn tháo ra quả thật rất rắc rối, Diệp Thì Quang gấp đến độ liên tục giật cái khóa kéo, rốt cục xem chút nữa là giựt phẳng cả cái khóa kéo.

Từ Định Quốc bảo vệ quần, “Ai ai ai, đều là mới mua đó!”

“Cậu đừng nói là cậu coi trọng mấy cái quần này hơn, tất cả gộp lại cũng chẳng bằng cái quần lót của tôi, xong việc tôi mua tặng cậu cái khác.”

“Bại gia tử!” Từ Định Quốc lời còn chưa dứt, răng rắc, cả quần ngoài cùng quần lót đều bị xé nhỏ.

“Sai rồi, cậu đi chỗ nào được người hiền lành, giỏi giang như tôi chứ, biết bao người muốn ăn cơm mềm (1) mà tôi có để ý đâu.”

“Tê! Đừng dầm mạnh như vậy, tôi đau! Cậu làm cẩn thận chút đi!”

“Cái mông của anh không sao, cái mông của anh không sao!”

Qua một lúc lâu, cả hai người đều trần trần trụi trụi mà làm, lâu dài không làm, phía dưới của Diệp Thì Quang rất chặt, thử vài lần vẫn chưa thể đi vào, khiến Từ Định Quốc người trần đầy mồ hôi.

Diệp Thì Quang vạm vẹo cái mông, cười nói: “Lão Từ, tôi đây trình độ tốt không? Đến tận tuổi này mà vẫn chặt đến như vậy, đó là trăm năm mới có một.”

“Phốc” một tiếng, rốt cục tiến vào.

Từ Định Quốc đánh vào mông hần một cái ‘Ba’, không nặng, nhưng mang theo chút nghiêm túc trách phạt, “Lão Diệp, tôi không được, tôi đã không còn trẻ nữa, không có khả năng như lúc tuổi còn hai mươi, tôi mệt đến mức xương sống thắt lưng đều mềm nhuyễn ra.”

Diệp Thì Quang vui mặt vào trong gối đầu, Từ Định Quốc thấy hần không hé răng, y cũng không muốn nói thêm gì nữa, một người đàn ông thừa nhận chính mình ‘Không được’, đó là chuyện mất mặt, nếu mà nói thêm gì nữa, chắc y cắn lưỡi chết cho xong. Người đến tuổi trung niên, thể này cũng là được lắm rồi, hay là làm ít một lần, nghĩ như vậy, Từ Định Quốc hết sức chuyên chú mà đỉnh tổng.

Sau khi phóng thích, Diệp Thì Quang nằm úp sấp xuống, thở dồn dập.

Từ Định Quốc quay người hần lại, thấy hai con mắt hần đều hồng, ngay cả lỗ mũi cũng đỏ. “Anh ... Anh lại làm sao vậy?”

Diệp Thì Quang trở mình, nâng người ôm chặt Từ Định Quốc, hai cái đùi cũng quấn lên níu chặt lấy thắt lưng của y, “Lão Từ, hiện tại tôi đã hiểu được nỗi khổ của cậu, kỳ thực cậu không cần sợ mất mặt, cậu cứ nói thẳng với tôi. Với người sung mãn như cậu, là ngàn dặm mới tìm được một, Diệp Thì Quang tôi vận khí tốt, mới có thể gặp gỡ cậu. Tôi sau này sẽ biết điều độ tiết chế, hai chúng ta cùng nhau già, được không?”

Diệp Thì Quang quả thật rất muốn nôn, những lời nói đó quả thật rất buồn nôn mà, bất quá quả thật lúc trước y đã cho hần một khoảng thời gian dục tiên dục tử, sung mãn cùng cực. Nếu muốn giờ vẫn còn có thể duy trì thời gian cùng cường độ như xưa, quả thật là chuyện không thể, đến được như thế này cũng là hay lắm rồi, những lời nói đó cũng không hần là khiến buồn nôn lắm, quả thật là những lời thật lòng của hần.

Hai người mặc quần áo gọn gàng, Từ Định Quốc lại châm thêm một điếu thuốc, “Tôi nói với anh là về quê cưới một người vợ, cũng là cố ý chọc giận anh thôi, cho đến bây giờ tôi tìm cũng tìm không ra người nào

hợp ý tôi, nhìn là cứ nghĩ tới anh. Anh xem anh biến tôi thành cái dạng này, cả đời anh đi theo mà hảo hảo bồi đắp cho tôi cũng không coi là quá đáng chứ?”

Diệp Thì Quang vui mình vào trong lòng y, chậm rãi mà vuốt ve từng thớ thịt trên lưng, 8 khối cơ bụng của Từ Định Quốc giờ đây không còn chặt như trước, sợ rằng sau này có thể còn phệ ra, lúc trước hắn âm thầm phát thệ, nếu đến một lúc nào đó tên họ Từ này có dấu hiệu béo phì, hắn lập tức đem người đuổi ra khỏi nhà, nhưng hiện tại nghĩ lại, nếu như mà to béo một chút, kỳ thực cũng rất tốt, vuốt ve cũng thoải mái hơn.

“Lão Từ, cậu quay đủ rồi, theo tôi về nhà được không?”

“Không!”

“A?” Diệp Thì Quang từ trong lòng Từ Định Quốc nhảy dựng lên, “Tại sao?”

“Tôi nghĩ, tôi và anh vẫn chưa có làm xong.”

END 17

(1) Ăn cơm mềm : ám chỉ việc người chồng ở nhà không để vợ đi làm nuôi. Từ này thường được người Trung Quốc sử dụng, nên đối với Việt Nam chúng Tôi thì có hơi lạ Tôii.

18. Chương 18: Đời Người Nhiều Đau Khổ

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Em út nhà họ Từ cả một đêm cố gắng căng hết cái lỗ tai của mình, cũng không phải vì muốn nghe trộm gì thanh âm phòng bên cạnh, cậu chủ yếu là sợ hai người họ cãi nhau rồi thành ra chuyện lớn, có khi nào họ hóa giận thành quát rồi ra tay giết người vì tình không? Anh hai cậu là người hành động luôn đi trước suy nghĩ, còn Diệp Thì Quang mỗi khi đụng tới chuyện tình cảm thì lại là người không biết kiềm chế như lúc bình thường.

Cậu đưa tay lên sờ sờ khóe môi đang đau nhức, đó là nụ hôn đầu của cậu a! Cậu làm thế nào cùng hắn đối mặt đây? Nụ hôn đầu lại bị chị dâu tương lai cường hôn?

Thật ra mà nói nếu đó là một người chị dâu tương lai xinh đẹp cũng không có gì (lắm rồi lắm rồi, cậu tuyệt đối không có bất cứ ý niệm gì với Diệp Thì Quang), vấn đề chính là, chị dâu này của cậu, lại là một người đàn ông!

Giữa lúc cậu đang trong lúc xuân tình nhộn nhạo, suy đông nghĩ tây, lo được lo mất, bỗng nhiên cửa phòng ngủ trong góc mở ra, Từ Định Quốc vừa gài nút áo, vừa gấp dài đi ra ngoài.

“Anh hai, chào!”

“Ừ, chào.” Từ Định Quốc gật đầu, tự đi vào bếp chuẩn bị nấu cháo.

“Anh nấu để đây sẵn, để nguội một chút là có thể ăn, hồi sáng anh có ra ngoài mua màn thầu cùng bánh bao, nếu thích thì dùng kèm.”

Từ Định Quốc đi tới bậc thềm mang giày vào, Tiên Quốc đi lại gần hỏi thăm: “Ồ, anh hai, anh không ăn sáng luôn sao?”

“Không cần, anh đi làm liền, trên đường đi mua chút gì đó ăn cũng được.” Mang giày xong, Từ Định Quốc chỉnh lại thắt lưng cho ngay ngắn, ngập ngừng có ý muốn mở miệng nói gì đó cùng em út, thế nhưng lời vừa đến bên miệng, đã nuốt lại vào trong.

Từ Tiên Quốc yên lặng chờ y mở miệng, đợi gần nửa ngày vẫn chưa thấy y nói gì, cậu không chịu nổi nữa, “Anh hai, anh muốn nói gì thì nói đi.”

“Hắn là bị bệnh tâm thần, em đừng để ý đến hắn.”

Từ Tiên Quốc hiểu được ý của y, nhanh chóng kiên quyết nói: “Anh hai, anh yên tâm, em nhất định không để ý.”

Từ Định Quốc vừa mới bước chân ra khỏi nhà, Diệp Thì Quang cũng đồng thời từ phòng ngủ đi ra.

Hắn vừa đi vừa thắt lại cái cravat, lúc đi ngang qua một cái gương liền đứng lại ngắm nhìn một chút, thật ra cái gương này làm bằng loại thủy tinh chẳng tốt chút nào cả, gương gì mà cứ mơ mơ hồ hồ chẳng soi rõ được hình dạng, nhưng với Diệp Thì Quang cũng được, bởi vì hắn lúc trong buồng vệ sinh đã soi qua một hồi rồi.

Từ Tiên Quốc nghĩ đến nụ hôn bị cưỡng bức hôm qua, rồi lại đến sự im lặng tối đáng sợ sau khi hai người họ vào phòng, bỗng chốc hai lỗ tai cậu đỏ lên.

Diệp Thì Quang thấy cậu vậy liền cảm thấy thú vị, “Nhóc, có bạn gái chưa?”

“Vẫn ... vẫn chưa có.”

“Nhanh tìm một cô đi.” Diệp Thì Quang nói xong, dùng cái muôi múc một bát cháo, lấy túi nilon đựng bánh bao mở ra, cầm lấy một cái, vừa xé nhỏ vừa ăn chung với cháo, từng miếng từng miếng nhai nhai ngồi ăn, “Buổi sáng tôi thường ăn sandwich, nên y hay làm cho tôi món kiểu Trung Quốc, món này là do y nghĩ ra đấy. Nếu là bánh bao thịt thì quá dầu mỡ, còn màn thầu không thì chẳng có tí vị gì.”

“A, vậy ngày mai em đi mua sandwich.”

Diệp Thì Quang cười khúc khích, “Cậu phục vụ chu đáo như thế làm gì? Không phải là quá khách khí sao? Hơn nữa, không phải ngày nào tôi cũng ghé lại đây. Cậu chính là mau khuyên nhủ anh hai của cậu đi, cứ như vậy không biết ra bộ dáng gì nữa, trước đây chúng tôi cũng từng ở riêng, tôi không nghĩ chuyện này sẽ tăng thêm phần lãng mạn hay gì đó, dù sao tôi và y đều không còn nhỏ nữa. Đời người đến tận tuổi này, cũng chỉ mong muốn có một cuộc sống yên ổn thôi.”

Diệp Thì Quang nói đến vấn đề tuổi, càng khiến Từ Tiên Quốc thêm hiếu kỳ, “Diệp ca, anh năm nay rốt cuộc mấy tuổi vậy?”

Diệp Thì Quang nghe cậu từ Diệp tiên sinh giờ biến thành Diệp ca, trong lòng vô cùng thoải mái, “Cậu đoán xem.”

“Em đoán không được, ha ha.” Từ Tiên Quốc cười ngây đại, những lời nhắc nhở mà anh cậu vừa nói cậu đã hoàn toàn quên mất, “Anh em có nói qua, anh so với y lớn hơn, thể nhưng theo em thấy, anh bất quá cũng hơn hai mươi là cùng.”

Diệp Thì Quang ăn xong, chùi miệng, “Nhóc concậu miệng lưỡi thật ngọt, định dụ dỗ tôi sao? Tôi không muốn làm chuyện có lỗi với anh cậu đâu.”

Mặt Từ Tiên Quốc bỗng chốc đỏ lên.

Diệp Thì Quang bỏ lại khăn tay, than thở, “Tôi già rồi! Không khoác lác với nhóc concậu làm gì, tôi đi làm đây.” Nói xong hắn cũng chẳng dài dòng gì thêm, từ đâu lấy ra chiếc chìa khóa xe, một đường thẳng phất tay áo đi xuống lầu.

Đi ra hàng hiên tầng dưới cùng, hắn bỗng nhiên thấy một cậu bé khoảng ba bốn tuổi đang ngồi xổm nhìn đàn kiến, Diệp Thì Quang tâm tình cũng không tệ, lại thấy một cậu bé con khỏe mạnh khẩu khí thực sự dễ thương, liền đi đến gần nhìn theo hướng con mắt của cậu bé, “Cậu bạn nhỏ, papa mama của em đâu?”

Cậu bé trả lời nêo khác, thanh âm non nớt: “Chú, chú nhìn xem, đàn kiến đang dọn nhà này.”

Diệp Thì Quang mặt trầm xuống, trong bụng thầm nghĩ không phải Từ Tiên Quốc nói hắn thoát nhìn chỉ khoảng hai mươi là cùng sao, chẳng lẽ là giả, vì vậy hắn tàn bạo nói: “Gọi bằnganh!”

Cậu bé bị khuôn mặt hung tợn của hắn dọa cho hoảng sợ, run run đôi mắt tựa như muốn khóc, cậu bé nhìn Diệp Thì Quang một chút, đột nhiên vươn chân, dùng đôi giày da nhỏ hung hăng đá vào chân Diệp Thì Quang, đá xong nhanh chân bỏ chạy.

Diệp Thì Quang cắn răng chịu đựng, chưa từng nghĩ tới cậu bé còn nhỏ như vậy mà lại có thể gây ra một lực sát thương lớn như vậy, một phần cũng là do hắn chưa kịp phòng bị, đang muốn đem đứa trẻ ra giáo huấn một chút, đột nhiên phát hiện cậu bé ấy đã nhanh chóng nhào vào lòng một thanh niên. Tất nhiên không ai xa lạ, thần bảo hộ của những đứa nhóc ưa quậy phá, phụ thân đại nhân.

Diệp Thì Quang chịu đựng đau nhức xoa người mang theo nụ cười, “Con trai anh quả thật đáng yêu!”

Lúc này người thanh niên cũng đã kịp trông thấy màn nháo loạn của con trai mình, chỉ là không rõ lắm nguyên nhân khiến cậu bé đá hắn, vì vậy gật đầu tạ lỗi, “Trẻ con còn nhỏ không hiểu chuyện, đều là do trong nhà quản không nghiêm, thực sự xấu hổ.”

Diệp Thì Quang cố gắng nhích cái chân tiến lại gần định xoa cái đầu cậu bé tỏ ý thân thiết, kết quả cậu bé liền nhanh chóng xoa đầu ôm lấy cổ papa không cho hắn xoa, hắn không thể làm gì khác hơn là khẩu thị tâm phi nói: “Đâu đâu, cũng là trẻ con thôi mà! Quả thật là rất đáng yêu!”

“Có vẻ như anh rất thích con nít, đã kết hôn chưa?”

Diệp Thì Quang không muốn cứ đứng đây mà nói đến những chuyện này, chân hắn vẫn còn nhói đau, mặt khác hắn luôn ghét con nít, bản lĩnh cùng tài năng của bọn nhóc hắn đã sớm lĩnh giáo từ tiểu ma đầu của anh hai hắn rồi, vì vậy hắn nhanh chóng thay đổi biểu tình từ xấu hổ sang tiếc nuối, “Người yêu của tôi ... không thể sinh con.”

“À ... Rất xin lỗi.”

Diệp Thì Quang phối hợp mà cười cười, nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện, xoa người rồi đi.

Từ Định Quốc vẫn kiên trì ý định việc hai người ở riêng một thời gian, Diệp Thì Quang cảm thấy vô cùng khó chịu, thật sự đôi lúc hắn rất muốn vác một cái bao tải chạy qua nhà y bỏ y vào bao cột lại mang về nhà. Tất nhiên, hai người đều tự nhường một bước, cứ mỗi lần muốn làm gì thì hai người thường thay phiên giữa hai nhà, bởi vì sợ rằng nếu hành sự tại nhà y thì sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến Từ Tiên Quốc, cho nên đa phần cả hai người hành sự đều là ở nhà Diệp Thì Quang.

Một thời gian sau, Từ Định Quốc khuôn mặt được dưỡng khiến sắc mặt hồng hào, khí chất tinh thần đạt tới mười phần, trên mặt đều không còn nhiều nếp nhăn, nhìn chẳng khác gì là cải lão hoàn đồng trẻ hơn tới mười tuổi, mà Diệp Thì Quang thì lại không được may mắn như vậy.

Diệp Thì Quang nhìn lại làn da cổ của hắn đã lộ ra nét già yếu, lấy hộp kem dưỡng xoa lên hi vọng che lấp được sự tàn phai nhanh chóng của thời gian, coi trái coi phải, bản thân cảm thấy mình chẳng khác gì là một đóa hoa thủy tiên chưa kịp nở đã héo rũ. Cũng không phải là hắn bất mãn gì, kỳ thực tần suất hành sự như vậy giữa cả hai người cũng có nhiều ít lợi, có thể khiến người thêm khỏe mạnh, nhưng vấn đề là, cuộc sống không phải chỉ là chuyện hòa hợp gối chăn trên giường, mà còn chuyện tìm một người bạn đồng hành khóa lấp nỗi cô vắng trong tinh thần, chỉ ít mỗi buổi tối ôm Từ Định Quốc ngủ, con người y dương khí tràn đầy, hắn sẽ không còn phải lo sợ chuyện có những cái gì không tốt ở dưới gầm giường nữa.

Hắn không tin phật, cũng không tin quỷ, là một người không có đạo, nhưng quả thật hắn rất sợ bỗng nhiên từ dưới bồn cầu xuất hiện một nữ ma đầu tóc dài, hơn nữa phần lớn những khách hàng của hắn muốn vay tiền, hơn phân nửa là làm ăn buôn bán, mà phạm là việc buôn bán, thần thông bát quái, phòng thủy, cát hung gì đó cực kỳ chú ý, hàng năm đưa bao lì xì, phân nửa là đưa riêng cho hắn Diệp Thì Quang, còn hơn phân nửa đều dành cho việc đi chùa chiền quyên đèn nhang. Bởi vậy cho đến bây giờ, thật sự nói hắn không nghi thần nghi quỷ cũng không đúng lắm.

Nói chung, nếu cứ tiếp tục như vậy, tuyệt đối không được.

Thế nhưng cái việc sợ quỷ nhát ma này, hắn không thể nói cùng với Từ Định Quốc, nói cũng vô dụng.

Đừng xem thường Từ Định Quốc đọc ít sách, thế nhưng tư tưởng “Phong kiến mê tín hại chết người”, tại quê nhà của y đã bị phong trào khai sáng tư tưởng nông thôn hừng hực thiêu chết, y vốn đã sớm được quán

triệt qua một cách triệt để. Nói cái vụ mời đạo sĩ hòa thượng đến làm sạch trong nhà, y nhất định sẽ không ngoảnh mặt lại nhìn, đưa ra hai chữ — lừa bịp!

Y ẩn đường cao, trán rộng, dương khí mạnh, tới quỷ thần cũng sợ y ấy chứ.

Diệp Thì Quang rơi vào đường cùng, liền nghĩ tới một người, có thể gọi người đó tới trấn trạch (1).

Ai?

Cháu trai lớn của hắn, năm nay vừa tròn tám tuổi — Diệp Mãn.

Nói thật ra, tìm con nít tới để trấn trạch có điểm hơi quái, con nít thì dương khí không thịnh, trong án thư cổ có nói, con nít dễ bị quỷ bắt hồn, bất quá Diệp Thì Quang chỉ là thiếu bạn, chỉ cần trong nhà có người cùng hắn, dù có bao nhiêu quỷ hắn cũng không sợ.

Thừa dịp khoảng thời gian mà anh hai hắn mới về nước, Diệp Thì Quang đặc biệt tới thăm, sau nói muốn đón Diệp Mãn qua nhà hắn chơi vài ngày. Lý do thì hắn có rồi, đương nhiên không thể nói là muốn chú nhóc để trấn trạch, chỉ có thể nói hắn thích con nít, người đến lúc trung niên, cũng bởi vì là dân đồng tính, nên không có con cái. Anh hai chị dâu bận rộn, ông bà nội cũng căn bản mặc kệ con cái, coi như hắn giúp anh trai, giúp đỡ chiếu cố Diệp Mãn một chút, thuận tiện bồi dưỡng tình cảm, tương lai khi bản thân mình già rồi, trông cậy một chút vào cháu trai cháu gái trong nhà, cũng không đến mức cô đơn tịch mịch.

Anh hai nhà họ Diệp nghiên cứu vật lý, đối quỷ thần rất cuộc tin hay không, Diệp Thì Quang không rõ ràng lắm, bởi vì y luôn bận rộn làm ăn, nên trong vấn đề này không biểu thị rõ ràng lắm. Cũng bởi vì quá chuyên tâm làm ăn, nên anh hai hắn bốn mươi tuổi mới kết hôn sinh con, lúc này mới có được dòng con nối dõi duy nhất. Mặt khác, xem tình hình mà nói, Diệp Thì Quang không phải là không được chấp nhận, từ trên xuống dưới người Diệp gia tuy rằng đều là người dị tính, nhưng ai cũng mang quan điểm chủ nghĩa độc thân, cho nên đối với chuyện đèn nhang cũng không đặt nặng, bất quá đối với đứa cháu trai duy nhất — Diệp Mãn, thật sự cũng có chút coi trọng.

Anh hai suy nghĩ một chút, nhìn Diệp Mãn nói: “Con có muốn đến ở cùng với chú ba không?”

Diệp Mãn nhắc cằm, “Ba, chú ấy là người đồng tính luyến ái, có thể nổi hứng lên *** loạn con không a?”

Diệp Thì Quang trợn trắng con mắt, “Trước tiên, ba con là người dị tính ái, hắn có thể nổi hứng lên thấy bất cứ người khác phái nào cũng đều động dục?”

Anh hai nhà họ Diệp nhanh chóng lắc đầu, “Anh cũng không phải cầm thú.”

Diệp Thì Quang gật đầu, “Bởi vậy, với lại ba con dù có muốn cũng khó mà làm được lắm.”

“Này!”

“Đó cũng không phải là trọng điểm. Được, giờ chúng ta nói đến vấn đề thứ hai, chú, Diệp Thì Quang, là một đại đàn ông quang minh lỗi lạc, chú sẽ có ý định *** loạn với một đứa nhóc? Nhất là khi nó lại là cháu trai của chú sao?”

Diệp Mãn chớp chớp con mắt, “Vậy chú có thể cho con một căn phòng ngủ ở hướng nam được không?”

Diệp Thì Quang vẽ mặt hồ nghi, “Tại sao con lại thích một gian phòng như thế?”

“Chú ba, đối diện chung cư này có một người bạn học cùng tên Chúc Hân Di, bạn ấy hiện tại đang học tiểu học, nên con cùng bạn ấy rất khó liên hệ. Nếu như ở phòng ngủ phía nam, bình thường con chỉ cần gọi một tiếng, có thể cùng bạn ấy đi chơi trượt patin tại cung văn hóa.”

Diệp Thì Quang vuốt đầu chú nhóc, hi hi cười nhìn anh hai nói: “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Ban đầu, sự tình đều đã đàm luận xong xuôi, cuối cùng, chị dâu lớn nhà họ Diệp biết được tin tức này, từ Thụy Sĩ gọi điện thoại tới, vô cùng kiên quyết mà nói — NO!

Lý do là, không phải bởi vì cô kỳ thị người đồng tính ái, thế nhưng Diệp Mãn đang ở trong thời kỳ tâm sinh lý phát triển, cô không muốn con trai mình bị bất cứ chuyện gì làm ảnh hưởng, sau này sẽ làm sai lệch thủ hướng.

Hy vọng của Diệp Thị Quang thất bại, không thể làm gì khác hơn là ủ rũ đi về nhà.

Buổi tối hần ngồi trên ghế sofa không có gì làm mà xem TV, bên trong TV là đang chiếu lên hình ảnh của một vùng mới bị thiên tai, những đứa trẻ bị lạc mất gia đình người thân, khuôn mặt lấm lem bùn đất, khóc lóc kêu gào gọi ba gọi mẹ.

Hần trong đầu hiện linh quang.

Người đến trung niên, không phải là cũng nên có một đứa con hay sao? Nói chung khi con người già đi rồi, chỉ còn những đứa trẻ mới lớn dần, thời gian tới cũng thuộc về những đứa trẻ như vậy.

Chị ba của hần cũng đang cân nhắc tới việc muốn có một đứa con, bởi vì cô hiện tại cũng lớn tuổi, sau này khó có thể có con.

Trước đây Diệp Thị Quang toàn là cười nhạo người khác, nghĩ rằng việc con người nuôi dưỡng những đứa trẻ chỉ vì không muốn cô đơn tịch mịch, thực sự là một thái độ không có trách nhiệm. Có sự nghiệp trong tay, muốn gì được đó, còn cần những đứa trẻ con làm gì?

Từ Định Quốc về vấn đề này suy nghĩ càng đơn giản hơn, nuôi trẻ con dưỡng già thì tốt, bắt quá nhà họ Từ bọn họ nhiều anh em, cho nên áp lực nối dòng nối dõi lưu truyền đèn nhanh cũng không nhiều.

Cho đến bây giờ, Diệp Thị Quang bỗng nhiên trong lòng có biến đổi. Hần nghĩ thật sự con nít cũng rất là dễ thương, ngày hôm đó khi đi xuống lầu gặp chú bé con đáng yêu, tiểu ma đầu cháu trai hần cũng rất đáng yêu, nói chung cứ là con nít là đáng yêu.

Bản thân hần thì không thể sinh con được rồi, ngoại trừ đi hiến tinh trùng ra, cả đời này hần tuyệt đối không thể nào có con được, tìm đại một người để sinh con cho hần, nếu truyền ra ngoài để người khác biết được, hần còn mặt mũi nào.

Ánh mắt lướt qua màn hình TV, hay là đến viện cô nhi, nhận nuôi một đứa trẻ? Kinh tế của chính mình đủ để nuôi dưỡng một đứa trẻ có điều kiện sống đầy đủ, nếu sợ rằng thủ hướng của hần sẽ ảnh hưởng đến bé trai, thì hần sẽ nhận nuôi một bé gái!

Quyết định vậy đi, có con rồi, hần không sợ Từ Định Quốc không ở cùng hần nữa!

Diệp Thị Quang càng nghĩ càng kích động, từ sofa đứng thẳng người dậy.

END 18

(1) Trấn trạch : Trấn” là “Giữ”, “trạch” là “cái nhà”. “Trấn trạch” là Tôi sử dụng 1 số pháp khí Phong thủy đặt tại 9 cung trong nhà bao gồm: Càn (Tây Bắc), Khảm (Bắc), Cấn (Đông Bắc), Chấn (Đông), Tốn (Đông Nam), Ly (Nam), Khôn (Tây Nam), Đoài (Tây) và Trung cung (giữa nhà). Các loại pháp khí có 4 loại được đánh giá độ mạnh, tốt qua chất liệu như sau: “nhất Đá, nhì Đồng, Tôm Sành, tứ Mộc”. Đặt trấn trạch nhằm hoá giải các sao Dữ (Thái tuế, Ngũ hoàng đại sát...), kích hoạt các sao lành, cát tường trong nhà (Lục Bạch, Bát Bạch, Cửu tử...), nhằm bảo vệ cho ngôi nhà và những con người sống tại đó được Bình an, Hạnh phúc.

[.homenh /blog/ngu-hanh-kim-moc-thuy-hoa-tho.html](http://homenh.com/blog/ngu-hanh-kim-moc-thuy-hoa-tho.html)

19. Chương 19: Đứa Trẻ Nhỏ

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Buổi tối cùng ngày sau khi vận động trên giường xong, Diệp Thị Quang về mặt mê mẩn nói: “Lão Từ, chúng ta có một đứa con đi?”

Từ Định Quốc đang đầu nghiêng qua một bên hút thuốc nghỉ giải lao, cánh tay rủ xuống tại mép giường, sàn nhà rải đầy bụi tro thuốc, bỗng nhiên nghe Diệp Thị Quang nói xong một câu như thế, y giật mình buông điếu thuốc đang cầm trên tay, rớt xuống giường khiến drap giường bị cháy một lỗ nhỏ, chính bản thân y cũng bị sặc một ngụm thuốc, khiến y ho sặc sụa.

Y đưa tay lên đặt trên trán Diệp Thị Quang, bị Diệp Thị Quang bực bội gạt ngang qua, “Làm gì vậy chứ? tôi không có điên, tôi đâu có nói chính mình sẽ sinh.”

“Tôi cũng đâu có sinh được a!”

“Chúng ta có thể nhận nuôi một đứa.”

“Tôi cũng từng nghĩ qua vấn đề này, không được đâu, việc nhận nuôi một đứa trẻ cần trải qua nhiều khâu nghiêm ngặt lắm, chỉ khi nào chúng ta kết hôn nhiều năm mà không có con, thì mới có tư cách nhận nuôi. Mà tình trạng chúng ta như vậy, sao mà có thể nhận nuôi được chứ?”

Diệp Thị Quang chẳng hề để ý, “Ở trong khu này những đứa trẻ không cha không mẹ nhiều lắm, theo hai ta thế nào cũng sẽ sống sung túc hạnh phúc hơn là lưu lạc? Đầu tiên cứ mang về nuôi dưỡng, đợi đến khi học tiểu học thì nhập hộ khẩu. Tôi quen biết cảnh sát hộ tịch, cảnh sát hình sự, cảnh sát giao thông cũng rất nhiều. Ai, nói chung việc hộ khẩu gì đó nếu mà Diệp Thị Quang tôi không làm được, nhờ bọn họ là êm ngay thôi. Nói không chừng người đến hộ nhà trong thôn của cậu, nhiều nhà vẫn còn trọng nam khinh nữ, không thích nuôi bé gái.. Bản thân tôi thích bé gái, bé trai nghịch ngợm lắm, hơn nữa hai ta dưỡng bé trai không thích hợp, tương lai nếu như nó cũng thích đàn ông, thì không biết là do bẩm sinh hay bị ảnh hưởng?”

“Anh muốn nuôi một bé gái? Hai người đàn ông nuôi một bé gái nũng nịu mềm mại như đậu hủ non, thích hợp không vậy?”

“Có gì mà không hợp? Chờ tới lúc con gái đến tuổi thiếu nữ, tôi với vai trò là cha đi mua băng vệ sinh cũng không thành vấn đề.”

Từ Định Quốc nhìn hẩn bằng một ánh mắt xem thường, “Tôi thấy anh là muốn thỏa mãn tâm nguyện được chính mình đi mua băng vệ sinh đó a?”

Diệp Thị Quang nhảy dựng lên, “Lão tử cho tới bây giờ không nghĩ làm đàn ông có cái gì không tốt! Không sai, tôi thích đàn ông, thế nhưng không phải vì tôi thích đàn ông mà hy vọng bản thân mình biến thành phụ nữ. Tôi sống cùng cậu nhiều năm như vậy, thế nào mà cậu còn nghĩ tôi như vậy?”

“Đừng kích động, đừng kích động, chỉ đùa một chút không được sao?” Từ Định Quốc cầm lấy điếu thuốc hồi nãy làm rớt đốt trở lại, nghiêm túc suy ngẫm vấn đề này, “Thu nhận một đứa trẻ, tôi cũng nghĩ đến việc này, được!”

Nếu hai người đồng nhất ý kiến, vậy là quyết định đi làm.

Về phía Từ Định Quốc, y chuẩn bị hướng cha mẹ hỏi thăm một chút, xem có nhà nào không muốn nuôi bé gái, thì để y nhận nuôi.

Bất quá Diệp Thị Quang suy nghĩ cẩn kẽ, liền bác bỏ đề nghị này. Thứ nhất, những bé gái như vậy, muốn nuôi thì phải đưa tiền cho gia đình người ta, như vậy nếu xem xét bản chất sự việc, không phải là đang buôn bán trẻ con sao, thế là phạm pháp. Thứ hai, bé gái lại đây được rồi, nhưng lỡ sau này cha mẹ con bé hối hận, muốn đưa con bé trở về, thì phải làm sao? Thứ ba, chỉ sợ cha mẹ con bé không thật lòng muốn con bé trở lại, mà dựa vào bé để lấy thêm tiền cấp dưỡng, dù sao tiền bạc là vật ngoài thân, nhưng cũng không muốn biến một đứa trẻ thành vật tư lợi cá nhân.

Diệp Thị Quang nghĩ tới nghĩ lui, rồi hẩn tìm được một người bằng hữu, người đó là cảnh sát họ Đại, người này năm ngoái mới phá được một đường dây buôn bán người, lúc đó cũng nhận không ít trẻ con, căn bản không tìm ra được cha mẹ, hoặc là những đứa trẻ này sớm đã bị cha mẹ vứt bỏ ... việc nhận nuôi con lần này, có thể hướng y hỏi thăm qua.

Diệp Thị Quang điện thoại đến chỗ y, nói chị hẩn không thể sinh con, nên muốn nhận nuôi một đứa trẻ.

Người cảnh sát họ Đại này khi biết được điều đó vô cùng nhiệt tình, giúp đỡ hần liên lạc nhận nuôi, cuối cùng cũng tìm được một đứa trẻ thích hợp, giữa lúc Từ Định Quốc cùng Diệp Thị Quang chuẩn bị đi nhìn qua đứa trẻ, thì Đại cảnh quan đột ngột gọi điện tới, “Tôi nghe nói, chị anh hình như cũng chưa kết hôn à? Nên không thể làm thủ tục nuôi con được.”

Diệp Thị Quang trong lòng hồi hộp, nhanh chóng gọi điện cho chị ba hần, “Chị vẫn chưa kết hôn?”

“Vẫn chưa, thì sao?”

“Vậy chị suốt ngày ở nơi làm thụ tinh ống nghiệm là làm cái gì?”

“Không được sao? Những năm gần đây, phụ nữ muốn sinh con cũng không cần đàn ông, hừ, nếu có bản lĩnh, chính em tự mình sinh một đứa đi. “

“Điên à?” Diệp Thị Quang định bụng nguyên rửa nàng đời này khỏi sinh con được, ngẫm lại lại thấy mình ác quá, vì vậy đổi giọng, “Em nguyên rửa chị ngồi hoài sẽ bị trĩ luôn đi!”

Chị banhà họ Diệp cười nhạt, “Thì Quang, nghe nói nếu trù ẻo người khác cái gì, bản thân mình cũng sẽ bị như thế. Chị thì không quan trọng, bị trĩ thì bị trĩ, thế nhưng phía sau của em còn rất cần thiết nha, nếu em mà bị trĩ, cả đời này của em coi như xui xẻo rồi ...”

Diệp Thị Quang tức giận đến mức muốn quăng cái điện thoại, đến mức này mà cũng không trót lọt nữa.

Cùng ngày hần đi làm trở về nhà, đột nhiên ngay giao lộ phía trước bị chặn kẹt lại, là do có một đám người đang vây kín thành một vòng tròn nhìn vào bên trong, hần mở cửa xe thò đầu ra ngoài nhìn, cho rằng có lẽ là bọn thanh niên đang đánh nhau.

Kết quả là sau khi nghe ngóng, có một bác gái nói: “Không phải đánh nhau, có một phụ nữ bên trong WC sinh một đứa trẻ, thật là không thể tin được tuổi trẻ hiện giờ, chúng tôi lúc trước muốn sinh một đứa cũng chết lên chết xuống, còn bây giờ phụ nữ càng lúc càng lợi hại, sinh con cùng với đại tiện lại đơn giản như nhau.”

Diệp Thị Quang lập tức lấy lại tinh thần, mở cửa xe nhanh chóng chen chân vào trong đám đông, thì thấy đám đông nghẹt cả người, có cả nam lẫn nữ, cửa WC thì bị mở ra phân nửa, từ bên trong thoảng ra mùi Tởnh cùng mùi máu tươi. Mọi người cũng chỉ là đứng nhìn, không ai dám làm gì, chờ cảnh sát đến giải quyết.

Diệp Thị Quang nghĩ thầm nhất định phải ra tay trước khi cảnh sát đến, vì vậy trực tiếp đi vào WC, ngồi chồm hổm trước cái bồn cầu, phát hiện thấy có một khối thịt máu chảy đầm đìa, hần nhìn trái phải một lượt, rồi lấy tay gạt trái đẫy phải khối thịt, phát hiện thấy khối thịt đầy máu này quả thật là một đứa trẻ sơ sinh, ngực hơi hơi thở gấp, hô hấp đã rất yếu ớt.

Hần đẩy chân lên, hắc hắc, vừa vặn, là một bé gái.

Vì vậy bất chấp bẩn thối, Diệp Thị Quang cởi áo khoác, mở rộng tay áo, ẵm đứa trẻ lên, để vào trong chiếc áo khoác kẹp vào trong nách, quay đầu bước ra WC, vừa đi vừa hét to, “Được rồi được rồi, tản đi, không có đứa trẻ nào cả.”

Những người khác cảm thấy mơ hồ, có người còn nói, “Kỳ quái, tôi rõ ràng là nhìn thấy mà.”

Bên ngoài xe cảnh sát cùng đài truyền hình cũng vừa mới đến, đang đẩy đoàn người đông đúc này qua một bên, Diệp Thị Quang cúi đầu thấp xuống, lách người tránh qua một bên, nhanh như chớp nhảy lên xe của mình. Hần có cảm giác hưng phấn y như mới vừa đi cướp ngân hàng thành công trở về, lập tức gọi điện cho Từ Định Quốc, nói hần vừa mới nhặt được một bé gái.

“Bất quá tôi trước tiên đem bé đi bệnh viện, đứa trẻ này có vẻ rất yếu, cậu đi siêu thị một chuyến, mua sữa bột cho trẻ con, rồi tã giấy gì đó.”

Từ Định Quốc đến khi buông điện thoại ra vẫn không tin được những gì mà y mới nghe, gì mà mới nghĩ đến đứa trẻ, đứa trẻ liền lập tức xuất hiện như thế?

Đứa trẻ mới vừa tới bệnh viện, liền lập tức được đem đặt vào ***g giữ ấm, thân thể bé vô cùng suy yếu, lại có dấu hiệu sinh non, trên người còn vươn bả nước tiểu lạnh ngắt, chỗ cuống rốn cũng có dấu hiệu bị nhiễm trùng.

Một lát sau Từ Định Quốc mang theo một túi lớn đựng đầy bột sữa cùng tờ giấy, Diệp Thì Quang y như người mẹ sắp sinh con, cầm Tay Từ Định Quốc liên tục run, “Chúng ta có con gái rồi! Con bé nhất định không được có chuyện gì!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh, lão Diệp, người khác đang nhìn chúng ta kìa!”

“Tôi làm thế nào mà bình tĩnh được chứ.”

Từ Định Quốc linh cơ khẽ động, “Ai, đó không phải là Dương tổng khách hàng của anh sao? Hẳn thế nào lại ở đây?”

Diệp Thì Quang vừa nghe, quả nhiên chuyển biến 180°, tay cũng không còn run, thanh cũng không còn rói, thông dong bình tĩnh mà quay đầu lại, “Chỗ nào?”

Nhìn nửa ngày, hẳn mới biết là Từ Định Quốc đùa ghẹo hẳn, hung hăng trừng mắt Từ Định Quốc, hẳn tự cười giễu bản thân, ý thức được chính mình tại nơi công cộng cư xử thất thố, thế nào mà hồi nãy lại không phát hiện.

Diệp Thì Quang bỏ ra một số tiền lớn bằng mọi giá cứu sống đứa trẻ, cũng may đối với hẳn tiền bạc không thành vấn đề.

Vấn đề cuối cùng là đặt tên cho đứa trẻ — Diệp Triển Mi, nữ danh Niếp Niếp.

“Vì sao không phải là họ Từ?” Từ Định Quốc nghĩ đây là một vấn đề nghiêm trọng, y không ở rể, cái này là liên quan đến vấn đề tôn nghiêm nam tử, không thể nhượng bộ.

“Một, nhà cậu nhiều anh em như vậy, trẻ con nhà họ Từ, cả nam lẫn nữ đều có, không quan tâm đến cậu có hay không. Hai, người nhà họ Diệp chúng tôi đơn bạc, chỉ có vài người, con bé theo họ tôi có gì sai? Ba, đứa trẻ là do tôi nhặt, có bản lĩnh cậu đi nhặt một đứa đi. Bốn, nếu cậu không thỏa mãn, hai ta bye – bye, rồi cậu đi tìm một phụ nữ sinh cho người một đứa, đứa trẻ đó họ Từ, do đích thân cậu sinh.”

Từ Định Quốc biết rằng những lúc hẳn kích động không thể nào nói nguyên tắc, được, vậy thì họ “Diệp”.

“Triển Mi, có phải hơi gì đó hay không? Mấy cụ bà cụ ông chỗ chúng tôi có nói qua, quả thật cái tên này có vẻ không tốt. Nếu như gọi cả họ lẫn tên, kì quái sao ấy. Nếu như đứa trẻ đã mang họ của anh, vậy tên là do tôi đặt, gọi là Tú Mai đi?”

“Cậu quả là tên nông dân chết bầm, cậu làm gì mà có thể đặt tên chứ, Triển Mi cùng Tú Mai thì có gì khác nhau, nghe qua cũng chẳng khác biệt, mà ý nghĩa cũng kém xa tên của tôi, đã đặt là Triển Mi, không đổi.”

Hai người âm ỉ một hồi, cuối cùng cùng nhau ngả lưng xuống giường thở phì phò rồi ngủ mất tiêu, quên nói luôn một vấn đề, Từ Định Quốc trên cơ bản không trở về bên Tiên Quốc ngủ nữa, bởi vì có thêm một đứa trẻ, đủ khả năng giày vò hút cạn tinh lực của mười người trưởng thành.

Diệp Thì Quang mời tới một vú nuôi họ Bạch đến chăm sóc đứa trẻ, từ ngày đầu tiên đứa trẻ tới bệnh viện, hẳn thật sự không biết không nên kẹp đứa trẻ tại nách, sẽ khiến trẻ bị tổn thương, thế nhưng cho đến ngày xuất viện, đứa trẻ cũng dần khỏe mạnh trở lại, hẳn cũng không dám chạm vào con bé.

Đứa trẻ vẫn còn nhỏ, y như một cục thịt, mềm mềm, nộn nộn, ngay cả đầu cũng chưa đủ khí lực nhấc lên, chỉ có thể đưa ra đôi mắt to tròn hết nhìn đông tới nhìn tây, hiếu kỳ mà nhìn thế giới này.

Diệp Thì Quang muốn đưa tay thử xem con bé có thấy hay không, thế nhưng vẫn không dám động tay. Hẳn lục tục đi gom mua sách về nhi học cùng rất nhiều tư liệu về trẻ con, trên sách nói những đứa trẻ cỡ tuổi này, kỳ thực thị lực vẫn chưa có phát triển, căn bản không thể nào thấy rõ được mặt hẳn, chỉ có thính lực là phát triển khá tốt.

“Tôi có thể cho bé nghe nhạc thiếu nhi không?” Hẳn đứng ngay cái nôi chỉ tới thất lưng, đưa mắt nhìn đứa trẻ.

Vú nuôi họ Bạch, gọi là dì Bạch, là một bác gái trung niên mập mạp, cười nói: “Có thể chứ.”

Vì vậy Diệp Thì Quang bắt đầu cất giọng lên hát: “Ngoài cửa có câu cầu, một đàn vịt bơi qua, anh em ơi mau đếm, hai bốn sáu bảy tám.”

Còn chưa kịp hát xong đoạn cuối, tiểu Niếp Niếp đột nhiên mở to mắt, khóc thét lên.

Từ Định Quốc đặt tay lên vai hắn, “Để tôi thử!” Y vừa mới nói xong, liền cất giọng hát Thanh Tạng cao nguyên (1), đứa trẻ mở to hai con mắt nhìn y một cách khinh khủng, khiến cho Diệp Thì Quang chịu không nổi đuối y đi chỗ khác, cuối cùng khi hát “Á lạp tác”, đứa trẻ nở nụ cười.

Từ Định Quốc đắc ý dào dạt, “Niếp Niếp ngoan, quả là giống cha mà.”

END 19

(1) Thanh Tạng Cao Nguyên () qing cang gao yuan.

Nghe thử: quan4.net/thanh-Tông-cao-nguyen.html

Cái bài này con nít nghe xong không khóc mới sợ, mình người lớn nghe mà còn đứng hình nữa huống chi là tụi nhỏ.

20. Chương 20: Thái Độ Làm Cha Mẹ

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Trong nhà có thêm một đứa trẻ, liền có thêm nhiều người, kể cũng không hết.

Vú nuôi họ Bạch thì không nói rồi, bà còn dẫn thêm một đứa trẻ độc chiếm phòng ngủ tốt nhất nằm ở hướng Nam, sau lại có thêm một bảo mẫu Tiểu Hà, cũng độc chiếm thêm một gian phòng.

Ngay từ đầu Từ Định Quốc sợ mối quan hệ của y cùng Diệp Thì Quang nếu ở chung với họ thì sẽ bị họ phát hiện, cho nên chuẩn bị cùng hắn chia phòng ngủ, trong nhà còn lại ba phòng, phòng sách, phòng sinh hoạt, còn trên lầu là phòng xem phim, nếu như muốn chia phòng ngủ, Từ Định Quốc chỉ có thể chọn một trong ba phòng đó mà thôi.

Diệp Thì Quang nói: “Sợ cái gì? Dù giờ bọn họ có cầm loa chạy đến ngân hàng loan tin tôi còn không sợ, cậu có gì mà phải sợ?”

Vì vậy hai người giống như trước ngủ chung một giường.

Nửa đêm đứa bé vừa khóc, Diệp Thì Quang liền ngồi dậy mặc thêm y phục đi qua phòng kế bên, hắn cứ luôn lo vú nuôi lười biếng, ban ngày hắn ngồi trong văn phòng luôn cảm thấy bất an, ba ngày sau lập tức mời kỹ sư an ninh lại nhà trang bị cả một giàn hệ thống giám thị, từ máy tính của hắn, có thể quan sát động tĩnh mọi góc ngách trong nhà, nhất là máy quay hình ảnh rõ nét âm thanh trực tuyến nhắm thẳng ngay giường trẻ con.

Một tuần lễ sau, hắn cùng dì Bạch cãi nhau, nguyên nhân là đứa trẻ khóc gần năm phút đồng hồ mà bà ấy không chịu đi哄. Vú nuôi giải thích rằng, đứa trẻ mới sinh đừng nên ôm nhiều quá, còn nếu muốn ôm, thì chỉ nên đặt trong lòng bàn tay đưa qua đưa lại, để gần sát người chứ không nên trực tiếp ôm vào lòng.

Diệp Thì Quang liền nhanh tay đưa ra cuốn sổ dạy nuôi trẻ nhỏ, trong đó nói rằng nếu để trẻ con còn nhỏ khóc trong thời gian quá lâu mà không có ai để ý, sẽ khiến cho tâm linh nhỏ bé yếu ớt bị thương tổn, sau này lớn lên sẽ trở nên lạnh lùng không có tình cảm.

Vì vậy dì Bạch đi, rồi mới tới dì Lục, dì Lục đi, hẳn lại mời dì Hồng, cuối cùng quyết định để một mình Tiểu Hà ở nhà làm bảo mẫu cùng với vú nuôi, thế nhưng cũng chỉ có thể cầm cự được một tuần lễ, cuối cùng vì đủ loại bất đồng phát sinh, Diệp Thị Quang phát lương, đuổi việc.

Từ Định Quốc khi tiễn biệt vú nuôi ra cửa, trên mặt tràn đầy ý xin lỗi cùng xấu hổ, dù sao thì hầu hạ một mình Diệp Thị Quang đã khó khăn rồi, đối với trẻ nhỏ còn khó khăn hơn.

Đến cuối mới được vú nuôi họ Hoàng, vốn cũng thuộc vào diện có nguy cơ bị sa thải, thế nhưng Diệp Thị Quang cân nhắc đến việc nếu thường xuyên thay đổi người bên cạnh trẻ nhỏ, sau này đứa trẻ lớn rất không tốt, vì vậy hẳn cố gắng nhẫn nhịn, miễn cưỡng giữ người ở lại.

Từ sau khi có thêm đứa nhỏ, Diệp Thị Quang bắt đầu trở nên hay bị mất ngủ, hẳn thường xuyên từ trong mộng giật mình tỉnh giấc, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh sát vách, chỉ cần đứa nhỏ vừa khóc, hẳn có thể so với vú nuôi mau tỉnh giấc hơn, đi qua pha sữa bột thay tã.

Từ Định Quốc cho rằng nếu cứ như vậy, đến khi đứa trẻ đầy tháng, thần kinh Diệp Thị Quang nhất định sẽ bị suy nhược, nhưng thần kỳ ở chỗ, Diệp Thị Quang cứ như là con gà trống đang có máu, làm gì cũng đều nhanh nhẹn, khi tại trong nhà bếp khử trùng bình sữa hẳn đều ngâm nga trong miệng, “Cô cát cô cát, cô nha cô cô nha, đếm không hết vịt! Đếm không hết vịt!”

Từ bên ngoài bước vào nhìn qua, Diệp Thị Quang đã mặc âu phục hoàn chỉnh, cravat cũng thắt xong, sau khi khử trùng xong thì đi làm luôn.

Từ Định Quốc nhin không được rùng mình một cái.

Diệp Thị Quang hiện tại luôn đi muộn về sớm, tuy rằng biết hẳn là tổng giám phong khổng ngân hàng, trước kia hẳn bình thường cũng luôn đi muộn về sớm, thế nhưng so sánh tính chất hoàn toàn khác nhau, trước đây là hẳn phải thường xuyên ra ngoài, đi khảo sát tình trạng tài vụ của các xí nghiệp, năng lực hoạt động tín dụng, còn hiện tại hẳn nhanh chóng đi tới bãi đỗ xe, leo lên một đường thẳng tiến về nhà.

“Anh cứ như vậy không sợ sẽ ảnh hưởng tới công việc sao?” Từ Định Quốc hảo ý khuyên nhủ.

“Nực cười, Diệp Thị Quang tôi là ai cơ chứ? Hiện tại tôi trên có cha mẹ, dưới có con cháu, tôi còn muốn tự tay lo chuyện cưới xin cho bé, đương nhiên phải liều mạng công tác rồi. Cậu không cần nói, trước đây tôi thấy khách hàng của mình, thật là có tâm tính thích đùa giỡn, hiện tại tôi tâm tình tốt, làm phong khổng thật ra cũng cần phải có kĩ năng sống, phải bảo đảm rằng ít xảy ra nợ chết (1), lại phải bảo đảm nhiều người đến ngân hàng vay tiền. Không cần phải gấp gáp khẩn trương cùng khách hàng làm gì, nhất là những khách có vay của ngân hàng, khẩn trương đòi nợ cũng gây ra bất lợi cho hai bên. Tôi sang năm muốn xin chuyển đến tỉnh làm tổng giám, không phải tôi nói ngoa, mà là tôi nắm chắc, những người cạnh tranh cùng tôi sớm đã bị tôi chia để trị, tiêu diệt từng bộ phận rồi!” Diệp Thị Quang tràn đầy tự tin, ào ào nhanh chóng thay âu phục, “Tôi đi kiểm tiền mua sữa đây. Tôi nói cậu a, tôi không ở nhà cậu cũng đừng đứng lâu ở công trường, cậu nếu không đi, thì còn có giám sát để ý giùm cậu, dù thiếu cậu cái nhà cũng không bị xây dở đâu.”

Đương nhiên, sức người cũng có giới hạn, nói ví dụ, Diệp Thị Quang, người đã từng mệnh danh là *** – đấng, luôn quan tâm đến mông của mình, hiện tại đối với cái mông của tiểu Niếp Niếp lại có hứng thú hơn. Nói như vậy dường như có chút hèn mọn kiêu biễn thái đi, kỳ thực ý tứ không như vậy đâu, chỉ là hẳn quan tâm đến vấn đề ăn uống ngủ nghỉ của bé, bởi vì trẻ con không thể nói, cho nên muốn quan sát tình trạng sức khỏe của trẻ nhỏ, tất cả đều thể hiện qua phân của bé ngay tại mông. Cái gì cứng quá, mềm quá, sền sệt quá, loãng quá, tất cả đều là những dấu hiệu biểu hiện cho những nguy cấp cần thiết nhất để đề phòng.

Vì vậy, hẳn đối với cái mông của chính mình, tất nhiên không thềm để ý nữa.

Hẳn không thềm để ý, thế nhưng Từ Định Quốc lưu ý a!

Buổi tối Từ Định Quốc sờ sờ tác tác bắt đầu cầu hoan, Diệp Thị Quang không nhin được bỏ qua tay hẳn, “Làm gì vậy chứ, tôi đang mệt chết đây, để yên cho tôi ngủ.”

Từ Định Quốc khóc không ra nước mắt, y lúc trước không thềm kể ngày đêm mệt mỏi, luôn ngóng trông ngày này, nghĩ rằng bản thân mình chủ động cầu hoan, khẳng định sẽ có tình thú, kết quả dĩ nhiên là như vậy.

Từ Định Quốc mạnh mẽ đem hân đặt dưới thân, “Như vậy đi, chúng ta cùng nhau chơi trò cường – bạo.”

Nếu là trước đây, Diệp Thì Quang đã sớm phối hợp mà thất kinh vùng dậy, hoặc là nhe răng cười, “Tiểu tử, lần đầu tiên cường – bạo người khác phải không? Vậy để tôi chỉ cậu thể nào mới là cường – bạo.” Lần này Diệp Thì Quang xoay người sang chỗ khác, hàm hàm hồ hồ mà hừ hừ một tiếng, “Vậy cậu chơi một mình đi, tôi ngủ trước đây.”

Từ Định Quốc ngậy ngốc nửa ngày, cảm thấy nhạt nhẽo vô vị, cuối cùng ngẩng đầu nói: “Lão Diệp, anh sao đổi tính mất rồi?”

Diệp Thì Quang ngẩn người, vả mặt tràn đầy kinh hãi, “Tôi hiện tại có đúng hay không rất bình thường, rất vụng về, như những bác gái trung niên khó tính đáng ghét?”

“Cũng không phải vậy, nhưng không thể nào anh có bé rồi, thì chẳng quan tâm đến tôi như thế?”

Diệp Thì Quang ngáp một cái, “Ừ, tôi sẽ chú ý, giờ ngủ trước đi.”

Mới ngủ chưa đến mười phút, Diệp Thì Quang đột nhiên giật mình tỉnh giấc, nhảy xuống giường muốn ra cửa quẹo trái, đi tới phân nửa, Từ Định Quốc gọi hân, “Bé không khóc, anh tưởng tượng thôi. Hơn nữa trong phòng bé còn có vú nuôi, anh bỏ tiền mời người ta về, dù thể nào cũng phải để người ta làm việc chứ?”

Diệp Thì Quang nghĩ thầm thấy cũng đúng, thấp thỏm bất an mà trở về nằm xuống giường.

Từ Định Quốc một Tay ôm hân vào trong lòng, đột nhiên lại vui vẻ, “Lão Diệp, kỳ thực có lúc tôi nghĩ, anh quả thật rất giống nữ hộ sản mới sinh vậy.”

“Hỗn đản cậu cút đi cho tôi!”

“Bất quá, như thế cũng tốt, anh như thế nào tôi đều thích. Tôi chính là lo lắng, nuôi dưỡng một đứa trẻ là một đại công trình, anh chưa gì hết đã hao tổn sức lực như vậy, đợi khi bé con lớn, anh chẳng phải sẽ còn cực hơn sao, muốn bé thương tâm sao? Cho nên a, anh nên giống như tôi, cố gắng giữ gìn sức khỏe, kiểm chế lại chút đi, được không?”

Người trong lòng cả nửa ngày vẫn không thấy nhúc nhích, Từ Định Quốc cúi đầu nhìn nhìn, đã sớm ngủ mất đất không biết trời trăng gì rồi.

Đứa trẻ qua trăm ngày, cũng không còn nôn sữa nữa, ngày đêm làm việc và nghỉ ngơi cũng có quy luật rồi, nguyên lai khuôn mặt nhỏ nhắn gầy teo giờ đây dường như tròn mập hồng hào ra như quả táo, gặp người liền cười, một bên phun nước bọt một bên bập bẹ tiếng í ới liên thanh.

Diệp Thì Quang hiện tại ôm bé rất lành nghề, nâng niu trong tay đứa trẻ nộn nộn mềm mại, hân cảm thấy tâm của mình dường như cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, song song đó cũng cảm thấy bé thật yếu đuối, cảm thấy nếu như không cẩn thận, có thể làm bé bị thương tổn.

Từ Định Quốc nói: “Ở chỗ chúng tôi có quy định, đứa trẻ đầy tháng sẽ mở tiệc rượu mừng, được tròn năm thì chọn đồ vật đoán tương lai, bất quá bé là bé gái, cũng không cần phải chú ý lắm đến những ... Sao vậy?”

“Trọng nam khinh nữ!” Diệp Thì Quang thay bé cảm thấy ủy khuất, bất quá hân rất muốn làm một tiệc rượu mừng đầy tháng, lại cảm thấy dường như không thỏa đáng, dù sao đứa trẻ này lai lịch vẫn chưa rõ ràng, vậy cuối cùng làm sao bây giờ? Diệp Thì Quang nghĩ tới nghĩ lui, thấy trên đường có treo một cái áp-phích lớn, có rồi, cho đứa nhỏ một bức chân dung, vừa đáng yêu, vừa dễ thương, như những thiên sứ đáng yêu như nhau!

Diệp Thì Quang tâm tính lập tức trở nên vui vẻ, bỏ ra một số tiền lớn chụp chân dung cho bé, mãi cho đến khi đứa nhỏ ba tuổi, có thể lại đây chụp nữa, cuối cùng không chừng có thể làm nên một bộ ảnh lớn cũng không chừng.

Hân nằm ở trên giường, huyền thuyên cùng Từ Định Quốc không ngừng nói đến tương lai của bé, cuối cùng bàn tới chuyện hôn nhân đại sự của bé.

“Nếu như bé nhất định phải tìm người chồng phương Tây, cũng không còn cách nào khác. Như vậy quyết định cho bé du học nước ngoài, nếu vậy thì đi Đức đi, chỉ có thể đi Đức, đàn ông Đức là chuẩn nhất, còn những đàn ông phương Tây khác tôi đều thấy chướng mắt.”

Từ Định Quốc ngáp mấy cái liền, phụ hoạ theo sau hắn, “Được được, Đức, Đức. Đừng tìm về một Hitler là được rồi.”

Trời vào xuân, tiết trời ấm áp, đứa nhỏ cũng đã được tám tháng, đang tập bò dưới sàn nhà, đầu hướng về phía trước như chú trâu con liên tục bò, Diệp Thì Quang cầm DV giơ lên ở phía trước, liên tục vỗ tay khích lệ bé bò về phía hắn.

Lúc này, chuông cửa vang lên.

“Lão Từ, mở cửa!” Diệp Thì Quang ngồi trong phòng rống lên, xong quay đầu về phía bé hé ra khuôn mặt tươi cười, “Bé, đến chỗ papa nào, nhanh lên nào!”

Cửa mở, chỉ nghe bên ngoài có người nói, “Tôi họ Đại, xin hỏi lão Diệp, Diệp Thì Quang có ở đây không?”

END 20

(1) Nợ chết : nợ không thu hồi được.

21. Chương 21: Cuộc Chiến Bảo Vệ Thiên Sứ

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

“Chuyện này, bảo tôi nói thế nào mới tốt đây a?” Đại cảnh quan bưng chén trà, tỏ ra một bộ dáng khó xử, y hôm nay mặc y phục thường, nói rằng y muốn cùng Diệp Thì Quang làm rõ một số chuyện, nói qua nói lại vòng quanh một hồi, bất quá cũng nhận ra rằng chuyện đến thăm lần này của y, chắc chắn không phải là chuyện tốt.

Diệp Thì Quang đem đứa nhỏ ngồi trên đầu gối của hắn, cô bé kia vẫn đang muốn cướp lấy DV trên Tay hắn, sau khi cướp được rồi thì liên tục lật qua lật lại mà xem, ra chiều thích thú lắm. Diệp Thì Quang một bên xem chừng không cho bé bỏ DV vào miệng, một bên trêu đùa bé chào Đại cảnh quan, trong miệng phát ra những lời trẻ con: “Bé xem ai đến vậy a? Đây là chú Đại, chú Đại là chú cảnh sát, chúng ta cùng xem cảnh huy của y chịu không?”

Đại cảnh quan vẫn cứ vậy không nói tiếng nào, y tỉ mỉ mà nhìn cô bé kia, một thân mặc âu phục may Tay cao cấp, trên đầu được cài nơ con bướm hồng, đôi mắt to ngập nước đầy hưng phấn hết nhìn đông tới nhìn tây, quả thật dễ thương cực kỳ. Đại cảnh quan lại quay đầu nhìn Diệp Thì Quang, thể hiện lên ánh mắt tràn đầy đồng tình.

Từ Định Quốc ngược lại đã sớm nhận ra, khách khí cả giận nhìn vị khách nói: “Đại cảnh quan, có chuyện gì xin ngài nói thẳng được không?”

“Là như vậy, chuyện này nếu như dân không báo, thì quan cũng không muốn truy xét làm gì, nhưng có người gọi điện thoại tới báo là nghi ngờ các anh buôn bán trẻ con, nên vấn đề lại nghiêm trọng. Đồng nghiệp của tôi thời gian gần đây có thụ lý một án tử, cũng nhờ tôi nhanh tay nói giùm anh một tiếng, dù sao tôi với anh cũng là anh em tốt mà phải không? Vụ án đó lại trùng hợp liên quan đến vấn đề này, tôi nghĩ tới mấy ngày trước anh có tìm tôi hỏi việc nhận nuôi một đứa nhỏ, tôi đã nghĩ đến là có việc xấu rồi mà. Lão Diệp, với tư cách là bạn tôi khuyên anh một câu, anh là người có tiền đồ, không đáng ...”

Diệp Thì Quang làm động tác đưa tay ra trước mặt y ngăn y nói tiếp, một tay ôm chặt lấy đứa nhỏ, nhìn rất có dáng vẻ đại bàng sải cánh bảo bọc quả trứng sắp nở (*), cái ôm ấy tràn ngập quyết đoán cùng lưu

loát. “Anh không cần nói nữa, lão Đại, tôi với anh là bạn hữu bao nhiêu năm rồi, anh chỉ cần nói cho tôi một câu, việc này có thể dùng tiền giải quyết hay không? Bao nhiêu tiền tôi cũng không quan tâm.”

Lão Đại âm thầm nhả mặt lại, “Không tốt nha — anh như thế nào lại có suy nghĩ không nên như thế? Tôi biết anh là đàn ông quang minh lỗi lạc, bảo anh lừa phụ nữ sinh con cho anh là chuyện anh tuyệt đối không làm, dù là mang thai nhờ anh cũng không hứng thú, cái nghề này của anh, trắng đen lẫn lộn (**), thu nhập cao dọa người, nhưng tôi biết anh chẳng thêm để ý chuyện đó, gì thì cũng dùng tâm tình quyết định. Thế nhưng nếu như muốn biết rõ ràng, thì tôi cũng không ngại nói, tại quốc gia chúng ta, anh như vậy pháp luật không cho phép anh kết hôn, càng không cho phép anh nhận con nuôi.”

“Pháp luật? Bỏ con mẹ nó đi!” Diệp Thì Quang rống lên một tiếng, kết quả khiến đứa nhỏ ngồi trong lòng ngẩn người ra, “Oa” khóc lớn lên. Diệp Thì Quang hối hận vô cùng, lập tức ôm đứa nhỏ bắt đầu dỗ dành, ngay cả con mắt hấn cũng đỏ lên, chất vấn Đại cảnh quan, “Nói chung việc này anh giúp tôi nghĩ biện pháp được không? Cho tới bây giờ chỉ có người cầu tôi, tôi chưa cầu người bao giờ. Nhưng giờ tôi cầu anh, giúp tôi chuyện này được không, dù sao cũng coi như nể tình bao năm giao tình.”

Lão Đại đưa mắt nhìn sang Từ Định Quốc, ý bảo muốn y giúp khuyên nhủ.

Từ Định Quốc từ trong Tay Diệp Thì Quang tiếp nhận đứa nhỏ, ôn nhu nói: “Lão Diệp, bình tĩnh nào! Anh phải bình tĩnh!” Nói xong y chuyển hướng sang Đại cảnh quan, “Nếu như nhà chúng tôi không đồng ý đem đứa nhỏ giao ra, thì chuyện này sẽ như thế nào?”

“Công việc của Lão Diệp có khả năng mất, đội kiến trúc của anh, chỉ sợ sẽ bị thu về và huỷ giấy phép thi công, bị như vậy chỉ vì một đứa nhỏ không hề quen biết, không đáng đâu a. Hoặc là thối lui một bước, các anh làm giấy phép di dân, rồi sau đó nhận nuôi con cũng được.”

“Nếu chờ đến xong lúc đó, chúng tôi nhận nuôi bé lại được không?”

Đại cảnh quan biết, Diệp Thì Quang chỉ muốn nuôi mỗi đứa bé này, không phải nó thì không được, y châm chọc mở miệng, “Hoặc là trước tiên đem bé giao cho hội phúc lợi, các anh có thể gửi bé nhờ họ chăm sóc giùm, chờ bé lớn hơn một chút, cuối tuần có thể mang nằng ra ngoài chơi, chuyện này cũng không có gì không được. Cách thức thì có biết bao nhiêu là cách, nhưng mà bây giờ để bé tại nhà, lại không có hộ khẩu, thì không được. Hơn nữa chuyện của các anh, nếu giải quyết không tốt, lại bị đem lên truyền hình, làm náo động, đến lúc đó sở hộ tịch nhúng tay vào, cũng không tiện phải không?”

“Lên truyền hình?” Diệp Thì Quang cười nhạt, “Nói như vậy, là có người cố tình gây khó dễ cho tôi? Là ai? Ai là người gọi báo tin cho các anh?”

Đại cảnh quan rất nhanh bị hấn làm cho rối tung lên, “Lão Diệp, người ta với anh không có thâm cừ đại hận gì, thật sự mà nói, chỉ cần nhìn qua cũng thấy rồi, anh biết người ở đây cũng đâu có mù, có đúng hay không? Bảo an ở cửa đều biết các anh mà, bỗng nhiên có hành xử kì lạ chẳng lẽ lại không phát sinh nghi ngờ?”

Diệp Thì Quang nói: “Tôi không cảm loa đi rêu rao khắp nơi, tôi cũng muốn giữ nhân quyền của mình mà, thanh thiếu niên bây giờ bạo dạn kẻ cắp với nhau, còn tôi ra cửa, tôi cùng lão Từ nhà tôi chưa bao giờ hôn nhau trên phố, ngay cả vai kề vai sát cánh cũng không có. Tôi như vậy, mà gọi là nghênh ngang sao? Tôi nghênh ngang như thế nào? Tôi nghênh ngang ra sao? Không lẽ tôi phải để anh trùm khăn đen công tay lại dẫn độ như phạm nhân sao? Tôi khinh!”

Đại cảnh quan nhanh chóng đứng dậy làm bộ dáng muốn thủ thế, “Là bạn bè với nhau, tôi chỉ muốn đến báo cho anh biết trước một tiếng, tránh cho anh không kịp chuẩn bị. Ý thích của anh thì không ai quản, nhưng lại đối bằng sự nghiệp cả đời của bản thân, có đáng giá hay không?”

Diệp Thì Quang cắn môi không nói lời nào.

Đại cảnh quan quay đầu sang Từ Định Quốc nói: “Anh cũng khuyên nhủ hấn một tiếng đi a!”

Từ Định Quốc giận tái mặt, cực kỳ nghiêm túc mà nhìn Diệp Thì Quang nói, “Lão Diệp, tôi từ nông thôn xuất thân, tôi từ nhỏ đã biết thế nào là sinh tồn khổ sở. Bất quá dù cho tôi chết thì tôi vẫn là một nông dân, nông dân chúng tôi nói đến chính là tình nghĩa, nói một là một, nói hai là hai, không có nhiều khí lực nói vắn vể như người thành thị. Tôi ngày hôm nay tại chỗ này mà nói, nếu như anh nói anh không quan

tâm đến tiền đồ của mình, chỉ cần bé, thì cùng lắm, chúng ta mang theo bé chạy trốn, chúng ta cùng bé ba người sống cùng nhau! Tôi cũng không tin, chân trời góc biển, thân làm cha làm mẹ lại không lo được cho con mình, mặc dù không thể cho bé một người mẹ, nhưng cũng không dễ dàng để người khác mang bé đi!”

Lão Đại nghe xong quả thực muốn ói máu, mà Diệp Thì Quang lại đem Từ Định Quốc cùng đứa nhỏ ôm vào trong lòng, “Đây mới là đàn ông của tôi, là hảo hán thật sự!”

Lão Đại đứng dậy, “Được, cứ coi như tôi là người xấu đi! Tôi đi trước vậy, sau này tìm anh nói chuyện này sau!”

Đêm đó Từ Định Quốc cùng Diệp Thì Quang dọn nhà, tính chuẩn bị đến Hương Cảng tạm lánh một thời gian.

Sáng sớm, Từ Định Quốc mở cửa phòng chuẩn bị đem rác đi vứt, vừa mở cửa liền thấy Đại cảnh quan một thân đồng phục cảnh quan, hầu như muốn ngay lập tức đem cửa đóng lại.

Đại cảnh quan liền đem giày chen vào khe cửa, gấp đến nỗi chân muốn tê, “Tôi chỉ là tiện đường đến xem, không phải bắt các người đâu.”

Từ Định Quốc lúc này mới cho người vào nhà.

“Anh như thế nào biết chúng tôi dọn tới đây?”

Đại cảnh quan lắc đầu, “Anh từng thấy qua Hoa Kỳ hay chưa? Nó lớn bao nhiêu cơ chứ? Chỉ cần anh mang theo điện thoại di động, dù anh đi đến chỗ nào tôi cũng có thể tìm ra được anh. Hình cảnh Trung Quốc coi vậy chứ năng lực phá án cao không kém Hoa Kỳ đâu. Anh coi như còn được, Diệp Thì Quang chỉ là một phần tử trí thức, một chút phần năng lực phản trình sát cũng không có, cứ như thế mang theo đứa nhỏ lưu lạc tứ phương sao, thực là!”

Diệp Thì Quang nghe tiếng động, từ trong phòng đi ra, hắn đã ba ngày không đi làm, tất cả công tác đều bàn giao qua điện thoại.

Đại cảnh quan cời mũ quan xuống, đặt ở đầu gối không ngừng quay, “Tôi không nói đùa đâu, nếu như các anh cứ kiên quyết muốn nuôi nấng đứa nhỏ này, cuộc sống của các anh chắc chắn sẽ bị hủy. Tôi biết các anh nguyên ý chống lại dư luận, vấn đề là, các anh có nghĩ tới ý muốn của bé không a? Tương lai sau này người ta sẽ nói có một nhà nọ, có hai đàn ông, nhận nuôi một bé gái không rõ lai lịch. Chẳng lẽ bé không cần đến trường? Vậy bé đối mặt với lão sư đồng học của mình như thế nào? Người ta đều có cha mẹ, còn bé có tới hai người cha, bé nói với người khác như thế nào đây? Tiểu học thường cho viết văn đề tài Papa của em, anh muốn bé viết như thế nào? Các anh có nghĩ đến những chuyện này cho đứa bé không? Bắt đầu thì là như vậy, nhưng làm chuyện gì cũng nên sớm tính đến kết cục a.”

Đại cảnh quan nói như thế, cả hai người nhất thời nhụt chí.

Cảm thấy có hiệu quả, Đại cảnh quan nhanh chóng nắm bắt nói tiếp, “Nha đầu kia bây giờ còn nhỏ, còn có cơ hội được người tốt nhận nuôi, sau này càng lớn, thì càng khó. Có một gia đình, rất nhiều năm không có con, có bằng cấp, học thức, điều kiện kinh tế cũng không kém, bọn họ đối với trẻ con chỉ có yêu thích không có ý xấu, so ra cũng rất thích hợp nhận nuôi đứa nhỏ kia hơn hai người các anh.”

Diệp Thì Quang nói thầm, “Giờ thì họ muốn nhận nuôi, nhưng lỡ sau này sinh được rồi, chẳng phải lúc đó bé sẽ thành người thừa hay sao?”

“Ôi chao, vậy là anh chưa từng thấy qua những gia đình như vậy rồi, tôi đã từng thấy qua, người ta chỉ cảm thấy nha đầu như phúc tinh của họ, so với con ruột có khi còn yêu thương hơn.”

“Như vậy đi, gia đình muốn nhận nuôi đứa trẻ này, tôi nhất định sẽ thông tin cho các anh đầy đủ, nếu các anh đồng ý, tôi mới chuyển giấy tờ làm thủ tục. Những đứa trẻ mới được người khác nhận nuôi, còn phải trải qua giai đoạn giám sát theo dõi tình hình, chính phủ không mặc kệ ném xong thì bỏ mặc đâu. Nói không chừng, có khi được gia đình ngoại quốc nuôi dưỡng, nha đầu kia sớm được theo gia đình xuất ngoại, đi hưởng thụ phúc lợi của quốc gia tư bản chủ nghĩa, cũng tốt lắm a.”

Diệp Thì Quang nghe được trong phòng ngủ có động tĩnh, một thanh âm mềm mại vang lên, phát ra tiếng “PA PA PA”, hắn vội vàng cất bước vào phòng.

Đại cảnh quan như dân chuyên nghiệp nhanh chóng kết thúc, cuối cùng trước khi cất bước, y quay đầu để lại một câu mang ý khuyên nhủ, “Các anh đừng cố chấp nữa, tiếp thu ý kiến của tôi thử đi. Bất quá trước tiên các anh nên quay về nhà trước đã, a? Ở đây tuy rằng cũng tốt, thế nhưng không đâu bằng nhà mình mà phải không? Cứ vậy đi, a, tôi đi.”

END 21

(*) tình thâm tràn đầy ôn nhu ngập khắp.

(**) ám chỉ nghề phong khổng trong ngân hàng của bé Quang có buôn bán hàng hoàng có dính tới xã hội đen, nghĩa là cũng có phần hàng hoàng do liên doanh với nhà nước hoặc tư nhân, cũng có phần bất chính do đôi lúc phải hợp tác cùng xã hội đen ==> Tiền nhiều.

22. Chương 22: Tứ Thập Nhị Bất Hoạch (1)

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Mặc dù có biểu hiện ra ngàn vạn lần khinh thường và không tình nguyện, thế nhưng Diệp Thì Quang rốt cục cũng phải ngheh đón sinh nhật 40 tuổi của hắn.

Từ Định Quốc không có ý định mừng sinh nhật cho hắn, y biết rằng nếu chúc mừng hắn thế nào cũng nháo ra chuyện thành bi kịch, nhớ ba ngày trước, trong một hội nghị tuyên bố nhậm chức quan trọng, một vị tổng giám phong khổng kinh doanh tại một chi nhánh của ngân hàng không tên tuổi đã được đề xướng tên lên nhậm chức, nguyên nhân là trong một năm qua thành tích vô cùng nổi bật, nên đề bạt thành tổng giám quan thay thế người tổng giám cũ chi nhánh ngân hàng tỉnh Hành Phong. Diệp Thì Quang cũng không phải là một người thích nói bốc phét, cho nên lần này chưa kịp leo ngựa đã té nhào, khẳng định là có nguyên nhân bên trong không thể để người ngoài biết, hắn không nói, Từ Định Quốc tự nhiên cũng không hỏi. Dù sao thua chính là thua, thất bại trong gang tấc cuối cùng vẫn là khiến trước mắt đầy sương mù, Diệp Thì Quang không thể như nguyện được lên chức.

Thật ra đây cũng không phải là đả kích lớn nhất của hắn, mà là trong tuần lễ vừa qua, Diệp Triển Mi rời khỏi nhà bọn họ, được một đôi vợ chồng trung niên kết hôn mười năm nhận nuôi dưỡng.

Đại cảnh quan sáng sớm đã đem văn tự tư liệu của vợ chồng đó cho Diệp Thì Quang xem, sợ hắn lo lắng, nói là cho hắn nói chuyện cùng vợ chồng đó trước cũng không có vấn đề gì, cuối cùng Diệp Thì Quang nói: “Không cần.”

Từ Định Quốc biết hắn là loại người thù đau nhất thời không khổ trường kì, hiện tại bỗng nhiên nhận thức rõ ràng vấn đề, sau đó lại không muốn dính dáng cùng liên hệ gì tới chuyện đó, càng thêm không yên lòng. Diệp Thì Quang dù sao cũng là một người đàn ông, là một võ sĩ, hắn không sợ mang theo nữ nhi chịu khổ, hơn nữa bọn họ có đến hai người, dù có đi lưu lạc chẳng nữa cũng không đến mức bán bánh mì dọc đường kiếm miếng ăn. Vấn đề là, bọn họ hai người nguyện ý chịu khổ, nhưng còn Diệp Triển Mi thì sao? Chưa tính đến cuộc sống khổ cực, bọn họ còn phải đối mặt với những ánh mắt dị dạng, Diệp Thì Quang có thể bàng quan như không, nhưng Diệp Triển Mi thì chưa hẳn.

Nếu như thật sự là vì muốn tốt cho đứa trẻ, thế thì tốt nhất nên buông tay.

Diệp Thì Quang phải đi công tác ba ngày liền, chính vì vậy Từ Định Quốc tự chủ trương, thỉnh người trong công ty vận chuyển đồ đạc mang nôi, y phục quần lót, tã, sữa bột, còn thêm các loại bình sữa cùng các món đồ chơi lều leng keng toàn bộ mang đi thanh lý. Sau đó y ra sân bay đón Diệp Thì Quang, hai người dường như chưa từng xảy ra chuyện gì, nói đông nói tây, thậm chí còn nói đến sinh nhật 40 tuổi của hắn có muốn tổ chức hay không, tổ chức như thế nào, nhưng tuyệt nhiên không đề cập đến đứa nhỏ.

Sáng sớm Từ Định Quốc nhìn ngay phần tóc ngay ót Diệp Thì Quang, phát hiện bên trong đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu của tuổi già: tóc bạc, thế nhưng y cũng không dám nói, trong lòng nổi lên một tầng chua xót, liền ôm Diệp Thì Quang vào trong lòng, tha thiết mà ôn nhu.

“Lão Diệp, anh muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Diệp Thì Quang hừ một tiếng, “Cậu có thể đổi sang câu khác được không?”

“Nếu không giờ chúng ta khoái hoạt chút đi.”

“Không có hứng.”

“Cuối cùng thì cũng phải trải qua thôi.”

“Cậu cho tôi thêm chút thời gian, người ta nói nếu thất tình thì cũng cần ít nhất sáu tháng, vết thương mới lành. Bé ở bên chúng ta đến tận 8 tháng, tôi sẽ dùng 8 tháng để quên bé, mỗi tháng một chút, rồi cũng sẽ dần quên thôi.” Diệp Thì Quang sợ y lo lắng, vỗ vỗ mặt y, “Tôi là Diệp Thì Quang, là đàn ông 100%, không có gì có thể quật ngã được tôi.”

Từ Định Quốc yên lòng, “Vây là tốt rồi.”

Ai ngờ Diệp Thì Quang vừa nói xong, liền ngay lập tức khóc rống lên, vừa khóc vừa thút thít nói, “Tôi ngày đó bỏ bé vào trong áo khoát âu phục, bé nhỏ như vậy, yếu như vậy, tôi sợ làm bé bị thương, còn dùng bàn tay nâng niu thân thể bé. Lúc đó bé chỉ bé tí xíu như vậy.” Diệp Thì Quang đưa hai bàn tay ra, cứ như đang tưởng tượng lại cảnh đứa trẻ ngày đó nằm trong tay hắn, “Tôi lúc này đều nhớ kĩ cảm xúc lúc đó, cảm giác ôm bé trong tay như nâng khối đậu hũ mềm vậy.”

“Đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa, nên quên đi thôi!”

Diệp Thì Quang nức nở tiếp tục nói, “Cái áo khoác đó của tôi cùng bộ với bộ âu phục, giá hơn 20.000! Vây mà lại dính phân cùng máu, sau chỉ có thể ném thùng rác mà thôi. Hơn 20.000! Lúc bé nằm viện cũng mất thêm gần 20.000 nữa, lão Từ cậu nhớ kĩ cho tôi, sau này nếu gặp được bé nhất định phải đòi lại 40.000 cho tôi.”

Từ Định Quốc dở khóc dở cười, Diệp Thì Quang cũng đâu phải là dạng người keo kiệt đến vậy, “Đừng khó chịu như vậy chứ, tôi như vậy còn không có đủ 40.000 trả anh, huống chi là bé, phải không?”

“Tôi không tiếc tiền, tôi là nói tôi không hề hối hận.”

“Được được, không oán không hối hận, lão Diệp của tôi là tốt nhất, có phải không?”

Ngày đó sinh nhật 40 tuổi của hắn cứ lặng yên không một tiếng động mà trôi qua, Diệp Thì Quang rửa mặt xong, lên giường nằm, nghĩ trên gối đầu có cái gì đó cộm cộm, với tay tìm tìm, là một đồng hồ bỏ túi dạng cổ xưa.

“Thế nào đột nhiên lãng mạn như vậy, thế cậu có chuẩn bị thêm hoa không?”

“Năm tháng trôi qua, nhắc nhở anh, cũng nhắc nhở chính tôi, nên biết quý trọng thời gian.” Từ Định Quốc trong bóng đêm thâm tình chân thành mà nói.

“Lão Từ, cậu nếu như tiếp tục học hành, sợ rằng nếu không thành thi nhân, thì cũng sẽ thành một tiểu thuyết gia tình ái nổi tiếng.”

“Quá khen quá khen!”

Có câu chuyện tứ thập nhi bất hoặc. Mới sáng sớm, Diệp Thì Quang vừa tròn 40 tuổi một thân âu phục thắt cravat toàn bộ đều thay mới, tinh thần phấn chấn chuẩn bị rời cửa.

“Lão Từ, tôi chuẩn bị từ chức, đi sang máng khác ăn, là một ngân hàng thương nghiệp, dù không ổn định bằng ngân hàng nhà nước, thế nhưng có tính khiêu chiến, dễ phát huy năng lực.”

Từ Định Quốc nghe xong, “A” Một tiếng, sau đó hỏi: “Vây là anh chuẩn bị đi phỏng vấn?”

“A, thế nào? Cho ý kiến đi?” Diệp Thì Quang giang tay ra hai bên, để Từ Định Quốc ngắm nghía.

“Như chú rể mới ấy, người gặp người thích.” Từ Định Quốc nghiêm trang.

“Hồng rồi, vậy là không được.” Diệp Thì Quang quay đầu trở về phòng, một bên nói thầm, “Màu cravat này hình như rất bắt mắt.”

Từ Định Quốc sờ sờ cái ót, “Kỳ thực tôi cũng chỉ là tùy tiện nói qua, anh là chuyên gia, anh không cần nghe tôi nói đâu.”

Diệp Thì Quang nói: “Những người không chuyên nói mới chính xác, vì cảm thụ của họ đúng hơn.” Hắn liền tay mở các tủ ngăn kéo, “Tôi nhớ kỹ tôi có tôi có một cái cravat xanh đen, phối cùng với y phục này rất hợp, cậu có nhớ tôi để đâu không?”

“Không ấn tượng a, anh tìm đi!”

“Đồ ngốc, nếu như tôi nhớ mà tìm được thì hỏi cậu làm gì nữa?”

“Anh xem thử ngăn kéo thứ hai bên trái có hay không.”

Diệp Thì Quang mở ra, nhìn vào thấy toàn một dải cravat ngũ sắc đầy đủ được xếp ngay ngắn, hắn ảo não oán giận, “Nói cũng như không.” Liếc mắt ngang qua, không tìm được màu sắc hợp ý, hắn với tay xuống ngăn kéo tìm, kết quả kéo ra được một con thỏ bông nho nhỏ lông nhung mềm mại. Cái này từ đâu mà có, hắn không nhớ rõ, mắc kẹt trong đây từ lúc nào, hắn cũng không có ấn tượng, vì đây không phải là món đồ chơi mà Diệp Triển Mi yêu thích, càng không phải vật quý, có lẽ là bị đứa nhỏ khi chơi, vợ tay quăng vào ngăn kéo.

Diệp Thì Quang cầm lấy lên, đột nhiên trong lòng có cảm giác ruột gan đứt từng khúc, trong trí nhớ bỗng hiện lên hình ảnh một ngày, đôi tay nhỏ bé mập mập liên hồi ôm lấy con thỏ nhỏ, sau đó đôi tai dài bị cái răng mới nhú ngậm ngậm cắn cắn. Diệp Thì Quang đưa con thỏ nhỏ lên mũi ngửi, hy vọng có thể ngửi được mùi hay hương sữa của bé, kết quả thỏ con chỉ có một chút mùi là lạ.

“Còn chưa tìm được à?”

Diệp Thì Quang tập trung nhìn vào, cravat xanh đen này giờ hắn đang tìm do kéo thỏ ra khỏi ngăn tủ mà lộ ra, hắn thuận lợi lôi kéo, rồi cũng lấy ra được, hắn khoái trá mà nói: “À, tìm được rồi! Chính là cái này!”

Hắn đem con thỏ nhỏ bỏ vào túi tiền âu phục, bởi vì nhỏ mà nhẹ, nếu nhìn không kỹ sẽ không thấy trong túi đang chứa vật.

Từ Định Quốc đi tới giúp hắn sửa sang lại áo, hai người tại trước cái gương động chạm chốc lát, sau đó mới hoàn tất việc chỉnh trang sẵn sàng.

Diệp Thì Quang đưa tay luồn xuống phía dưới, không cầm chạm vào cũng cảm nhận được con thỏ nhỏ trong túi, trong ngực hắn bỗng có chút ấm áp lẫn chua xót, phảng phất cứ như vừa mới nếm xong món bánh Tart trứng ô mai vừa mới ra lò.

“Không chúc tôi thuận lợi sao?” Diệp Thì Quang nhướn mi.

“Quan lớn ra trận, kỳ khai đắc thắng (2) là điều tất nhiên. Anh đi trên đường chú ý đừng chạy nhanh vượt ẩu là được, hiện tại mấy tên cảnh sát giao thông đáng ghét lắm, không thèm đi tuần tra, toàn bộ được thay bằng máy quay phim chụp tự động trên đường rồi.”

Diệp Thì Quang cười ha ha, “Vậy mà cũng được sao, quả là cảnh sát giao thông thật tiến bộ.”

Hắn vừa đi tới cửa, Từ Định Quốc đột nhiên gọi hắn lại, “Lão Diệp!”

“A?”

“Nếu không hai chúng ta nuôi chó đi?”

“Tôi ghét chó”

“Vậy mèo cũng được.”

“Nam không nuôi mèo, nữ không nuôi chó, tôi không muốn trong lúc lơ đãng khi ngủ, bị con mèo đó xem tiểu đệ đệ của tôi là chuột mà gặm.”

Từ Định Quốc dở khóc dở cười, “VẬY nuôi bát ca, có thể huấn luyện nó nói.”

Diệp Thì Quang thở dài, lời nói mang ý sâu sa, “Dù là thay bằng gì cũng vô nghĩa mà thôi, trên đời này cũng chỉ có một bé.” Dừng một chút, lại ôn nhu nói, “Cũng chỉ duy nhất một Từ Định Quốc.”

Trải qua một hồi đau khổ, không nghĩ rằng cũng có lúc Diệp Thì Quang nói được những lời như vậy, bỗng nhiên Từ Định Quốc lộ nóng doanh tròng.

END 22

(1) Tứ thập nhi bất hoặc : người tuổi 40 có thể biết rõ đúng sai nên không bị lầm lạc.

(2) Kỳ khai đắc thắng : thắng ngay trận đầu tiên.

23. Chương 23: Trên Có Cao Đường (cha Mẹ)

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Cuộc sống một lần nữa đi vào quỹ đạo, khi Diệp Thì Quang phong lưu phóng khoáng xuất hiện tại tạp chí thương nghiệp, Từ Định Quốc lấy ngón tay chỉ lên dòng title màu đồng to đùng trên mặt báo, nhin không được cười nói: “Coi anh kìa, lằng lơ hết nói.”

Diệp Thì Quang trên người mặc áo tắm, đi tới ngồi trên sofa, không thèm để ý đến chuyện bàn cãi xem mình có lằng hay không, “Này, dạo gần đây trên TV có tiết mục gì hay không, mở xem đi.”

“Anh không phải lâu rồi không xem TV sao, thế nào hôm nay lại tâm huyết dâng trào muốn xem?”

“Tin Tài chính và kinh tế có thể xem qua, xu thế cổ phiếu hiện nay cũng rất đáng nghiên cứu, tôi cũng đang đầu tư cổ phiếu, cũng vừa lúc anh em của tôi cho tôi một chút tin tức liên quan, nên giờ tôi muốn xem thử ý kiến của chính phủ về vấn đề này.”

Từ Định Quốc càng nghĩ càng hồ nghi, những chuyện mà TV đăng tin, Diệp Thì Quang chưa bao giờ tin tưởng, hẳn luôn miệng bảo chỉ tin những gì mình mắt thấy tai nghe thôi sao? Lúc trước có bác gái quét rác nói cổ phiếu của một công ty khác đang tăng lên, dù quả thật có tăng vài điểm, thế nhưng Diệp Thì Quang vẫn nhất quyết giữ cổ phiếu của mình không đổi công ty.

“Lão Diệp, có cổ quái a!” Từ Định Quốc nói xong liền cầm lấy cái remote, “Tôi muốn xem Đài 6 (Đài 6 thuộc truyền hình Trung Ương), tối nay có vài chuyện tham án của Dân Quốc rất đang xem.”

Diệp Thì Quang lấy lại cái remote, nhanh nhẹn mà né cái tay của y, “Không xem nhất định hối hận! Không xem nhất định hối hận a!”

Quả nhiên, vừa lúc đó nữ phòng viên trong TV nói: “Tất cả các bạn, chúng ta hoan nghênh nào tổng giám phong khổng Ngân hàng Phát Triển Diệp Thì Quang tiên sinh hôm nay sẽ tới đây cùng chúng ta, xin mời Diệp tiên sinh.”

Từ Định Quốc lấy tay vuốt râu mép dưới cằm, cười đến híp con mắt: “Nhìn qua quả thật rất trẻ nha, khoảng chừng hơn hai mươi là cùng.”

Diệp Thì Quang dào dạt đắc ý, hai chân khoác lên sofa, một tay nâng cốc trà táo đỏ lên chậm rãi uống, “Hai mươi thì nói quá rồi, bất quá ba mươi cũng không thành vấn đề. Cậu biết không, trước đó bọn họ nói muốn hóa trang cho tôi một chút, thế nhưng người hóa trang cho tôi nói da tôi tốt lắm rồi, không cần đánh phấn nữa.”

“Nói quá rồi!” Từ Định Quốc nhìn hẩn, nhướn mày, nhưng sau đó bỗng đưa tay thở dài tiếc nuối, “Đáng tiếc a, tôi nghĩ anh không ăn ảnh, anh xem trong hình người ta chụp anh kìa, chỉnh sửa thế nào mà mặt anh đặc biệt tròn, đặc biệt trắng, nhìn rất là ảo lả.”

“Có sao?” Diệp Thị Quang tỏ ra khinh hoảng, “Cậu nói dối, rõ ràng mặt tôi dài mà.”

“Tôi nghĩ anh ngoài đời nhìn đẹp hơn trên TV, cũng đâu có sai phải không?”

Hai người từ trang phục kiểu tóc một phen bình phẩm từ đầu đến chân, về nội dung mà người trong TV đang bình luận một chút cũng không chú ý đến, cho đến khi nữ phòng viên trên truyền hình nói “Cảm ơn Diệp tổng đã tới đây cùng chúng tôi”, Từ Định Quốc mới nhảy dựng lên nói, “Ai nha, quên thu lại rồi.”

“Không có việc gì, trưa mai mười hai giờ trong phần điểm tin có phát lại, lúc đó cậu thu lại giùm tôi là được rồi.” Dừng một chút, lại lo lắng mà nhắc nhở, “Tôi quên hỏi cậu, cậu có biết thu không đó a?”

“Tôi tuy rằng bằng cấp không cao, nhưng cũng không phải mù chữ, thiết bị điện trong nhà có cái nào không biết dùng? Dù là máy vi tính cũng không có vấn đề gì.”

“Được được, cậu ngoại trừ QQ còn có thể dùng cái gì?”

“Tìm tôi phim ảnh XXX sau đó download — đương nhiên để dành phục vụ anh rồi”

“Cút! Tôi từ trước tới nay chỉ thích thực chiến, không thích mấy cái phim ảnh ... gì gì đó.”

“Được! Vậy giờ chúng ta thực chiến.”

Trong lúc hai người đùa giỡn, đột nhiên chuông cửa vang lên, hai người hai mặt nhìn nhau, “Giờ này nhấn chuông, là ai vậy?”

“Hay là nhân lộn?”

Chuông cửa lại thêm vài lần vang lên, Từ Định Quốc không thể làm gì khác hơn là đi mở cửa, thế nhưng khi y vừa mở cái cửa nhỏ trên cửa để nhìn ra bên ngoài, y bỗng đứng sợ đến ngất người, cảm giác như trước mặt mình có hàng ngàn vì sao đang tung bay, lí do là vì y thấy bên ngoài — Từ Lão Xuyên cùng mama của hồ lô huynh đệ! Y còn nghe mama nói cùng papa y, “Lão nhân ông đừng nhấn chuông nữa! Nãy giờ chuông có kêu đâu?”

“Không thể nào, Tiên Quốc nói chuông nhà nào cũng đều nhấn như vậy, bà cho tôi không biết chứ?”

“Ồ, thế ông biết chữ à? À, phải rồi, ông tài lắm, nhìn trên giấy đọc được từ 1 – 9 cơ mà.”

Từ Định Quốc rốt cục nhận không được, “Cha, mẹ, hai người thế nào không báo trước đã tới rồi a?”

Từ Lão Xuyên vừa nghe muốn phát hỏa, “Lão tử tới thăm con mình, cũng phải báo trước sao? Cha chính là muốn bắt ngờ tới thăm để xem tình hình của con đó.”

Mười phút sau, Từ gia nhị lão ngồi ở sofa phòng khách.

“A đại, sofa của con không tốt tí nào, sofa trong nhà lão tam mềm mại hơn nhiều, làm bằng da đó nha, động mạnh một cái cũng hư, sofa bằng da của lão tứ còn hơn nữa, hắc hắc, cha cùng chơi với cháu trai, ở trên đó đầm rất nhiều lỗ.”

Diệp Thị Quang thấy từ lão xuyên chưa rửa chân đã ngồi xếp bằng trên sofa nhập khẩu từ Italia, ngón chân thô to đen đen để trên sofa, hắc ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Bác trai, dù vậy giá của sofa này so với những sofa khác cao hơn rất nhiều, một bộ 35.000.”

“Gi? Gi? Gi?” Từ Lão Xuyên nói ra mười mấy từ gì, dường như người mới bị đâm kim vào, mông vừa đặt xuống sofa đã giật bắn lên, “Ai ya ai ya, ngồi sofa này mà làm hư thì qua (*) sao mà đền nổi?”

Đang nói, lão thái thái ho khan mạnh vài cái, “Khặccc —” Rút một tiếng dài, sau đó từ trong miệng khạc ra một cục đàm, Từ Định Quốc liếc ngang nhìn Diệp Thị Quang, trái tim cũng sắp nhảy ra ngoài. Nhưng chưa gì hết, Từ Lão Xuyên hét lớn một tiếng, “Câm miệng! Đừng có làm bẩn sàn nhà người ta, người thành phố mỗi ngày đều lau chùi cẩn thận, sạch sẽ đến độ ngủ trên đó cũng được, bà nếu khạc bậy làm dơ như thế, buổi tối hai chúng ta nằm ở đâu mà ngủ đây?”

Lão thái thái miệng ngậm một ngụm đàm, chạy khắp nơi tìm nhà vệ sinh, Từ Định Quốc thấy bà tiến vào trong đó, nhưng chốc lát lại đi liền, tiến đến ban công, cuối cùng lại khạc xuống bên ngoài đường.

Ngụm đàm từ lâu 16 nhỏ xuống dưới, không biết vỡ thành bao nhiêu miếng, rơi vào phương nào.

Nhỏ đầm xong, lão thái thái cả giận nói, “Ông nghĩ rằng tôi không hiểu đạo lý này a, ôi chao, tôi tìm không ra nhà vệ sinh, rốt cục nó nằm ở đâu?”

“Mẹ, mẹ vừa mới từ trong đó bước ra đó!”

“Gi? Gi? Gi? Ôi chao, nhà vệ sinh của các con thật lớn quá a, không thua nhà của lão Lục là bao nhiêu! Trong đó không những có hồ cá, còn có sàn nhà rộng đến vậy, ôi chao ...Trong đó mà cho thêm hai người ở cũng được đó? A đại, không nghĩ con trong thành phố lại có tiền như vậy, có thể ở một căn nhà xa hoa như thế?”

Từ Định Quốc mặt có chút đỏ, “Nhà này không phải của con, mà là của con cùng ... không, của người này, Diệp tiên sinh. Con cũng đã có nhà, thế nhưng là nhà đang xây dở, còn chưa xây xong, đến năm 2012 mới có thể ở. Bất quá nhà đó của con còn xa hoa hơn ở đây, trên dưới tổng cộng ba tầng, cả nhà mình ở cũng không vấn đề.”

Từ Lão Xuyên cùng lão thái thái lúc này mới quan sát Diệp Thì Quang, “Ôi chao, chàng trai lớn lên trông thật anh tuấn nha, có đối tượng chưa?”

Diệp Thì Quang trừng mắt nhìn Từ Định Quốc, trên mặt lộ nét cười, “Có.”

Từ Định Quốc lập tức chuyển trọng tâm câu chuyện, “Cha mẹ, cha mẹ mang gì tới đây vậy?”

“Ô, thiếu chút nữa đã quên. Mấy cái này cũng là trong nhà mà thôi, cũng không có gì, mấy quả bí đỏ mới thu hoạch, gạo kê, đậu tương, còn có một con gà, xem chút nữa là chết ngạt rồi, coi cha đó, già cả, gì cũng quên được. Lão ngũ nói gà trong thành phố đều nuôi từ thức ăn gia súc, thịt không tốt, cho nên cha mới đem thịt gà quê nhà, nuôi thả đó, thịt cực ngon! Còn có mấy con vịt, đáng lẽ định đem theo, nhưng nếu để sống thì không thể mang được, nên trước đó cha giết rồi ướp muối cho con nê!” Hai lão nhân gia ba chân bốn cẳng mà đem đặc sản quê nhà lấy ra, toàn bộ đều đặt tại sàn nhà. Nhưng khi chú gà trống vừa mới ra khỏi cái sọt, thì “Phọc —” uyển chuyển dâng tặng quà cho gia chủ, một bãi phân.

Từ Lão Xuyên giật mình, “Ái cha, làm bẩn sàn nhà rồi, khăn lau đâu, khăn lau đâu, nhanh lên đưa đây cha lau cho.”

Diệp Thì Quang đỡ cái trán, vẫy vẫy tay, “Không còn sớm nữa, bác trai bác gái cứ tiếp chuyện cùng y, cháu đi ngủ trước, xin lỗi không tiếp khách được.”

Từ Định Quốc đầu đầy mồ hôi đi tìm khăn lau, sau đó khó khăn nói, “Tiên Quốc ở nhà gần đây, nếu không con mang hai người tới đó ở cùng nó? Nhưng dù thế nào, cũng báo cho nó biết trước để chuẩn bị nữa.”

“Báo làm gì, a Đại, cha mẹ lần này tới đây là muốn xem con, đồ đạc ngày mai mang qua đó cũng được.” Từ Lão Xuyên nói xong ngồi lại lên sofa, ngẫm lại nhớ tới con số 35.000, cảm thấy đứng ngồi không yên, liền đứng dậy đi đến góc tường sát TV ngồi xuống sàn nhà, “Tiên Quốc nói con tìm được vợ, hai ngày trước còn nói gì mà có con nữa, sau lại nói là không có. Ai, trong điện thoại nó nói làm cha chẳng hiểu gì hết, thế nên cha đích thân đến đây xem tình hình.”

Lão thái thái nhanh chóng tiếp câu chuyện, “Vợ con đâu rồi? Phụ nữ mới bị sẩy thai dễ bị bệnh lắm a, nếu không chăm sóc cẩn thận dễ ảnh hưởng tới sinh nở sau này lắm.”

Từ Định Quốc hầu như muốn bứt hết tóc của mình, cái thằng Từ Tiên Quốc nhiều chuyện!

Hiện giờ y làm thế nào đưa ra một người vợ đây?

Dù sao sự tình cũng đã đến mức này, nếu đã không làm thì thôi, đã làm thì làm tới cùng, Từ Định Quốc quay đầu lại, cất tiếng nói, “Lão Diệp, vợ ơi, đi ra ra mắt công công bà bà (**) này.”

Dừng một chút, chẳng có chút động tĩnh.

Từ Lão Xuyên nhanh chân nói, “Ai, quên đi quên đi, cô ấy thân thể vẫn còn chưa khỏe mà? Cần phải nghỉ ngơi nhiều, cần phải nghỉ ngơi nhiều.”

Từ lão thái thái cũng gật đầu, sau đó nhìn cửa phòng ngủ đang đóng, thấp giọng nói: “Con thể nào lại ở cùng phòng với em vợ vậy? Sau này người ta cũng kết hôn, sẽ ngại lắm đó.”

Từ Định Quốc xoay người đi vào phòng ngủ, Diệp Thì Quang nằm ngay ngắn trên giường, tỏ giọng lo lắng: “Bọn họ đều là những người nông dân chất phác thiện lương, thế nhưng dù sao cách sống tập quán cũng khác với tôi, sợ rằng sống chung không hợp. Nếu như chỉ ở nửa tháng vài ngày, không sao, tôi có thể nhẫn nhịn, dù sao thì cũng không phải không thể? Đến năm 2012 cả nhà cậu cứ dọn đến nhà của cậu mà ở, cũng không cần từ biệt tôi đâu.”

“Lão Diệp, tôi không muốn nghe những lời như vậy!”

Diệp Thì Quang có điểm mắt húng, “Lão Từ, có phải hay không là người đàn ông vàng điển hình, đành nhìn biểu hiện của cậu vậy.”

“Tôi khinh! Anh đứng lên mà nói chuyện với tôi.”

“Thái độ cậu như vậy là sao? Nghĩ tôi đang đùa cậu à?”

“Ai cha, tỏ tông của tôi ơi, cha mẹ tôi muốn gặp mặt vợ tôi, anh nghĩ tôi đem ở đâu ra cho bọn họ đây?”

Diệp Thì Quang hừ một tiếng, “Tôi cái dạng này đi ra ngoài cũng coi như có thể đi, có cần phải vừa đi vừa thêm mấy cái lắc mông, có thấy giống phụ nữ không?”

“Giống.”

“Giống cái đầu cậu, cậu có thấy phụ nữ nào lông đầy chân như tôi chưa?”

“Có, trong xóm tôi cũng có không ít cô chân nhiều lông như anh vậy.”

“Cút!”

“Vậy anh chỉ tôi phải làm thế nào bây giờ?”

Diệp Thì Quang lấy khăn lau mặt một cái, “Được, tôi có thể giải quyết mọi chuyện thỏa đáng cho cậu, thế nhưng cậu trong lúc đó không được nói tiếng nào, được không?”

“Anh sẽ không làm cha mẹ tôi bệnh tim đó chứ?”

“Bệnh tim thì không, nhưng bệnh tâm thần thì không chắc.”

Từ Định Quốc trợn trắng con mắt.

Bên ngoài Từ Lão Xuyên hô, “Con dâu, con nếu thân thể khó chịu không cần ra ngoài, ngủ đi, a, ngoài đây không có việc gì đâu!”

Từ lão thái thái cũng nói: “Cậu anh vợ, làm ầm ĩ cậu rồi, thật xấu hổ.”

Diệp Thì Quang đi vào buồng vệ sinh rửa mặt một phen, sau đó trở lại phòng ngủ, đứng trước tủ quần áo, lấy ra một bộ âu phục xa hoa mặc vào, thắt luôn cả cravat.

Từ Định Quốc hỏi, “Đã trễ thế này, anh còn muốn ra ngoài?”

Diệp Thì Quang xoay xoay cái cổ, “Không phải, bá kiến nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân, không thể nào mặc áo ngủ phải không?”

Từ Định Quốc lấy Tay che mặt, “Anh đừng làm quá như vậy! Để sao cũng được mà, anh rốt cuộc muốn làm gì a?”

“Không lên tìm đâu, an tâm đi!” Diệp Thì Quang vỗ vỗ mặt y, sau đó xoay người, hùng hùng hổ hổ mà hiên ngang khí phách bước chân ra ngoài nghênh tiếp đại chiến.

END 23

* Qua : là đại từ xưng hô chỉ ngôi thứ nhất, tôi, Tôi, ...

** Công công bà bà : Cha chồng má chồng

24. Chương 24: Bái Kiến Nhạc Phụ Nhạc Mẫu Đại Nhân

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Diệp Thì Quang mặc bộ âu phục nghiêm chỉnh đường hoàng bước vào phòng khách, quả thật trông qua như một người lãnh đạo cấp cao trong các công ty nhà nước chuyên trách, vừa nhìn liền khiến người khác nảy sinh cảm giác kính trọng cùng khâm phục, tình cảm cứ dâng trào không dứt.

“Cha, mẹ, mệt mỗi không? Đi tàu xe lên đây quả thật rất mệt mỗi mà, Định Quốc cũng thật là, cứ nhất định lôi kéo hai người tới đây, dù sao hôm nay cũng nên nghỉ ngơi cho khỏe đã.” Nói xong hắn quay đầu lại hướng Từ Định Quốc phân phó, “Còn không mau đi trải giường chiếu trong phòng dành cho khách?”

Từ Lão Xuyên khoáy khoáy lỗ Tõi, “Cậu cả, cậu gọi tôi là gì?”

Diệp Thì Quang theo bản năng mà nhìn thoáng qua Từ Định Quốc, vẻ mặt ôn hòa mà cười, “Con gọi cha là cha, cũng là theo quy củ lễ nghĩa cho tròn mà thôi, thân là con rể, chẳng phải nên hướng cha vợ gọi một tiếng ‘Cha’? Hay là cha muốn con gọi chalah ‘Đa’?” (*)

“Con rể?” Hai lão nhân quay mặt nhìn nhau.

Từ Định Quốc lúc đầu vẫn có điểm không hiểu được ý định của hắn, sau ngẫm lại Diệp Thì Quang là loại người trọng sĩ diện, thế nên mới tự khăng định mình là con rể, nhất định không chấp nhận được thực tế hắn là con dâu lớn của Từ gia. Chỉ là nếu muốn đem cái quan hệ này nói rõ ràng ra, chắc chắn phải giải thích rất rườm rà, thật là đau đầu mà.

Quả nhiên Từ Lão Xuyên cười ha hả nói: “Ôi chao, cậu cả quả thật biết nói đùa, Từ Lão Xuyên tôi có tổng cộng bảy thằng con, nằm mơ cũng muốn có một đứa con gái, để có thằng con rể hầu rượu, thế nhưng đáng tiếc là không có a! Cậu là con rể tôi? Là chồng ai chứ?”

Diệp Thì Quang vô cùng kiên trì tiếp tục nói, “Định Quốc là người của con, chẳng lẽ con không phải là con rể của cha?” Nói xong hắn liền đi đến bên cạnh Từ Định Quốc kéo y lại gần mình. Từ Định Quốc lại liều mạng giãy giụa, đồng thời thấp giọng cảnh cáo, “Trước mặt cha mẹ anh thì anh muốn là ra bộ dạng gì cũng được, nhưng trước mặt cha mẹ tôi thì không thể như thế, cha mẹ tôi chắc chắn chịu đựng không nổi.”

Diệp Thì Quang gật đầu, “Được, tôi không hôn cậu.” Nói xong hắn liền đưa Tay vòng qua cổ Từ Định Quốc, nhún vai y hạ thấp xuống, nhìn qua cứ như hắn đang ôm y, “Yvẫn còn xấu hổ. Cha, mẹ, chúng con sống chung như vợ chồng, tới nay đã gần chục năm rồi”

Từ Lão Xuyên sững sốt nửa ngày, cuối cùng “Phụt”, vầy vầy tay, “Ôi chao cậu cả, cậu là đang đùa tôi! Có phải là cậu cảm thấy Định Quốc nhà chúng tôi không đáng làm anh rể của cậu? Quả thật y nghèo, lại không có văn hóa, thế nhưng tâm tính vô cùng tốt! Nhất định sẽ hảo hảo đối tốt với chị của cậu mà, lần này chị của cậu không có em bé, nhất định là do Định Quốc chăm sóc không chu toàn, thật là không tốt mà. Bà vợ của tôi thứ gì không biết, chứ sinh con là lãnh nghề nhất a, để bà chăm sóc chị của cậu, nhất định năm sau chị cậu sẽ sinh một tiểu tử mập mạp. À, chúng tôi tất nhiên không thuộc dạng trọng nam khinh nữ, nhà chúng tôi có quá nhiều con trai rồi, thấy phiền chết được, cho nên tôi luôn mong muốn có một đứa cháu gái!”

Lão thái thái liền lấy tay kéo người lại, quở trách nói, “Nói linh tinh cái gì thế? Làm thế nào càng nói càng đầu đầu?”

Từ Lão Xuyên vỗ đầu, “À, thật là, ý của tôi chính là, dù không có con được, chúng tôi nửa điểm cũng không có ý kiến, chỉ cần hai đứa tụi nó cùng nhau sống tốt là được rồi, phải không, Định Quốc?”

Từ Định Quốc nhanh chóng lấy lại tinh thần, liền nói: “Đúng vậy đúng vậy! Cha, dù cho con không thể có con, cha mẹ cũng không nói gì mà phải không?” Nói xong, liền cười khanh khách nhìn về phía Diệp Thì Quang, cho rằng hai vạn năm nghìn dặm đã đi được đến hai vạn bốn nghìn dặm (1), Diệp Thì Quang tuy rằng có chút hồ lộng, thế nhưng dù sao cũng đã thông qua được Từ gia trưởng lão vụ không thể có con. Hai ngày sau hai người đó thấy buồn cũng tự muốn đi về, sau đó ra đi, nước giếng không phạm nước sông, nếu như hỏi tới thì dẫn về đại một nữ nhân nào đó về chúc tết là xong.

Thế nhưng Diệp Thì Quang lại không thể cho qua như thế! Hắn vẫn giữ nụ cười như trước, một nụ cười vô cùng lượng giải vô cùng khoan dung vô cùng khí thế, “Cha, mẹ, cha mẹ vậy là vẫn chưa rõ rồi, con, cùng Định Quốc, chúng con là một đôi, cùng vợ chồng cũng không có gì khác biệt. Cha mẹ cho rằng trong phòng có một phụ nữ, là chị của con phải không? Cô ấy mới là vợ Định Quốc, phải không? Vậy thì cha mẹ vào nhìn, nếu quả thật bên trong có người, thì con không là con rể của nhà các người.”

Từ Lão Xuyên không nói hai lời chạy tiến lên mở cửa phòng ra, dù thế nào, bản thân ông quả thật cũng thấy có điểm kì quái, vợ của thằng con lớn nhà ông một mặt cũng chưa từng thấy qua, chẳng lẽ thích chơi trò ẩn mình như thế? Trong phòng trống tuếch, nói là trống không cũng không hẳn, chỉ là ngoại trừ tủ quần áo lớn trong phòng thì quả thật không hề có ai, làm gì có người con dâu nào không muốn gặp cha mẹ chồng, nếu nói thân thể khó chịu phải nằm ở trên giường không thể nghênh tiếp thì còn có đạo lý, thế nhưng cha mẹ tới gặp mà trốn trong tủ quần áo, dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được.

“Vậy ... vậy ... Chuyện này cuối cùng là thế nào? Cậu ... Cậu không phải là cậu cả, cậu là con rể tôi?”

Diệp Thì Quang cuối cùng cũng thở dài, thoả mãn gật đầu.

Lão thái thái cảm thấy đứng người, “Ồi chào, làm thế nào mà lại có chuyện này a?”

Từ Lão Xuyên vỗ đùi, “Không thể có chuyện như vậy, tôi chưa từng nghe qua, hai đàn ông làm thế nào có thể thành vợ chồng? Cậu có, nó cũng có, chẳng lẽ buổi tối cời hết leo lên trên giường chơi trò so coi ai lớn ai nhỏ? Hay là chơi đấu kiếm?”

Lão thái thái nghe thấy vậy liền cảm thấy vô cùng buồn cười, cười đến mức nằm dài lên ghế sofa, “Ồi chào, Tiểu huynh đệ này quả thật biết nói đùa mà! Có phải cậu thấy Định Quốc nhà tôi không có vợ, cho nên nói giỡn nói đùa để chúng tôi hài lòng phải không?”

Từ Lão Xuyên kéo bà đứng dậy, “Đứng lên đứng lên, sofa rất quý a, không được phá hư. Cha nói cho con nghe, tên nhóc con Tiên Quốc trong điện thoại nói gì mà lung tung cả lên, lúc thì nói là có trẻ con, một lát sau lại nói không có. Ngày mai cha đi tìm nó, xem cha có đánh chết cái miệng ăn mắm ăn muối của nó hay không? Định Quốc, con đang ở cùng với tiểu tử này a? Hai người các con là đồng nghiệp trong đội kiến trúc à? Nhìn không giống a? Hay là chủ của con, phải không?”

Từ Định Quốc cảm thấy tức ngực khó chịu vô cùng, mà Diệp Thì Quang cũng chẳng còn khí lực mà nói chuyện cùng hai người họ, chẳng lẽ giờ trước mặt hai bọn họ làm một bài thuyết trình có minh họa cụ thể chuyện hai người đàn ông làm thế nào cùng nhau?

Từ Lão Xuyên cứ định ninh rằng hai người họ là tình cảm anh em, rốt cục Diệp Thì Quang hít sâu một hơi, ngồi xuống sofa, sau đó vất chân ngang qua một chân, “Ai nói hai tụi con là anh em? Con nghĩ cha mẹ là hiểu lầm rồi, Định Quốc rõ ràng là một phụ nữ a? Con gái lớn của cha mẹ lớn lên dù cho không được đẹp, thế nhưng nhân phẩm lại tốt, lại chân thực, con là người luôn chú trọng đến tâm hồn nhân phẩm bên trong, thế nên mới cưới con gái của hai người làm vợ.”

Hắn nói xong lời này mặt không đỏ tim không đập, như chính quyền nhà nước đang cường điệu giá đất Trung Quốc không hề cao, thế nhưng Từ Lão Xuyên trái lại cười không nổi, chỉ biết nhìn vợ nhà mình. Lão thái thái cũng không hiểu được chuyện gì, nghĩ lại lúc còn mang thai Lão Đại, khi biết là con trai, bà cao hứng đến mức muốn ngất đi, chẳng lẽ là nhầm lẫn mà không biết?

“Cha mẹ xem mình kia, sinh con sinh tới hồ đồ rồi sao.” Diệp Thì Quang nói xong liền nhắc người, nhanh tay nắm lấy ngay “sinh mệnh” của Từ Định Quốc, nắm trong tay còn chưa nói, còn liên tục xoa nắn, “Cha mẹ đến xem, ở đây không có thứ đó a.”

Tất cả người nhà họ Từ đều đóng băng, Diệp Thì Quang thấy vậy liền tiếp tục bồi thêm phát nữa, “Không tin, cha, cha đến đây sờ thử đi, thật không có mà!”

Từ Lão Xuyên quả thật muốn đưa tay sờ thử, Từ Định Quốc liền nhanh chân thoái lui về sau, thấy y như vậy, Diệp Thì Quang cũng buông tay ra khỏi y.

“Tôi nhớ kỹ rõ ràng là y có a.” Từ Lão Xuyên lúng túng.

“Chẳng lẽ lúc tôi sinh con, có người bắt cóc lão Đại nhà chúng tôi?” Lão thái thái vẻ mặt kinh hãi.

“Không phải a, Định Quốc trời sinh chính là nữ!” Diệp Thì Quang vô cùng chắc chắn, “Con đã nghe y nói tất cả rồi, hai người cũng thật là, lúc đó chỉ vì thể diện với mọi người trong thôn, liền nói với họ y là nam, sau lại nuôi dưỡng như nam. Lớn lên một chút lại cho y đi ra ngoài kiếm ăn. Dù nói thế nào, Định Quốc thoát nhìn qua có vẻ là người cao lớn thô kệch, thể nhưng cũng không phải không có phụ nữ dạng này. Cha mẹ xem trong thể vận hội Olympic, mấy nữ vận động viên, có bao nhiêu người trông chẳng khác gì đàn ông. Nếu như lúc trước cha mẹ đưa y đến trường huấn luyện thể dục quốc gia, có khi giờ y đã là vận động viên dương danh thế giới rồi cũng nên.”

Từ Định Quốc đối với bản lĩnh tráo trắng đổi đen của hắn, không còn biết nói gì luôn.

Diệp Thì Quang đứng dậy vỗ vỗ hai đầu gối muốn tê cứng cả lên, “Được rồi, Định Quốc, tối rồi, em đi dọn phòng cho cha mẹ nghỉ ngơi đi, cho bọn họ ngủ sớm một chút, dù sao đây cũng là việc của con gái cần làm, chắc em không định để con rể anh trải giường bưng nước rửa chân cho cha mẹ vợ chứ?”

Tối hôm đó tất cả mọi người đều mơ thấy ác mộng.

Từ Lão Xuyên mơ thấy Từ Tiểu Cầu cười nhạo mình, chỉ vì so đo mặt mũi, đem con gái nuôi thành con trai, kết quả nuôi ra một đàn ông bà (**).

Từ lão thái thái lại mơ thấy sau khi sinh Tiên Quốc là nam thì triệt để tuyệt vọng, thịnh nộ nổi lên, ác tâm bành trướng, cầm dao định cắt tiểu huynh đệ của Tiên Quốc, dao sắp hạ xuống thì bị Định Quốc cản lại, nói ‘Mẹ không thể làm vậy với em trai! Mẹ cứ cắt của con đi, con nguyện ý làm con gái của người’.

Từ Định Quốc lại mơ khác, thấy cha mẹ mình tinh thần thất loạn, bị đưa vào bệnh viện tâm thần, y cùng Diệp Thì Quang nói phải trái, Diệp Thì Quang chẳng những không thêm để ý, trái lại còn một thân âu phục cầm điện thoại tranh luận hợp đồng cùng khách hàng, cuối cùng thấy y quá phiền nhiễu, liền cầm điện thoại nhấn 120. Năm phút đồng hồ sau, bệnh viện tâm thần cho xe lại, đem Từ Định Quốc trói gô ném vào ***g sắt, y mơ thấy chính mình mặc áo hoa ngắn, trên đầu tóc tứ tá loạn xoạc, mặt đầy râu mép, hai mũi khóc đến chảy nước. Xe cứu thương ”Ồ e ò e” đem y đến bệnh viện tâm thần, bọn họ một nhà, toàn bộ bảy huynh đệ đều ở bên trong, bên ngoài song sắt Diệp Thì Quang mặc áo choàng dài màu trắng nhe răng cười, “Bảy hồ lô oa rốt cục đều bắt được hết rồi, giờ tôi sẽ đem các cậu luyện thành thất tinh đan.”

Diệp Thì Quang cũng có một cơn ác mộng, hắn mơ thấy hắn trở thành con rể của nhà họ Từ, mà Từ gia nhị lão lại quyết định đóng quân tại đây, nói là theo phong tục tập quán của thôn làng Trung Quốc thời xưa, thường trưởng lão đều là do con gái dưỡng già, những đứa con khác của bọn họ coi họ như quả banh mà đá qua đây, hiện tại hai gánh nặng ấy danh chính ngôn thuận rơi vào Từ Định Quốc. Hai người bọn họ về sau sẽ sống dựa vào y.

Diệp Thì Quang vẫn ôn nhu như cũ mỉm cười đáp ứng, hắn vỗ vỗ vai Từ Định Quốc, “Tôi không thiếu tiền, cho cha mẹ cậu dưỡng lão cả đời về sau cũng không có vấn đề gì.”

Cứ nghĩ cơn ác mộng của hắn chỉ đến đó là cùng, ít nhất cũng nên kết thúc ngay tại cái màn hắn làm người có tấm lòng, thể nhưng mộng tưởng không theo ý muốn a, hắn một giấc mơ thẳng đến ba tháng tiếp theo.

Hắn mở cửa phòng ngủ, ngay tại phòng khách là một đám vịt, vịt mẹ đang lắc lư cái mông mà dẫn tiểu đoàn vịt con thẳng tiến nhà bếp, sau đó đập cánh nhảy vọt lên bàn ăn xới cơm, sau xuống sàn nước mà vẩy cánh bạch bạch uống nước. Sau đó khi hắn đẩy cửa phòng tắm ra thì bên trong bồn tắm là nguyên chậu Đậu đang lên mầm, lão thái thái cao hứng nói với hắn: “Thất bộ Trung ương nói, độ ẩm cùng ánh sáng trong phòng tắm rất thích hợp cho Đậu phát triển! Không cần dùng đến rơm rạ lót dưới để để trồng, trực tiếp dùng hải miên (3) đệm là được.”

Hắn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, liền nhớ tới ở trên sân thượng nhà hắn có trồng một chậu Quân Tử Lan, giá hai vạn tám do một khách hàng làm ăn tặng cho, tên là “Hoàng Hòa Thượng”, còn có một chậu lan Trung Quốc bốn vạn tên “Tổng Mai”. Hắn ba chân bốn cẳng chạy nhanh lên trên sân thượng, chỉ thấy trên sân thượng ngoài một màu xanh của lúa mạch non còn có một lão nhân đang khiêng cái cuốc dưới ánh mặt trời lau mồ hôi, Diệp Thì Quang hô to: “A, Hoàng Hòa Thượng của tôi, Tổng Mai của tôi!”

Từ Lão Xuyên khuyên nhủ: “Thẳng rẽ ngược, hoa làm sao mà ăn được chứ? Con tới đây xem thử, cha đang trồng lúa mạch non, đây là loại lúa mạch lai giống, Viên Hòa Bình (4) gây trồng được thử thật tốt a, một

mẫu sản xuất tới ngàn cân! Ai nha, nguyện vọng lúc trước Mao – chủ tịch bây giờ cũng đã có thể thực hiện được rồi!” (5).

Diệp Thì Quang đi tìm Từ Định Quốc tính sổ, Từ Định Quốc chỉ đơn giản cười, “Anh không phải nói trồng hoa là chuyện của người già sao, thế nên tôi nghĩ anh không ngại.”

“Ai nói là tôi không ngại? Tôi hiện tại chính là ông già!”

Vừa dứt lời, hắn còn chưa kịp che miệng, bỗng nhiên từ cằm và đầu hắn liền mọc ra một bộ râu tóc trắng bạc kim dài ba nghìn trượng (6), từ sân thượng kéo dài tới tầng nhà dưới.

Tên tổng giám họ Dương là người lúc trước trong cùng ngành mà hắn cảm mến, sau vì đối chọi công việc mà trở thành địch thủ đột nhiên một thân y phục đỏ chói chấp Tay sau lưng hiện ra trước mặt hắn nói: “A! Một khắc mọc ra tới ba nghìn trượng, quả nhiên thần kì, tất cả mọi người đến xem a, Diệp Thì Quang biến thành ông già rồi nè!”

Rất cục một tiếng thét chói Tồi vang lên đưa Diệp Thì Quang ra khỏi giấc mộng.

END 24

(*) Ba, Đa cũng có nghĩa là ba, theo từng địa phương khác nhau mà xưng hô.

(1) Con đường dài 25000 dặm đi được 24000 dặm : đi sắp đến được tới đích, ám chỉ việc đã sắp thành công.

(2) 1 dặm = 1,609344 kilomet.

(**) Đàn ông bà : chú ý là nam nhưng lại có chữ bà ở phía sau có ý nghĩa thâm hậu lắm nha!

(3) Hải miên : bọt biển, một chất xốp nhẹ như bọt biển.

(4) Thật sự Mai không biết ông Tồi là ai a!

(5) Nguyện vọng của Mao Trạch Đông chính là người dân Trung Quốc có thể tự trồng tự sản xuất mà không thu mua thực phẩm từ bên ngoài nữa

(6) 1 trượng = 10 thước = 10 mét.

25. Chương 25: Bất Hiếu Hữu Tồi, Vô Hậu Vi Đại

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Từ lão thái thái lần thứ N liếc con mắt nhìn tổng quát từ trên xuống dưới Từ Định Quốc, Từ Định Quốc rất cục chịu không nổi, “Mẹ, con là con của mẹ, như thế nào mẹ mới tin con là đàn ông đây? Có cần ngay tại đây con cởi quần cho mẹ nhìn thử không?”

Từ lão thái thái dường như muốn bùng mặt mà khóc, “Thế nhưng Tiểu Diệp cũng có mắt mũi mà!”

Mới ở chung có mấy ngày, đã thành “Tiểu Diệp” rồi sao, Từ Định Quốc mắt trợn trắng, “Hắn bị bệnh tâm thần.”

“Con à, làm sao có thể được chứ? Hắn là quản lý tại Ngân hàng, nếu hắn bị bệnh tâm thần sao người ta dám để hắn giữ nhiều tiền thế chứ?”

“Bệnh của hắn là lúc phát lúc không.” Từ Định Quốc tức giận rống lên, “Lúc đi làm thì hắn bình thường, nhưng tan ca là phát bệnh, mẹ nghe lời hắn làm cái gì?”

“Không thể nào, so với con mẹ thấy hắn bình thường hơn. Hôm bữa hắn còn mang chúng ta đi, ... đi đâu nhỉ, à, “Gay bar”, ôi chao, một đám đại tiểu tử gì đều trang điểm đẹp vô cùng, còn mặc váy ngắn cùn cùn.” Bà nhìn nhìn đùi mình, “Còn mấy tiểu tử khiêu vũ nữa chứ, mặc toàn quần cộc, thế hệ chúng ta cởi quần cộc thấy cái mông, hiện tại còn hơn nữa, khỏi cởi quần cũng thấy cái mông.”

Hai con mắt của Từ Định Quốc trừng lớn, nhảy dựng lên chạy ào vào phòng ngủ, “Anh dẫn ba mẹ tôi đi bar GAY?”

Chỉ thấy trong phòng Diệp Thị Quang cùng Từ Lão Xuyên đang ngồi xếp bằng ngồi dưới đất tụ đầu vào một bản vẽ, trên đó chỉ chít tùm lum hình vẽ, Từ Định Quốc đột ngột xông vào chỉ nghe được câu cuối, “Muốn nuôi bao nhiêu con vịt thì nuôi bấy nhiêu con”. Đang nói mà đột ngột bị gián đoạn, Lão Xuyên có chút mất hứng, “Làm gì vậy, làm gì vậy? Không thấy ở đây đang bàn đại sự sao?”

Từ Định Quốc mặc kệ lão cha già, chất vấn Diệp Thị Quang, “Sao anh lại dẫn hai người bọn họ đi bar GAY, không nghĩ sẽ làm hai người họ sợ chết sao?”

Diệp Thị Quang nhún nhún vai, “Cha của cậu chơi rất vui đó a, y cùng mọi người uống rượu, trong quán không ai hạ được y, giờ y đã trở thành thần tượng trong quán luôn rồi đó.”

Từ Định Quốc lấy tay để lên ngực, cái gì cũng không nói ra được, giờ chỉ còn biết đứng thở mà thôi.

“Quên nói cho cậu biết, tôi giúp cha mẹ cậu làm hộ chiếu rồi đó, cái này là do bạn của tôi làm khẩn cấp mới có được nhanh vậy, cuối tuần này chúng tôi đi Thái Lan xem GAY biểu diễn, cậu đi luôn không?”

Từ Định Quốc đỡ tường, cố gắng ổn định hơi thở nói ra một câu, “Diệp Thị Quang, anh càng lúc càng quá đáng!”

Từ Lão Xuyên quát: “Nói năng bậy bạ, con nói vậy là sao? Con rẽ ra tiền mời cha mẹ xuất ngoại du lịch, nếu như để mọi người trong thôn biết, có bao nhiêu là mặt mũi a! Từ Tiểu Cầu sắp lên trời rồi, thế mà thành thị cũng chưa từng biết tới, hắc!”

Từ Định Quốc biết giờ đây có nói gì cũng vô dụng, hồn phách bay lạc phương nào, giờ còn mỗi thân xác thất thần xoay người đi ra khỏi phòng. Từ Lão Xuyên hướng về phía lão thái thái phất phất tay, ý bảo bà đi theo Từ Định Quốc làm công tác tư tưởng, để y không tức giận nữa. Sau đó lão kéo tay Diệp Thị Quang, hai người lại ngồi xồm xuống, nhìn vào bản vẽ đặt trên mặt đất tiếp tục chỉ trỏ.

Bản vẽ này, là do Diệp Thị Quang nhờ một bằng hữu đi tới tận thôn làng của Từ Định Quốc khảo sát rồi vẽ lại địa hình, sau đó chiếu theo bản vẽ nhờ người của công ty bất động sản làm mô hình lập thể phỏng theo đó. Diệp Thị Quang cũng đã hỏi thăm qua, vùng thôn ở đó đa phần đều là núi hoang, một mẫu đất tại đó thầu thì cũng hơn mấy trăm đồng, chẳng khác nào là bỏ không tiền, thế nhưng Diệp Thị Quang vẫn chấp nhận bỏ tiền ra, cho Từ Lão Xuyên mua một bầy vịt, định sẽ mở một khu trại chăn vịt. Đường nhiên, chủ ý này là do hắn đưa ra đầu tiên, ý của hắn là, tiền vốn hắn sẽ bỏ ra, lợi nhuận thì Từ Lão Xuyên cứ giữ phần nhiều, hắn chỉ cần phần nhỏ mà thôi, nếu lỗ cũng sẽ do hắn chịu.

Từ Lão Xuyên kết hôn sớm, lúc mà ông có Từ Định Quốc bất quá cũng mới hai mươi, hiện tại ông vẫn chưa tới sáu mươi, nếu trong thôn mà nói, ông đang ở tuổi hoàng kim gây dựng sự nghiệp, ông nội của Từ Định Quốc cũng mới hơn chín mươi, mỗi ngày hút xong thuốc cũng có thể đi vòng quanh thăm non trang trại. Ông suy nghĩ từ đây đến tám mươi tuổi, hai mươi năm cuối đời, ông không muốn sống ở thành phố, ở thành phố không quen, lâu lâu đến xem mở mang tầm mắt là được rồi. Ông luôn nghĩ sau này chắc chắn sẽ về quê, cho nên đối với việc làm ăn này, mặt nào cũng tốt hết, cho nên ông cực kỳ hứng thú.

“Về việc trứng vịt chúng ta có thể ướp muối, con có thể đầu tư một xưởng đóng gói chân không, lúc đầu chưa có xưởng làm, con có thể mượn xưởng, như vậy thì có thể kéo dài áp trứng, về phần nguồn tiêu thụ, không cần lo lắng, bạn của con có thể giúp cha giải quyết.” Diệp Thị Quang lại nói.

Từ Lão Xuyên suy nghĩ trong lòng tràn ngập hăng hái, vỗ vỗ vai Diệp Thị Quang, “Con rẽ tốt, con quả là người chuyên làm đại sự a!”

Cách đó một bức tường, từ lão thái thái đang lôi kéo Từ Định Quốc làm việc nhà, “Mẹ có hỏi qua Tiểu Diệp rồi, anh hainhà họ Diệp của hắn hơn bốn mươi tuổi mới có con, cũng là nhất gia chi tử, cháu đích tôn của nhà họ Diệp bọn họ. Hắn và con ở cùng nhau, con nói thử xem có ổn không, người ta thường nói bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại, con lại ...” Từ lão thái thái bỗng dâng lên nỗi niềm chua xót, “Mẹ đã đi qua cái gì đó “GAY bar”, con chính là một dạng như thế, cho nên mẹ hiểu.”

Từ Định Quốc vỗ mạnh đùi, “Mẹ con ơi, mẹ hiểu cái gì chứ?”

“Chính là dạng từ nam biến nữ a, con biến đổi như thế chẳng tốt tí nào, may mà Tiểu Diệp không chê, người ta biến đổi, ôi chao, thực sự là đẹp quá đi a, vậy mới biến đổi chứ. Bất quá mẹ có hỏi cô ấy rồi, cô ấy nói tuy là nhìn như vậy, nhưng không có khả năng sinh con a.” Nói đến đây, con mắt nàng lại xoay tròn linh động nhìn Từ Định Quốc, lần này không phải liếc nhìn, mà là nhìn thẳng toàn bộ, “Con nhìn lại con xem, con lớn lên là dạng thô kệch, lại không thể sinh con cho hần, người ta không chê con là may lắm rồi, thấy có đúng không?”

Từ Định Quốc khóc không ra nước mắt, “Sao mẹ không nghĩ đòi hần sinh con cho con?”

“Ngốc!” Từ lão thái thái một chữ nói ra rõ ràng, bất mãn nói, “Bên nhà chúng ta cường thịnh khí dương, chuyện lưu hậu cũng không cần trong vào mỗi mình con.”

Từ Định Quốc lúc này rơi vào trạng thái vô lực, những ủy khuất lúc trước rốt cục có dịp bộc phát, “Con bao nhiêu năm giúp các em học thành tài, bản thân cũng không phải ngu dốt, thế nhưng giờ bọn họ có tiền đồ rồi, lại không cần con lưu hậu thế sao? Con khiến cho nhà họ Từ mất mặt phải không?”

Từ lão thái thái nhú mày, bắt đầu lau nước mắt, “Con nghĩ mẹ không muốn con có con sao! Mẹ cũng đau lòng cho con lắm đó a! Thế không phải do chính con tình nguyện đổi sao? Vậy con nghĩ giờ con biến lại như cũ, rồi tìm một người vợ, sinh con để cái nối dõi tông đường, mẹ dù liều mạng cũng tìm người thỏa đáng cho con, mẹ chỉ hy vọng con sống tốt mà thôi!”

Từ Định Quốc nghe đến đó, trong lòng cũng có chút áy náy, dù thế nào mẹ cũng có nỗi lòng của riêng mình, cũng một lòng lo lắng cho y, nghĩ như thế, trong lòng cũng có chút thoải mái, hướng hồ công nhận rằng tình huống hiện tại của y cũng tốt. “Ai, không phải là con có ý đó, con cũng có ý định cùng hần qua cả đời mà.”

Lão thái thái lau nước mắt, nín khóc mỉm cười, “Vậy là tốt rồi. Tiểu Diệp là một người tốt, cả mẹ và cha con đều thích. Mẹ đã nghĩ kỹ rồi, dù sao thì đây cũng là duyên mệnh, mệnh của con là không thể cho nhà họ Từ một đứa tôn tử, thế nhưng ông trời có mắt, dù thế nào cũng có thể biến một đàn ông thành nữ, quả là thần kỳ, con thấy đúng không?”

Từ Định Quốc đột nhiên ngã quỵ, “Mẹ! Con phải nói bao nhiêu lần nữa đây, con là nam!”

Một tháng sau.

Từ Vương thôn ba trăm dặm về phía Nam, trại chăn vịt đang bắt đầu khởi công xây dựng.

Có một thanh niên mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng quần đen, chân mang một đôi giày cao su đế dày đứng trên con đê, chỉ huy mấy người công nhân đào đá thoát nước trên mấy con kênh, đây là kiến trúc sư mà do đích thân Diệp Thì Quang mời tới, người ta là kỹ sư chuyên nghiệp, vào tay của người đó thì chuyện gì cũng xong tất, đừng nói là Từ Vương thôn nghèo nàn khó khăn, có nơi sa mạc vào tay y thì cũng thành đồng xanh bát ngát. Y hướng dẫn những người công nhân phía dưới đào đất, thông kênh, mở hai bên bờ kênh ra cho rộng, sau đó lại dẫn nước từ bên ngoài vào, làm thành hồ rộng mới có thể nuôi dưỡng vịt, không những vậy còn có thể nuôi cá. Theo suy tính của y, khi mở rộng hai bên kênh ra, còn có thể làm đập nước để trữ nước, như vậy Từ Vương thôn không sợ thiếu nước vào mùa hạn nữa, mùa mưa còn có thể dùng làm bồn giữ nước, nhờ vào sức nước mà dẫn tưới cho đồng ruộng phía dưới, mà không sợ cây mầm sẽ ngập úng nước.

“Thẩm sư phụ, mời hút thuốc!” Từ Lão Xuyên đem một điều thuốc ra mời y.

Người kỹ sư đó họ Thẩm, tên là Thẩm Hoán Nhiên, là một người thanh niên trí thức nho nhã thanh tú, Từ Lão Xuyên gọi y là sư phụ cũng là vì tôn trọng thân phận cùng chức nghiệp của y. Lúc đầu y còn khách khí, nói ông có thể gọi y là Tiểu Thẩm cũng không sao, bất quá qua vài ngày, Từ Lão Xuyên lúc nào cũng Thẩm sư phụ Thẩm sư phụ, giờ y cũng không cảm thấy ngại ngùng gì nữa, cứ thế mà nghe. Thẩm Hoán Nhiên không hút thuốc lá, nhưng lại không thể từ chối thành ý, y nhận điều thuốc rồi để vào sau lỗ tai của y, sau đó y đưa tay chỉ về phía non xanh phía đằng xa, “Bác Từ, ở đây hảo phong thủy a!”

“Ồ? Anh cũng biết về phong thủy sao? Những năm trước có một cuộc Cách mạng Văn hóa (1), những đền miếu cũ trong thôn đều bị phá hủy, thật ra cũng không phải vấn đề gì lớn, thế nhưng mấy năm nay Chính phủ lại đồng ý cấp phép xây dựng lại miếu đền trong thôn, nhà ngoại của vọtôi rất tin vào Phật pháp, thờ cúng nhiều lắm. Bất quá bà cũng không biết nhiều lắm, cũng chỉ nghe người ta nói mà biết thôi, tôi nghe

nói là mấy người trí thức như anh nói chuyện phong thủy rất là hay nha, anh chờ một chút, tôi gọi vợ của tôi ra, anh cùng bà nói chuyện nha, bà nhất định là rất thích nghe.”

Từ Lão Xuyên nói, nhanh chóng chạy về nhà, trên đường thấy Từ Tiểu Cầu đang đi ngược lại về phía ông, ông hét to: “Này lão Cầu, nhà của tôi chuẩn bị xây dựng trại chăn nuôi vịt, ông có muốn nhập một chân vào cùng tôi không?”

“Thôi đi!” Từ Tiểu Cầu tức giận nói.

“Ai ai ai, tôi là người rất là tốt bụng nha! Cho dù là đối với người lòng lang dạ thú như ông, tôi cũng rất là rộng lòng đó.”

“Nếu mà ông chăn vịt, tôi sẽ thả thuốc độc chết hết bọn chúng.”

“Tôi khinh!” Từ Lão Xuyên phun một ngụm nước bọt, “Nếu ông dám, tôi sẽ ngay lập tức gọi cảnh sát bắt nhốt ông lại.”

Từ Tiểu Cầu không biết nói gì hơn, lắc lắc đầu đi đến phía trước, đi tới lưng chừng núi, nhìn thấy được khung cảnh phía dưới đang tấp nập của trại chăn vịt, trong mắt liền hiện lên nào là ước ao đổ kị cùng hận ý, bỗng nhiên ông nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi, đang nở nụ cười đầy ngụ ý.

“Cười cái gì mà cười?” Từ Tiểu Cầu biết y là ai, hồi nãy do ông nghe được Từ Lão Xuyên có gọi y là “Thẩm sư phụ”, bộ sinh viên đại học là giỏi sao, hiện tại ở đâu cũng có sinh viên, đâu có gì mà kì lạ.

Thẩm Hoán Nhiên nói, “Bác này, có phải trong nhà có bảy khuê nữ không?”

Chỉ một câu đó thôi đã đụng chạm đến ngay điểm ngứa của Từ Tiểu Cầu, “Liên quan tới gì anh?”

Thẩm Hoán Nhiên vẫn là ngữ khí ôn hòa: “Bác đừng tức giận, cháu chỉ là có ý tốt nhắc nhở bác một chút, ngay trước nhà bác có một cây hồng không tốt, bác muốn đốn đi cũng được, đem dời đi cũng được, nói chung là đừng để nó tại đó nữa, thì bác mới có thể đổi vận khí được.”

Từ Tiểu Cầu mặt đầy nghi hoặc nhìn người thanh niên trước mặt, cắn cắn môi, “Thế nhưng cây hồng này đã được hơn trăm tuổi, do đích thân cụ cố của tôi trồng, lúc trồng còn nói, cái cây ấy che chở cho vài thế hệ tổ tôn nhà chúng tôi.”

“Quả thật đúng là vậy, thế nhưng sông Hoàng Hà qua ba mươi năm cũng chia ra bên Hà Đông bên Hà Tây không phải sao? Nói đến bác, cây ấy chỉ gây ngại. Nếu như không trồng cây đó, mạng của bác đã có con trai rồi.”

“Vậy... Vậy làm sao chuyển vận khí? Tôi đến nay cũng đã mấy chục tuổi rồi, làm sao có thể sinh con được nữa chứ?”

Thẩm Hoán Nhiên không cười ông, chậm rãi mà nói, “Thiên cơ bất khả lộ.”

END 25

(1) Gọi là chiến dịch Four Olds, en.wikipedia.org/wiki/Four_Olds

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-thuc-tu-thap>